

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

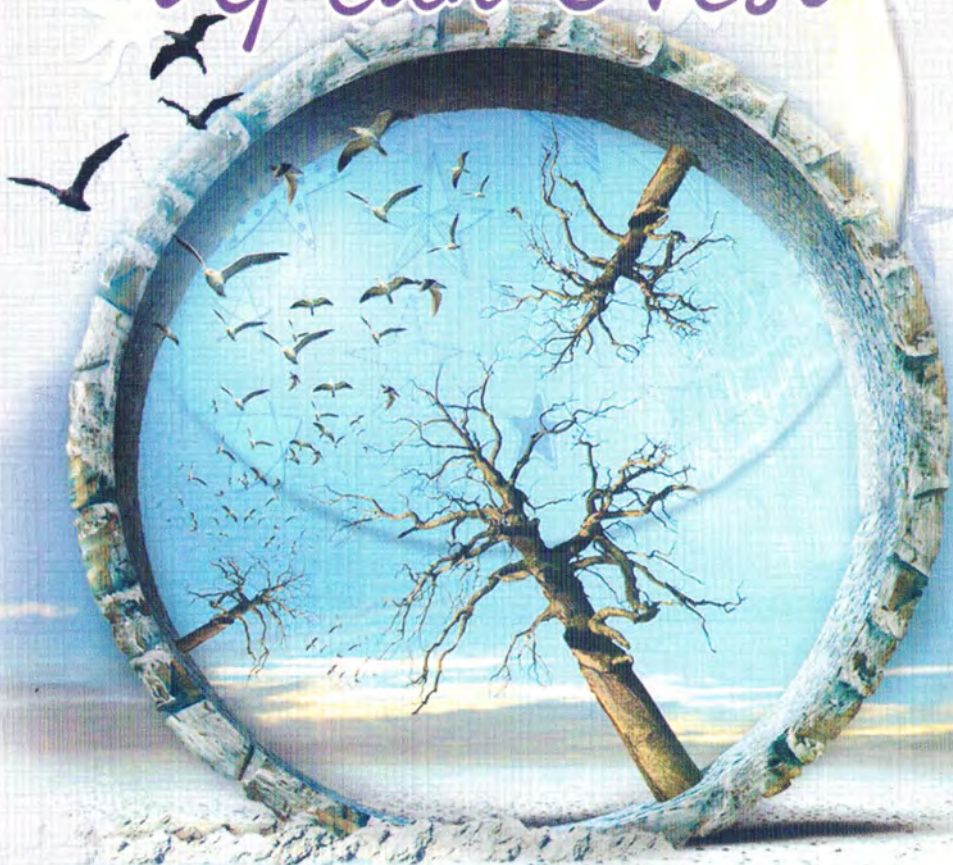
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sıfır noktası

Ufkun Ötesi

Hamza Yardımcıoğlu

SİRA
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

3. BASKI

sıfır noktası

Ufkun Ötesi

- Uzay-zamanın sınırları nerededir?
- Bu sınırların ötesine geçilebilir mi?
- Bilimsel olarak, mekân ve zaman içinde anlık geçişler yapılabilir mi?
- Asırlar boyunca İstanbul'da saklanan gizli emanetler nelerdi ve akıbetleri ne oldu?
- Başta CIA olmak üzere büyük istihbarat örgütlerinin Astral (beden ötesi) seyahat teknolojisi ile istihbarat toplama projeleri nelerdir?
- Star Gate isimli Amerikan istihbarat projesinin hedefi nedir?
- Tarih boyunca ölümün sırrının peşinden koşan gizli topluluklar kimlerdi ve onların bugünkü takipçileri kimlerdir?
- Beden ötesi deneyimler ve astral seyahat teknikleri nelerdir?
- İnsanlık tarihinin en büyük gizemi "Eşyanın Sırrı" bilinebilir mi?

Anahtar en yakında ve en uzakta saklı!...

Hamza Yardımcıoğlu

ISBN: 978-6057977229

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sıfır Noktası Ufkun Ötesi

Hamza Yardımcıoğlu

**SIFIR NOKTASI
UFKUN ÖTESİ**

HAMZA YARDIMCIOĞLU

© Bu kitabın tüm yayın hakları ŞİRA YAYINLARI'na aittir.

**ŞİRA YAYINLARI
REKLAM VE PRODÜKSİYON HİZ. TİCARET - YILDIRAY YILMAZ**

**Hobyar Mah. Cemal Nadir Sk. Büyük Mılas Han No:24
Kat:3 Daire: 161-162 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 (212) 256 21 08**

<http://www.sirayayinlari.com>

e-mail: bilgi@sirayayinlari.com

@sirayayinlari

@sirayayinlari

şira yayınları

**ISBN: 978-605-7977-22-9
Yayıncı Sertifikası No: 12858**

**GENEL YAYIN YÖNETMENİ: Yıldırım Yılmaz
KAPAK TASARIM: Yıldırım Yılmaz
DİZGİ: Şira Yayınları**

**BASKI CİLT: KENAN OFSET
Davutpaşa cad. İpek İş Merkezi Kat:3 No:20
Topkapı-İstanbul 0(212) 613 31 20
Matbaa Sertifika No: 12641**

3. BASKI: EKİM 2020

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
KİM?	11
ALGILADIĞIMIZ HERŞEY ELEKTRİK SİNYALLERİNDEN İBARET	11
KARANLIK IŞIK	12
SES GEÇİRMİYEN ORTAMDAKİ GÜRÜLTÜ	13
ACIYI NEREMİZDE HİSSEDERİZ?	14
BEYNİMİZ NEREDE?	16
MADDENİN VAROLDUĞUNU KANITLAYABİLİR MİSİNİZ?	18
ATOM VE ATOMALTİ PARÇACIKLAR	18
SİZ KİMSİNİZ?	21
HEM İÇİNDEYİZ SİSTEMİN HEM DE SİSZEM BİZİM İÇİMİZDE	24
“NE ZAMAN”VE “NEREDE”?	28
ŞİMDİYİ DEĞİL, GEÇMİŞİ ALGILAYABİLİYORUZ	29
ZAMAN, OLAYLARI ALGILADIĞIMIZ SIRALAMAYA VERDİĞİMİZ BİR İSİMDİR	31
IŞIK HIZI	32
GEÇMİŞE YOLCULUK MÜMKÜN MÜ?	34
IŞIK HIZI VE ONDAN DAHA HIZLI TAKYONLAR	36
BİG BANG	37
KARADELİK	47
ATOM ÇEKİRDEĞİNİN ETRAFINDAKİ MUAZZAM BOŞLUK	49
EN UZAK EN YAKINDIR	51
AKDELİKLER	52
KUASARLAR AKDELİK Mİ?	55

ZAMANIN BÜYÜK SIRRI	56
GEÇMİŞ VE GELECEK BİRARADA	58
KADER NEDİR?	59
GEÇMİŞ VE GELECEK TEK BİR ANDADIR	63
ÖLÜMÜN GİZEMİNİN TARİHTEKİ İZLERİ	70
ANTİK MISIR VE PİRAMİTLER	72
GERÇEĞİN TEKLİĞİ	95
TEKİN PARÇALANMASI	98
PARÇALANAN TEKİN İŞLEVİ	115
NASIL?	119
UYKU BİR ÇEŞİT ÖLÜM MÜ?	123
ÖLÜM TEKNOLOJİSİ	161
PROJE SONUÇLARIYLA İLGİLİ BAZI AÇIKLAMALAR	167
ANTİK GÖK BİLİMİ: MÜNECCİMLİK KURUMU	170
PSİKOTRONİK ÜRETEÇLER	176
SONSÖZ	183
KAYNAKÇA	187

ÖNSÖZ

Ölmeden önce ölmek...

Ölüm insanların, hakkında en az bilgi sahibi olduğu ve en çok korktuğu gizemlerin başında gelir. Bu korku, bilinmezliğin doğurduğu bir sonuçtur. Çoğu kişi ölümü neredeyse hiç düşünmez; kendinden uzak sayar. Ama farkında değildir ki ölüm her an hayatının içindedir.

Gariptir ki çoğu zaman insanın en zor gördüğü şey, en yakınında olandır. Ve görmediğini, yok; gördüğünü ise var sanır. Ya durum bundan çok farklıysa? Ya iki nokta arasında ki en kısa yol, bir doğru çizgi değilse? Ya en uzak, en yakınsa? Ya uzay-zamanın sınırları dokunabileceğiniz kadar yakındaysa? Bu sorular garip mi görünüyor yoksa? Karar vermek için acele etmeyin...

Yanılgılarla dolu bir hayal âleminde yaşıyor olabileceğinizi hiç düşündünüz mü? Buradaki açıklayamadığınız bazı gariplikler dikkatinizi hiç çekmedi mi? Ama birazdan kafanızdaki gariplik algısının da kökten değişebileceğini şimdiden söylemek isterim. Gerçeğin kapısından bahsedeceğiz... Evet, ölümü kastediyorum. Ve “bunu deneyimleyebiliriz” diyorum.

İnsan genelde yeni ve genel kabullere aykırı görünen fikirlerle ilk karşılaştığında merak ve güvensizlik duygusu içine girer. Ama sahip olduğu ve onu insan yapan en önemli özelliklerden biri olan ‘gerçeğe ulaşma’ isteği, kişiye bu yolda kolaylık sağlar.

Gerçekliği veya diğer bir deyişle maddenin ötesini deneyimlemek için öncelikle dört temel soruya yanıt bulmak gerekir. Bunun ardından, gerçekliğin kapıları aralanmaya başlar. Kişi kapının çşiğinde durup, ötesine bakabilir ve geçip geçmemeye karar verir. Kendi içinde dörde ayrılan temel soru, görünen gerçekliğin ötesini “kimin, ne zaman, nerede ve nasıl” deneyimleyeceğidir.

KİM?

14

KİM?

Kim sorusunun cevabı **“SİZ”**...

Basit gibi görünüyor. Ama burada asıl önemli olan sizin KİM olduğunuz. Kafa karıştırıcı gelebilir, doğru. Ama birazdan cevapları karşımızda bulabiliriz.

ALGILADIĞIMIZ HERŞEY ELEKTRİK SİNYALLERİNDEN İBARET

Varlığınızın kanıtı, algıları analiz edebilmeniz yani düşünüyor olmanızdır. Duyarsınız, görürsünüz, koku alırsınız, dokunursunuz, tadarsınız ve bunlar varlığınızı şekillendirir. Bu algıların sizde nasıl vuku bulduğunu düşündünüz mü hiç? Çevrenizde gerçekleşen tüm olaylar, aslında elektrik sinyallerinden ibarettir. Dış dünya olarak tanımladığınız şey; kulağınızın, gözünüzün, burnunuzun, teninizin ve dilinizin beyninize aktardığı elektrik sinyalleri ile tanımlanır. Dış dünyanın, sadece bu

duyu organlarınızın vasıtasıyla algıladıklarınızdan ibaret olduğunu düşünürsünüz hep. Ama durum farklıdır...

KARANLIK IŞIK

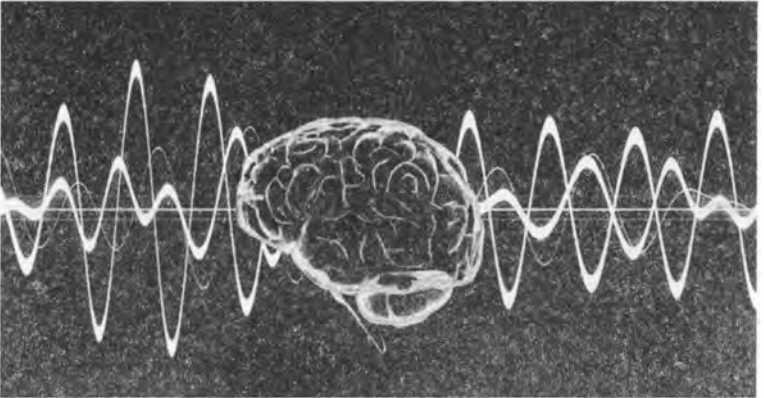
Bir şeye bakarken onu gözünüzle gördüğünüzü sanırsınız. Hâlbuki görme işlemi, gözünüzün beyne ilettiği elektrik sinyalleri sayesinde, beynin görme merkezinde gerçekleşir. Gözünüze çarparak size görüntüyü getiren ışık, gözünüzde bir dizi işleminden geçerek bir elektrik sinyaline dönüşür. Ve sinyal, “sinirler” adı verilen biyolojik kablolar vasıtasıyla beyne iletilir ve orada birkaç cm^3 büyüklüğündeki görme merkezinde analiz edilir. Yani aslında gözünüzle değil beyninizle görürsünüz.

Yüksek bir ışığa bakarsanız, gözünüz kamaşır ama bunu sağlayan, o ışık yüzünden beyninizin gözünüze gönderdiği farklı bir elektrik sinyalıdır. Bunu size yaparın ışık olduğunu düşünürsünüz ama görme işleminin gerçekleştiği kafatasınızın içinde hiç ışık yoktur. Orası kapkaranlıktır. Kısacası ışık ile hiçbir direkt temasınız olmadığı halde yüksek ışığa maruz kaldığınızı hissedersiniz.

SES GEÇİRMİYEN ORTAMDAKİ GÜRÜLTÜ

Bu durum tüm duyu organlarınız için geçerlidir. Ses duyduğunuzu sanırsınız ama duyduğunuzu sandığınız şey; aslında kulağınıza ulaşan ses dalgalarının, kulağınız tarafından elektrik sinyallerine dönüştürüldükten sonra beyninize aktarılması ile kafatasınızın içinde gerçekleşen elektriksel bir işlemdir. Hem de kafatasınızın, tüm seslerden yalıtılmış bir ortam olmasına rağmen. Bütün vücudumuz, beynimize elektrik sinyalleri taşıyan, sinir adı verilen bu biyolojik kablolarla örülüdür.

ACIYI NEREMİZDE HİSSEDERİZ?

Elinizle sıcak bir şeye dokunduğunuz zaman elinizin yandığını zannedersiniz. Ama burada da durum aynıdır. Isı, yine belli bir elektrik sinyali olarak beyninize gönderilir ve acıyı orada hissedersiniz. "Peki, elim neden su toplar?" diye soracak olursanız onun cevabı şudur: Beyniniz, elinize cevap olarak "su topla ve kendini serinlet" emrini taşıyan bir elektrik sinyali gönderir. Ama yine de durum değişmez. Acı hâlâ beyninizin içindedir.

Tat sinyallerini, beyne yollamakla görevli olan ise dilinizdeki reseptör hücrelerdir. Burada da durum farklı değildir; tıpkı burnunuzdaki reseptör hücrelerin, beyninize koku bilgisi taşıyan elektrik sinyalleri göndermeleri gibi.

Bir elma yediğiniz zaman o elmanın, sadece beyninizde oluşturduğu algı ile muhatap olursunuz. Sizin elma dediğiniz şey; onun sertliği, şekli, kokusu ve tadı olarak beyninizde oluşan elektrik sinyalleridir. Ve tüm bunlar, günümüzde kanıtlanmış bilimsel gerçeklerdir.

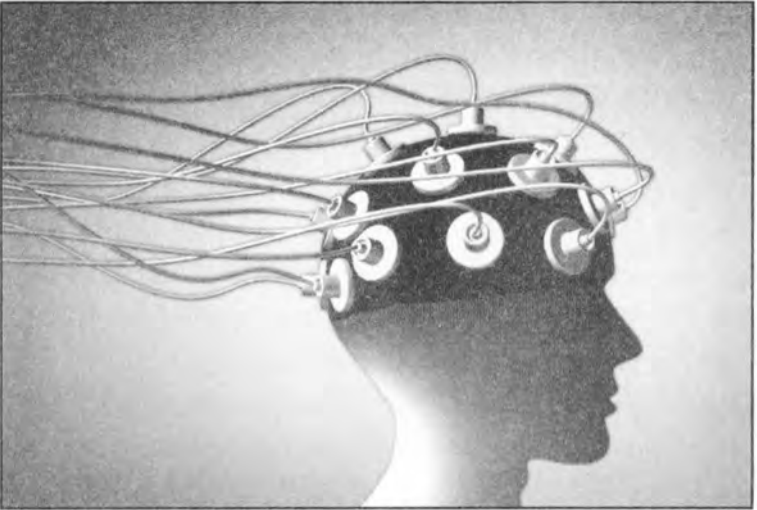
Belden aşağı felç geçiren birinin, vücudunun belinden aşağı kısmını hissetmemesi örneğini ele alalım. Tüm elektrik sinyallerinin, bütün vücudumuzu bir kablo ağı gibi saran sinirler vasıtasıyla taşındığını söylemiştik. Bu felçli insanın bacaklarına dokunsanız veya iğne bile batırsanız hissetmeyecektir. Uç bir örnek olacak ama o kişinin bacaklarını kesseniz bile hissetmeyecektir. Hatta o sırada gözleri kapalı ise bundan haberi bile olmayacaktır. Bunun sebebi o kişinin bacaklarından beynine giden sinirlerin, bir noktada (belinde) kesintiye uğraması ve sinyallerin bilgi-işlem merkezi olan beyne ulaşamamasıdır. Bu yüzden ne bacaklarından sinyal alabilir ne de bacak kaslarına sinyal gönderip onları hareket ettirebilir. Bu kişi için vücudunun, belden aşağısı yoktur. Onu sadece gözleriyle görerek ve eliyle dokunarak algılayabilir. Çünkü bu organların (göz, el) sinyallerini taşıyan sinirler belden yukarıdadır.

Özetleyecek olursak, algıladığınız her şey tamamen elektrik sinyallerinden ibarettir. Ve tüm algılarınız beyninizde gerçekleşir. Işıkla hiç bir zaman muhatap olmazsınız. Sesle veya maddeyi oluşturan atomlarla da... Ama sesi duyduğunuzu, ışığı gördüğünüzü, tat ve koku aldığınızı, dokunarak hissettiğinizi sanırsınız hep. Tüm bu olayların gerçekleştiği yer olan beyninize sadece elektrik sinyalleri ulaşır.

BEYNİMİZ NEREDE?

Şundan emin olabilirsiniz ki bugüne kadar, 'dış dünya' olarak tanımladığınız ortam ile hiçbir direkt temasınız olmadı. Öyleyse 'madde'nin varlığından nasıl emin olabilirsiniz?

Bu soruya verilen cevap genellikle şöyledir: **"Beynin varlığı, maddenin varlığını kanıtlar. Çünkü o bir maddedir..."** Böyle mi düşünüyorsunuz? Ama durum o kadar basit değil. Bunu bir örnekle anlamaya çalışalım. Size, "beyniniz nerede?" diye sorulsa, elinizi başınıza götürüp "kafatasımın içinde" dersiniz. Hatta şunu da ekleyebilirsiniz: "Elim de maddeden ibaret, kafatasım da ve hâliyle kafatasımın içindeki beynim de." Peki, beyninizi kafatasınızın içinden çıkarsak, sonra bir yolunu bulup ona birtakım kablolar bağlasak; o kabloları da gelişmiş bir bilgisayara bağlasak ve sonra, daha önceden kaydet-

tiğimiz bir takım görüntü ve sesleri bilgisayar vasıtasıyla doğru sinyaller olarak göndersek... Beyniniz, bilgisayara gönderdiği sinyalleri algılayarak kendini gerçek bir ortamın içinde zannedecek. Bu ortamın, daha önceden sinyaller olarak kaydedilmiş "yapay bir gerçeklik" olduğunu asla anlayamayacak. O yapay gerçeklik içerisinde, maddeden ibaret bir ele ve kafatasına sahip olduğuna da inanacak. Ama gerçekte ne bir el, ne bir kafatası, ne de onun içinde bir beyin olacak. Var olduğunu sandığı her şey, sanal bir gerçeklikten ibaret olacak.

Bu verdiğim örnek, aynı zamanda gözlemlenebilir. Evet, gözlemlenebilir örnekten kastettiğim, gördüğünüz rüyalar. Rüyanın içindeyken rüyada gördüklerinizi de gerçek sanırsınız. Rüyanızda "beyniniz nerede?" diye sorulsa, elinizi yine başınıza götürerek aynı cevabı verirsiniz. Orada da eliniz yoktur, kafatasınız yoktur ve dolayısıyla kafatasınızın içindeki beyniniz de yoktur. Rüyanızda birisi, size "aslında sizin bir beyniniz ve bedeniniz yok, sadece siz öyle sanıyorsunuz!" dese, ona

inanır mıydınız? Tabi ki inanmazdınız. Hatta sinirlenirdiniz belki. Ama bu bir gerçek, çünkü orada gerçekten hiçbir şey yok. Ve bunu biliyorsunuz. Peki, biri size bunu burada söylese?

* * *

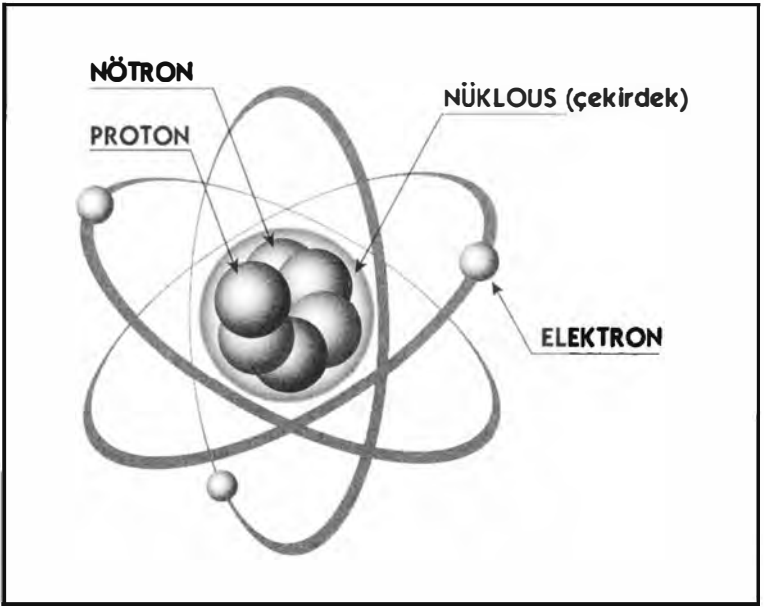
MADDENİN VAROLDUĞUNU KANITLAYABİLİR MİSİNİZ?

Madde sadece zihnimizde var olan elektrik sinyalleridir. Ve içinde bulunduğumuzu sandığımız “madde evreni”; her gün bize deneyim ettirilen, tarifi imkânsız mükemmellikte bir sinyaller sistemidir. Bu sistemin içine her gün giriş ve çıkış yaparız. Ama yaptığımız bu giriş-çıkışların normalde farkına varmayız. İlerleyen bölümlerde, kitabımızın ana teması olan bu konuyu iyice detaylandıracağız.

ATOM VE ATOMALTI PARÇACIKLAR

İçinde yaşatıldığımız bu algılar sisteminde, madde dediğimiz şeyin yapıtaşını atomların oluşturduğu söylenir. Öyleyse şimdiki durağımız bir atom çekirdeği olmalı.

Atom çekirdekleri, protonlar yani pozitif (+) elektrik yüklü parçacıklar ve nötronlar yani yüksüz parçacıklardan oluşur . Ve elektronlar — ki onlar da negatif (-) elek-

trik yüklü parçacıklardır — atom çekirdeğinin etrafında belli bir uzaklıkta dönüp dururlar. Tabi bunu yaparken kendi etraflarında da dönerler. Bu, sürekli devinim hâlinde olan bir minyatür sistemdir.

Bütün maddeler atomlardan oluşur. Ancak atomları da oluşturan atom altı parçacıkların varlığının artık bilindiğini de ekleyelim. Maddenin cinsini belirleyen unsur ise atomlarının çekirdeğindeki proton sayısıdır. Örneğin 27 adet proton içeren atomlar bir araya geldiği zaman ortaya bir demir parçası çıkar. Veya 2 adet proton içeren atomlar bir araya gelerek helyumu oluştururlar. Evrendeki tüm madde (beyinlerimiz de dahil); dönüp duran, (+), (-) ve (nötr) elektrik yüklü parçacıkların, farklı sayısal değerlerle bir araya gelerek oluşturduğu atomlardan meydana gelmiştir. Onu şekillendirip, böylesi mü-

kemmel hâle getiren ise akıl almaz bir sayısal yazılımdır. İşte bu yazılım, içinde yaşadığımız sistemin ta kendisidir. Şimdilik bu yazılım konusuna da burada bir ara verelim ve **“sizin kim olduğunuz”** sorusunun cevabını aramaya devam edelim.

Kendi bedeniniz de dâhil, etrafınızda gördüğünüz ve göremediğiniz her şey, elektriksel bir algılar bütünlüğünün parçasıdır. Yani madde sizin zihninizde “sanal bir gerçeklik” kazanır. Bedeniniz ise bu sistem içerisinde, belli bir süreliğine (ömür) var olabilmek için kullandığınız bir araçtır. Bu sistemi bir oyun ve kendinizi de oyuncu olarak düşünün. Çünkü durum aynen öyledir. Ve Kuran’da, En’am suresinin 32. ayetinde, dünya hayatının bir oyun ve oyalanmadan başka bir şey olmadığı açıkça belirtilmiştir. Öyleyse bu benzetmeden yola çıkarak bir uyarlama yapmakta sakınca yoktur. Bu oyun, sayısal yazılımlardan oluşan bir sisteme bağlantı kurularak oynandığına göre onu bir bilgisayar oyununa benzetebiliriz. Ve bir bilgisayar oyunu oynuyorsak, yapmamız gereken şey elimizdeki sanal klavyeyi kullanarak bonus toplamaktır. O sanal klavye ise sizin fizik bedeninizdir. Oyunun sonunda topladığınız bonuslar sizin kazanan veya kaybeden olmanızı belirleyecek başlıca unsurdur. Ve topladığınız bu bonuslar, elektrik sinyallerini nasıl şekillendirdiğinize göre belirlenir. Tabii ki bu kitapta anlatmaya çalıştığımız şey, kesinlikle hayatınızı nasıl yönlendirmeniz gerektiği konusu değil. Ama yeri gelmişken, konunun daha iyi anlaşılmasını sağlamak için bu tür güncel örneklendirmeler yapmak faydalı olur.

Şimdi baştaki tekrar hatırlayalım:

SİZ KİMSİNİZ ?

Eğer bedeniniz, bu oyunu oynamak için kullandığınız sanal klavye ise siz de onu kumanda eden kişi olmalısınız. Bedeniniz, sizin için sadece bir araçtır. Onun varlığı sizin bilincinizde oluşan sanal bir gerçekliktir. Sakın kendinizi onula sınırlı görmeyin. Bunu yapmanız, kendinize yapacağınız en büyük haksızlık olur.

Bu öyle bir sistemdir ki içine aynı anda milyarlarca insan dâhil olur. Ve bu durum, Sistemi interaktif bir hâle getirir. Sistem içerisinde, oyuna dâhil olan diğer insanlarla temas kurarsınız. Onları etkileyebilir ve onlardan etkilenebilirsiniz. Ancak unutmayın ki onlarla temasınız da direkt değil, elektriksel sinyaller aracılığıyla olur. Bunu internet üzerinden oynanan bir oyuna benzetebilirsiniz. Birbirini hiç tanımayan ve farklı yerlerde bulunan birçok insan o oyunda buluşmuştur ve beraberce bir oyun oynamaktadır. Birbirleriyle hiçbir direkt temasları yoktur. O oyuna konsantre olmuş bu kişiler birbirlerini ekrandaki görüntülere bakarak tanırlar. Bu oyuncular-

dan iki tanesini ele alalım. Mesela bu bir savaş oyunu olsun. Ahmet 1 numaralı savaşçı olsun; Mehmet de 2 numaralı savaşçı. Tabii oyunda onların haricinde de birçok savaşçı var. Ahmet ve Mehmet birbirleri görmezler ama ekranda kendileri için oluşturulmuş görüntüler sayesinde birbirlerini tanımlayabilirler. Bir an için oyuna konsantre olup kendini her şeyden soyutlayan Ahmet, ekip arkadaşı olan Mehmet'in ekrandaki görüntüsüne bakar ve onun Mehmet olduğunu düşünür. Sonra ekrandaki kendi görüntüsüne bakar ve onun da kendisi olduğunu düşünür. Kendisini iyice oyuna kaptırır ve bir an için ekrandaki o görüntülerin, oyunda kullandıkları sanal bedenler olduğunu unuttur.

Oyun esnasında Ahmet, Mehmet ile yardımlaşarak, rakiplerine karşı daha güçlü olabilir. Ama isterse bunun tam tersini de yapabilir. Mesela, elindeki makineli tüfekle takım arkadaşını tarar ve öldürür. Ama bu, Mehmet'e karşı yapacağı bir yanlış olur ve gerçek hayattaki

Mehmet, bu yaptığından dolayı Ahmet'e öfkelenir. Tüm bunlar bir yana, oyuna kendisini iyice kaptırmış olan Ahmet, sonunda düşman kuvvetleri tarafından vurulup öldürölür ve böylece oyunu biter. Gözlerini, yapışıp kaldığı o ekrandan ayırdığı zaman kendini farklı bir ortamda bulur. Ve kendi kendine şöyle der: "Vay be, kendimi oyuna nasıl da kaptırmışım. Neyse, şimdi gerçek dünyaya geri döndüm."

Aslında Ahmet'in farkında olmadığı gerçek şudur: Onun az önce oynadığı bilgisayar oyunu, sandığı gibi gerçek hayatın içindeki bir oyun değildi. O, oyun içinde bir oyundu. Yani onun gerçek hayat sandığı şey, daha kapsamlı ve daha mükemmel şekilde tasarlanmış "Büyük Oyun" dur.

Kabaca şunu söyleyebiliriz ki bizler Büyük Oyunun içindeki küçük birer oyuncuyuz. Ama küçük oluşumuz sabit bir kural değildir. Çünkü büyüme potansiyeline sahibiz ve bizden beklenen de budur. İleride bu konuyu daha netleştireceğiz.

Buraya kadar sistemi tanımlamaya çalışırken, hep onun içinde olduğumuzu söyledik. Bu bir örneklendirmeydi. Çünkü gerçeğı anlamada örnekler çok önemlidir. Ve bir örnek, bilginin aktarıldığı kişinin vizyonuna uygun şekilde verilir. Şimdi yeni bir vizyona sahibiz ve bir düzeltme yapmanın zamanı geldi. Sistemin içinde misiniz yoksa o mu sizin içinizde? İşte sormamız gereken soru bu.

* * *

HEM İÇİNDEYİZ SİSTEMİN HEM DE SİSZEM BİZİM İÇİMİZDE

Bir şehir düşünün. O şehirde bir site olsun. O sitenin içinde bir apartman olsun. O apartmanın içinde bir daire olsun. O dairenin içinde de bir oda olsun. Siz ise o odanın içinde olun. Etrafınıza bakınca odanın içindeki eşyaları, fizik bedeninizi ve bunları çevreleyen duvarları görürsünüz. Tüm bu gördükleriniz, bildiğiniz gibi zihninizde bir imaj olarak oluşur. İçindekiler de dâhil olmak üzere, bu odanın zihninizde oluşan bir algı olduğunu öğrendikten sonra, kendinizi odanın içinde kabul edebilir misiniz? Hatta o da bir yana, odayı barındıran daire, daireyi barındıran site, siteyi barındıran şehir, şehri barındıran ülke, ülkeyi barındıran gezegen, gezegeni barındıran güneş sistemi, güneş sistemini barındıran galaksi ve galaksiyi barındıran uzay, bilgi boyutunda sizin zihninizde oluşan sanal bir gerçekliktir. Bu durumda hâlâ sistemin içinde olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Sistem aslında size tattırılan bir deneyimler demetidir. Tabii ki bu deneyimleri tadarken irade sahibi ve seçme özgürlüğü olan bir varlıksınızdır.

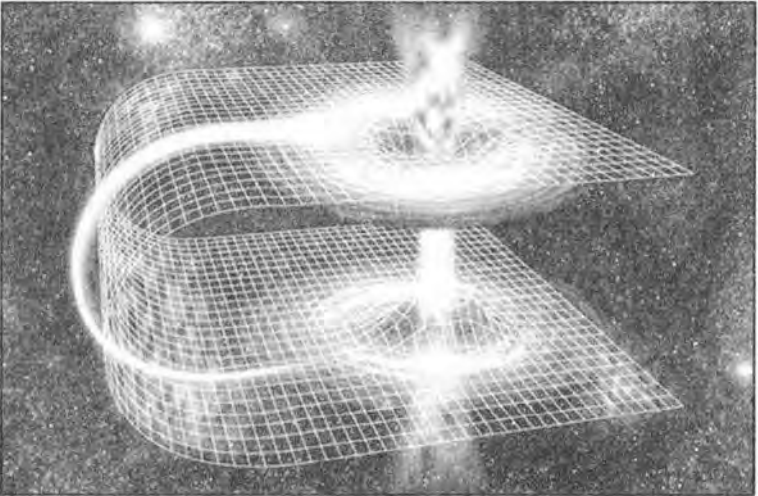

Sistem, sinyaller sürekliliği olduğu sürece var olabilir. Çok basit bir örnekle; diyelim ki televizyon seyrediyorsunuz ve ekranda görüntüler sürekli akıp gidiyor. Bu görüntüler anten vasıtasıyla toplanan ve televizyon cihazına aktarılan sinyaller sayesinde gerçekleşiyor. Eğer yayını yapan kanal bunu sürekli olarak yapmazsa antene yeni sinyal gelmeyeceği için televizyonunuzdaki görüntü de birden bire yok oluverecektir. Aynısı bir radyo yayını için de geçerlidir. Örnekleri çoğaltabiliriz. Bir video film seyrediyorsanız, video kasetinin bandı dönmeyi bırakırsa, bandın içerdiği yeni kareler okunamayacak ve ekrandaki görüntü yine yok olacaktır. Bu videoyu bir DVD'den seyrediyor olsanız bile DVD, yuvasının içinde dönmeyi bıraktığı anda ekrandaki görüntü yine yok olacaktır. Eğer bu sabit duran bir sürücüye, işlemci ile arasındaki veri akışı kesildiği anda ekrandaki görüntü yine yok olacaktır. Bununla ilgili sayısız örnek verilebilir. Aynı şey sistem için de geçerlidir. Eğer sinyaller vuku bulmazsa yokluk ortaya çıkar ve sistem var olamaz. Yani

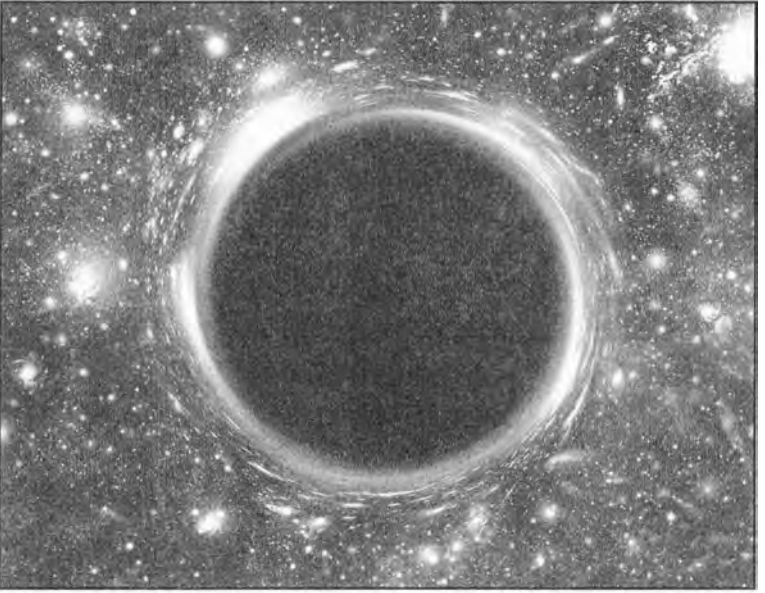
evren sürekli yaratılmak zorundadır. Bugün kuantum fizikçilerinin de matematiksel olarak ortaya koyduğu bu bilgi, tüm dini disiplinlerde var olan, Tanrı'nın sürekli yaratma halinde olduğu bilgisi ile paraleldir. Bu durum Kuran'da Rahman suresinin 29. ayetinde de bu şekilde ifade edilmektedir:

"O sürekli yaratma hâlinededir."

Bugün kuantum mekaniğinde, evrenin yapısını açıklamaya en yakın teori olarak kabul edilen sicim teorisi bize zamanın akışını sağlayan sinyallerin dalga boyunu, yani titreşim aralıklarını bile rakamsal olarak veriyor. Bu aralık zamanın bölünebilen en küçük parçasıdır. Buna "an" diyebiliriz. Ve bu anın süresi 10^{-43} (10 üzeri eksi kırk üç) saniyedir. Bu şu anlama gelir. 1'in yanına 43 tane sıfır

Sicim Teorisi

Kara delik, temsili çizimi.

koyun, sonra 1 saniyeyi o devasa sayıya bölün. Teorik olarak zaman daha fazla bölünemiyor. Zamanın bölünebilen en küçük parçası olan “an” dediğimiz süre teorik fizik camiasında böyle açıklanıyor. Ve her 10^{-43} saniyede bir gerçekleşen titreşimler, evreni bir arada tutan sinyal akışı olarak kabul ediliyor. Yani buna göre yaratma sürekli devam ediyor. Titreşimin veya diğer bir deyişle yayının durması, az önce bir video ekranına benzettiğimiz maddi evrenin yokluğu anlamına geliyor.

Ne ilginçtir ki söz konusu bu yokluğun bile bir örneği sistem içerisinde bazı yerlerde “kara noktalar” olarak mevcuttur. Onların adı karadeliklerdir. İçlerinde atomlar ve atom altı diğer parçacıklar işlem göremedikleri için madde özelliklerini kaybederler ve yok olurlar. Kara deliğin içi mutlak yokluk kavramı ile tarif edilebilir.

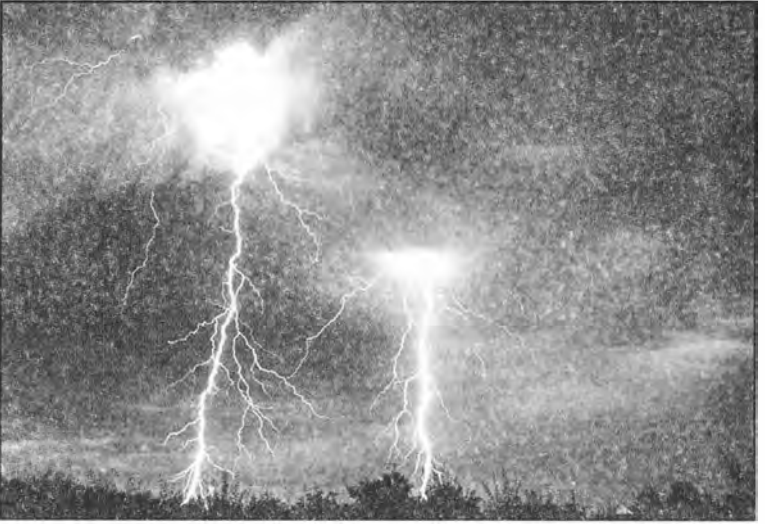
Kara deliğin içinde sinyaller, dolayısıyla Sistemin kuralları var olamaz. Çünkü kara deliğin içi sistemin dışıdır. Bu konuyu ilerleyen bölümlerde biraz daha açacağız.

Şimdi gelelim “ne zaman?” ve “nerede?” sorularının cevabına. Bu soruları, birbirlerinden ayırmış gibi tek tek soramayız. Çünkü zaman ve mekân kavramları asla birbirinden bağımsız olarak değerlendirilemez...

“NE ZAMAN” VE “NEREDE”?

Buraya kadar kim olduğumuz sorusuna cevap aradık. Bunu yaparken, kavrayışı kolaylaştırmak için sistemin mahiyetine de yüzeysel olarak değindik. Çünkü yapmamız gereken şeyi burada yapacağız ve buranın ne olduğunu anlamamız gerek. Yani giriş-çıkış yapmayı deneyeceğimiz Sistemi tanımalıyız. “Ne zaman” ve “nerede” sorularına verilecek cevaplar, sistemin mahiyetini anlamamızı sağlayacak. Çünkü burası bir “zaman-mekân” ortamıdır. Ancak bilim adamları buraya “space-time” yani “uzay-zaman evreni” demişlerdir. Şimdi bunu biraz açalım.

Bir yıldırım düştüğü zaman, önce onun parıltısını görürsünüz ve kısa bir süre sonra sesini duyarsınız. Bunun sebebi ışığın hızıyla sesin hızının birbirlerinden farklı olmasıdır. Işığın hızı saniyede 300.000 kilometredir. Sesin hızı ise saniyede 340 metredir. Diyelim ki bulunduğunuz yerin 1 km. uzağına bir yıldırım düştü. Işık çok hızlı olduğu için yıldırımın parıltısını hemen görürsünüz. Ama kaynağı 1 km. uzakta olan sesin size ulaş-

ması ortalama 3 saniye alır. Eğer yıldırım daha yakına düşmüşse sesi daha erken, daha uzağa düşmüşse de daha geç duyarsınız.

ŞİMDİYİ DEĞİL, GEÇMİŞİ ALGILAYABİLİYORUZ

Şimdi gök gürültüsünden korkan birini ele alalım. Onu yağmurlu bir havada, açık bir arazide bir sandalyeye oturtalım ve gözlerini bağlayalım. Bulunduğumuz noktanın 2 km. uzağına bir yıldırım düşsün ve o kişinin 6 saniye sonra gök gürültüsünü duyup nasıl korktuğunu seyredelim. O kişi yıldırımın o anda düştüğünü sanır ama olay 6 saniye önce olup bitmiştir bile. Evet, sesin size ulaştığı süre, kaynağın uzaklığına bağlı olarak değişir. Şimdi sıkı durun! Çünkü aynı şey görüntü için de geçer-

lidir. Yani uzaktaki bir cisme bakarken aslında onun geçmişteki hâlini görürsünüz...

Ayın dünyaya olan uzaklığı 354.600 km.'dir. Şimdi ışığın saniyede 300.000 km. hızla ilerlediğini hatırlayın. Bu, ayın görüntüsünün size 1,2 (bir onda iki) saniyede ulaşacağı anlamına gelir. Dolayısıyla aya her baktığınızda, onun aslında 1,2 saniye önceki hâlini görürsünüz.

Bu örnekleri artırmadan önce bazı terimleri tanıyalım:

1 ışık saniyesi = Işığın 1 saniyede kat ettiği mesafe
= **300.000 km.**

1 ışık dakikası = Işığın 1 dakikada kat ettiği mesafe
= **18.000.000 km.**

1 ışık yılı = Işığın 1 yılda kat ettiği mesafe
= **9.467.280.000.000 km.**

“Işık yılı” terimi çoğunlukla bir zaman ölçü birimi zannedilir ama değildir. O bir mesafe ölçü birimidir. Uzayın büyüklüğü göz önünde bulundurulduğu zaman kilometreler fazlasıyla kifayetsiz kalacağı için “ışık yılı” terimini kullanmak tercih edilir.

Şimdi gelelim güneşe. Onun dünyaya olan uzaklığı 8 ışık dakikasıdır. Dolayısıyla da görüntüsü size 8 dakikada ulaşır. Yani güneşe bakacak olursanız onun 8 dakika önceki hâlini görürsünüz. Geceleri gökyüzünde gördüğünüz yıldızlar ise çok daha uzaktadırlar. Burada binlerce ışık yılı mesafelerden bahsediyoruz. Diyelim ki

50.000 ışık yılı uzakta bir yıldız olsun. Ve o yıldız şu anda büyük bir kozmik patlama ile yok olsun. Siz bu olayı ancak 50.000 yıl sonra seyredebilirsiniz. Veya şöyle diyelim. 50.000 yıl sonra bir gözlemci, o yıldızın yok oluşunu seyretsin. Bunu seyrederken, o olay, o kişi için o anda yaşanıyor gibi olacaktır. Ama olay 50.000 yıl önce yaşanıp bitmiştir bile.

Geceleri gökyüzündeki yıldızları seyrederken onların hep eski hâllerini görürsünüz. Bu yıldızların hepsi, size farklı uzaklıklarda olduğu için birçok farklı geçmişini aynı anda seyredersiniz. Peki, öyleyse zaman nedir?

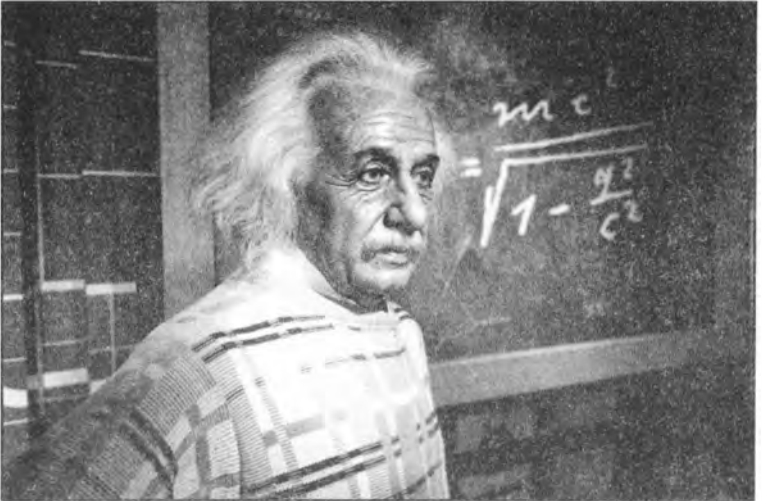
ZAMAN, OLAYLARI ALGILADIĞIMIZ SIRALAMAYA VERDİĞİMİZ BİR İSİMDİR

Yıldızlar da tüm gök cisimleri gibi yörüngesel hareketlere sahiptir. Yani oldukları yerde durmaz, hareket ederler. Anlayacağınız; baktığınız yıldız, gördüğünüz yerde bile değildir. Zaman ve ışık, birbiriyle çok ilişkilidir. Zaman, olayları algıladığımız sıralamaya verdiğimiz isimdir. Ama uzayın büyük sahasında gerçekleşen olayları seyrederken yaşadığımız “zamanı algılama karmaşasının” kaynağı ışığın hızıdır.

IŞIK HIZI

Olaylar ışık hızına bağlı olarak iletilir. Çünkü ışık hızı, bu evrendeki maksimum hız sınırıdır. Sistem içerisindeki hiçbir madde, ışıktan daha hızlı hareket edemez. Hatta ışık hızına dahi ulaşamaz. Einstein bunu özetle şöyle açıklar: *“Madde hızlandıkça kütlesi artar ve ışık hızına yakın bir sınıra ulaşınca kütlesi de sonsuza ulaşır. Dolayısıyla maddenin ışık hızına ulaşması imkânsızdır.”* Einstein’ın $E=MC^2$ olarak formüle ettiği bu teori, o günkü klasik fizik anlayışını darmadağın eden yeni ve inanılmaz ufuklara kapı açmıştır. Birazdan bunu daha iyi anlayacağız.

Bu durumda “madde, saniyede 300.000 km. olan hız sınırına ulaşamıyorsa, ışık nasıl ulaşıyor?” gibi basit bir soru akla gelecektir. Bu sorunun cevabı da basittir. Çünkü ışığın kütlesi yoktur. Dolayısıyla o bir madde de-

Albert Einstein

Işık hızında yolculuk mümkün mü?

ğildir. Işığın oluşturan parçacıklar fotonlar, diğer bir deyişle kuantlardır. Foton veya kuant denilen bu ışık parçacıkları, kütsüz parçacıklardır. Olayların iletilmesi ışık hızına bağılı olduğuna göre, eğer siz bir foton kadar hızlı hareket edebilseydiniz, "zaman" sizin için donmuş olacaktı. Yani zamanın sıfır noktasına ulaşacaktınız. Zamanın sıfır noktası, zamanın olmadığı an demektir. Yani zamansız bir ortamdır. İşte zaman ve ışığın ilişkisi budur.

Az önce, ışık hızında hareket edeceğiniz takdirde zamanın sizin için duracağını söyledik. Eğer o esnada hızınız azalmaya başlasa idi, bu kez zaman sizin için akmaya başlayacaktı. Hızınız azaldıkça zamanın, size göre akma hızı artacaktı. Yani ne kadar yavaş hareket ederseniz, zaman sizin için o kadar hızlı akacaktı. Şimdi filmi geri saralım. Süpersonik bir jet uçağına bindiğinizi ve büyük bir hızla hareket ettiğinizi düşünün. O du-

rumda da siz hızlandıkça, zamanın size göre akma hızı yavaşlayacaktı.

GEÇMİŞE YOLCULUK MÜMKÜN MÜ?

Bu gerçek, atom saatleri ile jet pilotları üzerinde yapılan deneylerle kanıtlanmıştır. Atom saatleri inanılmaz bir hassaslıkla zamanı ölçen aletlerdir. Bu aletler sayesinde 1971 yılındaki Hafele-Keating deneyiyle, yüksek hızlarda uçan jet pilot saatleri saniyenin çok küçük bir kesiti kadar da olsa geleceğe doğru yolculuk yapmayı başardılar.

Atom saatleri saniyenin milyarlarda biri kadar küçük zaman kesitlerini bile ölçebilirler. Bu minik zaman kesitlerine nano-saniye denir. 1 nano-saniye, 1 saniyenin 1

Hafele ve Keating, Boeing 747 uçağındaki atomik saatleriyle

Hafele ve Keating Deneyi

1971 yılında Amerikalı iki fizikçi J.Hafele ve R.Keating şöyle bir deney yaptılar: Çok duyarlı ve her ikisi de kesinlikle aynı zamanı gösteren 2 sezyum atom saati alıp bunlardan birini, yerin çevresinde sabit hızla dönecek olan bir uçağa, diğerini de, uçağın kalktığı yere yerleştirdiler. Uçak geri döndüğünde her iki saati de kontrol eden fizikçiler, uçaktaki saatin yerdeki saate göre 173 nanosaniye (saniyenin milyarda 173'ü) daha ileri olduğunu farkettiler. Yani uçak, zamanda 173 nanosaniyelik bir "sıçrama" yapmıştı ya da uçakdakiler daha az "yaşlanmıştı" diyebiliriz. Tabi çıkan bu sonuç, o uçağın hızına göre çıkan bir sonuçtur. Ancak hız arttıkça fark daha büyük olacaktır.

Peki eğer ışık hızına yakın bir hızla gidebilseydik neler olurdu? Belki bu soruya "Langevin'in Yolcusu" paradoksuyla cevap verilebilir: Fizikçi Langevin, bir yolcunun, c ışık hızına yakın bir hızla (299.625 km) yol alabilen hayali bir roketle yerden ayrıldığını tasarladı. Roket, uzayda c ışık hızıyla 1 yıl boyunca ilerler ve sonra dönüp aynı rotadan gezegenimize geri döner. Yolcu, rokette bulunan saate bakarak, galaksimizin dışına yaptığı bu seyahatin 2 yıl sürdüğünü söyleyecektir. Ancak Dünya'ya geri döndüğünde onu büyük bir sürpriz beklemektedir; Dünya 40 yıl daha yaşlanmıştı!. Yani yolcumuz zamanda 40 yıllık bir sıçrama yapmıştır. Langevin paradoksu, Einstein'ın görelilik kuramının teorik bir sunucudur.

Clock serial No.	Δt (nsec)	
	Eastward*	Westward
120	- 57	277
361	- 74	284
408	- 55	266
447	- 51	266
Mean		
$\pm$ S.D.	- 59 $\pm$ 10	273 $\pm$ 7
Predicted		
$\pm$ Error est	- 40 $\pm$ 23	275 $\pm$ 21

Hafele ve Keating deneyinin sonuçları

milyarda biri demektir. 1971'deki deneyde, uçaklara atom saatleri yerleştirildi ve yüksek hızda uçan uçaklardaki saatlerle yeryüzündeki saatlerin arasında fark oluştuğu görüldü. Bu fark yaklaşık 270 nano-saniye kadardı. Bu durum aynı zamanda yüksek hızda seyahat edenlerin, saniyenin milyonlarda biri kadar bile olsa zamanda geleceğe yolculuk yaptıkları anlamına da geliyordu. Eğer hız artarsa bu zaman farkları da arttırılabilirdi.

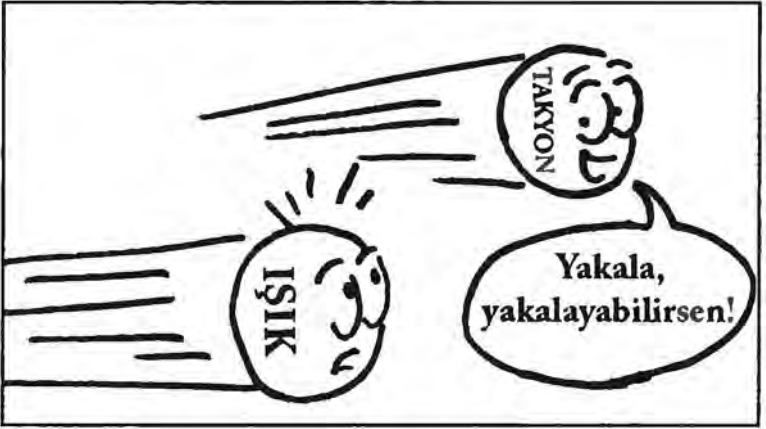
Işık hızı, zamanın sıfır noktasıdır. Zamanın olmadığı bu ortamda mekân da var olamaz. Çünkü mekânın var olduğu her ortamda zaman da var olmak zorundadır. Aynı şekilde, zamanın olduğu her ortamda da mekân olmak zorundadır. Çünkü zaman, mekân olmadan akamaz. İkisi ancak birlikte var olabilir. Eğer ışık hızı, uzay-zaman adı verilen Sistemimizin sınır noktası ise bundan daha yüksek hızlar ne anlama gelir?

IŞIK HIZI

VE ONDAN DAHA HIZLI TAKYONLAR

Daha yüksek hızların uzay-zaman içinde var olamayacağını söylemiştik. Ama bu hızların, teorik olarak var olabilecekleri başka bir ortam var. Bu ortamın adı Takyon evreni. Takyon evreninde uzay ve zaman boyutları yoktur. Ancak takyon konusuna girmeden önce uzay-zaman kavramını zihnimizde iyice pekiştirmeliyiz.

1900'lü yılların başlarına kadar bilim dünyasında evrenin yapısına dair, hâkim olan inanç “statik evren” modeliydi. Bu modele göre evren sonsuzdu. Yani ezelden

beri vardı; ebediyen var olacaktı; ucu bucağı yoktu ve sabit bir yapıdaydı. Materyalist ideolojiden dayanak alan bu görüş o dönemin bilim dünyasındaki en büyük tabu idi. Bu yüzden birçok bilim adamı, her şeyin olduğu gibi zamanın da bir başlangıcı olması gerektiği fikrini dile getirmeye çekiniyordu. Çünkü işin ucunda akademik çevrelerden dışlanma ve kariyerini zedeleme ihtimali vardı. Nihayetinde, zamanın bir başlangıcı olması, mekânın da bir başlangıcı olması anlamına gelecek ve dolayısıyla evrenin yoktan var edildiği sonucunu doğuracaktı. Bu ise kutsal kitapların tanıttığı evren modeliydi ve kabul edilemezdi.

BİG BANG

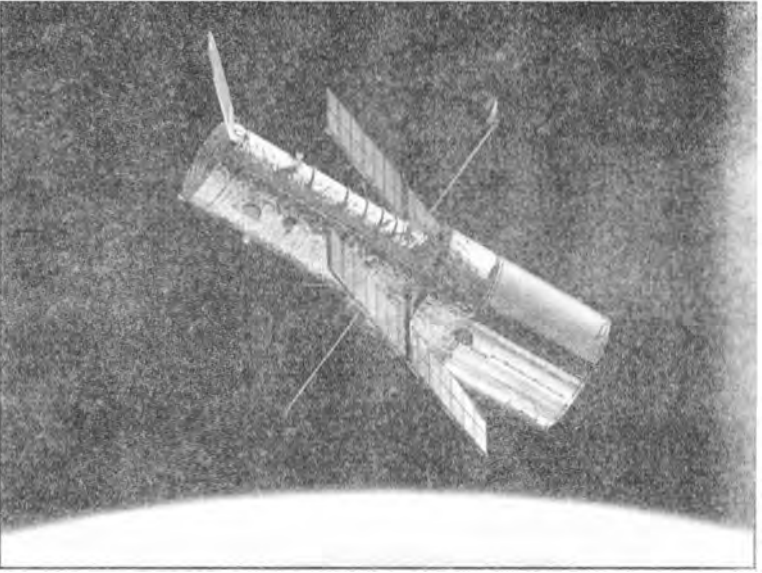
O dönem “statik evren” modelinin karşı tezi olan “yoktan var edilmiş” evren modeli çok cılız bir sesle dillendiriliyordu. İlk olarak Alexander Freidmann ve Belçikalı fizikçi papaz George Leamitre tarafından 1920’li

yıllarda ortaya atılan bu teoriye göre evren, sıfır noktasının (yokluk), birden bire çok büyük bir enerjiyle çok bir kütleye dönüşmesi sayesinde yoktan var edilmişti. Bu teoriye karşı çıkanların başını çeken kişi Fred Hoyle adında bir İngiliz astronomdu. Ve dalga geçmek için bu teoriye “Big Bang” adını verdi. Nihayetinde Big Bang kulağa komik gelen bir isimdi. Ama bu isim maalesef, teorinin üstüne öyle bir yapıştı ki adı öyle kaldı. Bu gün hâlâ bu teoriyi Big Bang veya Büyük Patlama teorisi olarak anıyoruz. “Big Bang” anı her ne kadar bir patlamayı andırırsa bile aslında bir patlama değildir. Çünkü bir patlamanın olması için bir mekâna ihtiyaç vardır ama o anda var olan tek şey yokluktu.

İlerleyen yıllarda Big Bang teorisini doğrulayan sayısız kanıt bulundu. Bu kanıtlardan en önemlisi 1929 yılında, meşhur Hubble teleskopuna adını veren Amerikalı astronom Edwin Hubble’ın yaptığı çok önemli bir gözlemin akabinde ortaya çıktı. Edwin Hubble, yaptığı gözlemler sırasında, evrendeki tüm galaksilerin birbirinden kararlı bir şekilde uzaklaştığını tespit etti. Yani evren genişliyordu. Zariyat suresinin 47. ayetinde, evrenin yaratıcısı tarafından zaten açıklanmış olan bu durumu, Amerikalı bilim adamları modelledi ve adını “**Expanding Universe**” (Genişleyen Evren) koydu.

Bir de göğe bakın. Biz onu kuvvetle bina ettik ve şüphe yok ki Biz onu genişletmeye de malikiz.

51/Zariyat Suresi; ayet: 47

Hubble Teleskopu

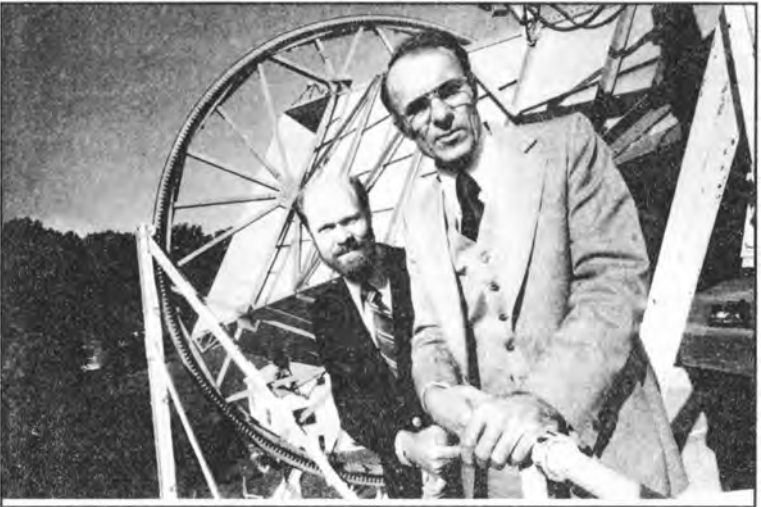
Evrenin genişlediği bilgisi çok önemli bir ipucunu da içinde barındırıyordu. Eğer evren sürekli genişliyor ise filmi geri sardığımızda onun, önceleri çok daha küçük olduğu sonucuna varırız. Filmin en başına gittiğimiz zaman da evreni tek bir noktada görürüz. Bu nokta, Big Bang'in hemen ardından vuku bulan ve evrenin tüm malzemesinin bir arada toplandığı bir noktadır. Enbiya suresinin 30. Ayetinde ise **“yer ve gök bitişikken biz onları ayırdık”** ifadesi ile de bu noktaya dikkat çekilmiştir. Bu durum uzay-zamanın bir başlangıcı olduğunu doğrulayan en önemli bilgi olarak kabul edildi. Bugün bilim adamlarının, evrenin genişleme hızından yola çıkarak, yaşını 13,6 milyar yıl olarak hesapladıklarını da ekleyelim.

Daha sonraları “Big Bang eğer gerçek ise bunun bir

kalıntısı olmalı” dendi ve bu kalıntı **“Kozmik Fon Radyasyonu”** veya tam adıyla **“Kozmik Mikro Dalga Arka Alan Işınımı”** (Cosmic Microwave Background Radiation) olarak tanımlandı. Bu ışınlım, evrenin her yerinde eşit oranda olması gerektiği tespit edilen bir kozmik radyasyondur. 1960’lı yıllarda Arno Penzias ve Robert Woodrow Wilson adında iki bilim adamı bu radyasyonu tespit etti ve bu buluşları onlara 1978 yılında Nobel fizik ödülü kazandırdı.

Penzias ve Wilson’un yaptıkları buluşun ilginç bir hikayesi de vardı...

Bu iki bilim adamı, meteoroloji uyduları ile iletişim kurulmasını sağlayacak yeni ve alternatif bir haberleşme sistemi geliştirmek için çalışıyorlardı. Bu yeni sistemde amaçlanan, haberleşmeyi radyo dalgaları ile değil, onun yerine mikrodalga ışınlımlarını kullanarak gerçekleştire-

Arno Penzias ve Robert Woodrow Wilson

bilmekti. Bunun için 6 metre çapında ve süper hassas bir anten ile gökyüzündeki mikrodalga frekanslarını toplayıp analiz ediyorlardı. Kurdukları sistem, mikrodalga ışınlarını sese çeviriyordu. Önce, alıcılarını tüm radyo sinyallerinden temizlediler.

Bu çalışmayı yürütürken ilk başta anlamlandıramadıkları, çok garip bir şey oldu. Gökyüzünden, parazit şeklinde sabit bir sinyal alıyorlardı. Önce, bunun çevredeki radyo istasyonlarından yayılan dalgalardan veya sıklık değişimlerinden kaynaklanan bir parazit olabileceğini düşündüler. Ama alıcıları radyo dalgalarından ve diğer dünyevi parazitlerden tamamen arındırılmıştı. Öyle bir ses gelmemesi gerekiyordu.

Daha sonra, sebebin antenin içini kirleten güvercinler olabileceğini düşündüler? Belki de parazitin sebebi bu olabilir diye şüphelendiler. Dev antenin içine girip, bir günlerini harcayarak anteni iyice temizlediler. Ama ses hala geliyordu. Sonunda bunun dünya kaynaklı bir ses olmadığını anladılar. Bu ses uzaydan geliyordu.

Ama garip olan bir şey vardı. O da günün her saatinde, bu sinyali aralıksız şekilde alıyor olmalarıydı. Eğer sinyal, uzaydaki bir noktadan geliyorsa, günün belli saatlerinde bu sinyali alamamaları gerekirdi çünkü dünya döndüğü için anten de dönüyordu. Ve uzayda, gece başka yere gündüz başka yere yöneliyordu. Ama anten gökyüzünde hangi noktaya doğru dönük olursa olsun hep aynı sinyali almaya devam ediyordu. Yani bu sinyal, belli bir noktadan değil, uzayın her yerinden aynı frekansla geliyordu. Bu, Kozmik Fon Radyasyonuydu. Wood-

row ve Penzias, o sıralar astro-fizikçilerin aramakta oldukları şeyi tesadüfen bulmuşlardı.

Eğer uzay ve zaman Big Bang ile bir anda ve tek bir noktada, ultra bir sıcaklık ile başladı ise evrenin her yerine eşit miktarda dağılmış ve seyrelmiş bir radyasyon olması gerekiyordu. Bütün Fizikçiler bunun peşindeydi. Ama onu bulmak Woodrow ve Penzias'a nasip oldu. Bu şanslı tesadüfi buluş, fizik dünyasında bir çığır açtı ve onlara 1978 yılında Nobel Fizik Ödülü'nü kazandırdı.

Kozmik fon radyasyonunu, yani kainatın en eski, 13.6 milyar yıl öncesinden kalma sinyalini gözlerinizle görmek isterseniz, eski analog televizyonlardaki karıncalı ekranlara bakabilirsiniz. O karıncalı ekran Penzias ve Willson'un sese dönüştürdüğü sinyalin, görüntüye dönüşmüş halidir. Analog televizyonunuzu evrenin hangi noktasına götürüp çalıştırırsanız çalıştırın, göreceğiniz parazit aynı olacaktır. Çünkü bu radyasyon evrenin her yerine eşit oranda dağılmıştır. Onu televizyon ekranında izlerken, evrenin yaratılış anına ait bir görüntüyü izlediğinizi bilmek hoş bir duygudur.

Big Bang'in kanıtları tabi ki genişleyen evren gözlemi veya kozmik fon radyasyonu ile bitmiyordu. Uzayda sürekli tek protonlu hidrojen atom, iki protonlu helyuma dönüşme eğilimindedir. Bunun sebebi yıldızlardaki nükleer sıcaklıklardır. Eğer evren ezeli olsaydı, içindeki tüm hidrojen helyuma çoktan dönüşmüş olmalıydı ve böyle bir evrende hidrojen diye bir gazın olmaması gerekirdi. Bu ve bunun gibi sayısız kanıt, bilim dünyasını uzay-zamanın bir başlangıcı olduğu gerçeğini kabul etmeye mecbur bıraktı.

Özetle; başlangıçta hiç bir şey yoktu. Ve birden bire, zaman ve mekân bir arada yaratıldı. Ama ilk zamanlarda her şey bir arada, müthiş derecede yoğun ve müthiş derecede sıcaktı. Evren genişledikçe yoğun kütlesi seyrelti, soğudu ve içinde yaşanılır bir hâle geldi.

Zamanı ve mekânı asla birbirinden ayıramayız. İkisi de bir diğeri olmadan var olamaz. Bu yüzden Sistemimiz 4 boyutlu kabul edilir.

Mekân = 3 Boyut (En + Boy + Yükseklik)

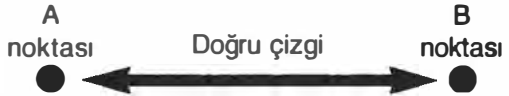
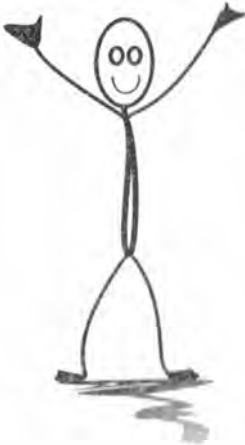
Zaman = 1 Boyut (Üç boyutun varlığının sürekliliğini sağlayan boyut)

Sistem = 4 Boyut (Zaman + Mekân)

Buraya kadar anlatılanlar sistemin sınırları hakkında bazı ipuçları vermiş olmalı. Ama daha yolumuz var. Olayları gerektiği gibi kavrayabilmek için kendinizi başkalarının yerine koyabilmeli ve onların gözünden bakabilmelisiniz. Şimdi iki boyutlu bir evren hayal edelim. Oradaki boyutlar sadece en ve boy olsun. Bir kâğıdın yüzeyi, iki boyutlu bir evren için alabileceğimiz uygun bir modeldir. Ve bu iki boyutlu evrende yaşayan, iki boyutlu bir insan olsun.

Şimdi iki boyutlu evrende yaşayan bu arkadaşımıza “iki nokta arasındaki en kısa yol nedir?” diye sorsak, onun bize vereceği cevap “iki nokta arasındaki en kısa yol bir doğrudur” cümlesi olacaktır. Çünkü onun için gerçekten de A noktası ve B noktası arasındaki en kısa

İki Boyutlu Evren (kâğıdın yüzeyi)

İki boyutlu evrende
yaşayan iki boyutlu
adam

yol, bir doğrudur. Bu kâğıdı alıp bir rulo yapsak bile o kişi için durum değişmeyecektir çünkü onun hareket edebileceği tek mekân kâğıdın yüzeyidir.

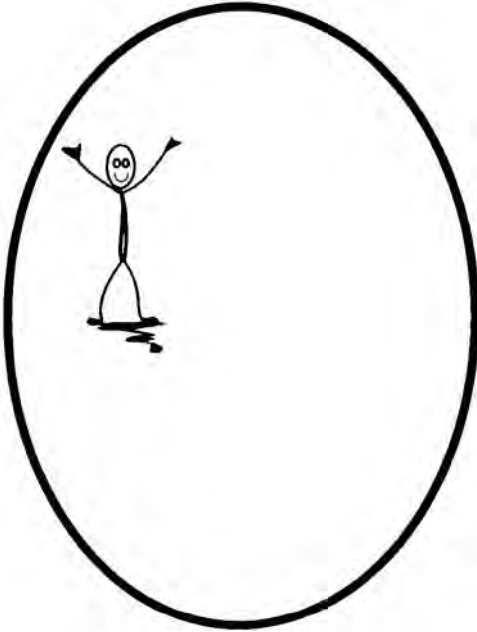
Bu kâğıdı alıp iki nokta üst üste gelecek şekilde katlasak, bu iki nokta birbirine yakınlaşmış olur. Ama sadece bizim için. Onun için ise durum hâlâ aynıdır. Çünkü muhatap olduğu ortam hâlâ kâğıdın yüzeyidir ve bizim, kâğıtta yaptığımız katın etrafından dolaşmak zorundadır.

Kâğıdı katladığımız zaman, noktaların birbirine daha yakın olduğu gerçeği sadece üçüncü boyut veya daha üst boyuttan bakan biri tarafından görülebilir. Ama bizim iki boyutlu adamımız bunu asla göremeyecektir. Çünkü o üçüncü boyutun varlığından bile habersizdir.

Ona üçüncü boyutu anlatmaya çalışsanız dahi anlamayacaktır çünkü onun mantık yapısı, iki boyutlu bir evrene göre şekillenmiştir.

Şimdi kâğıdı kenarlarından kırpıp tekrar yapıştırarak bir küre hâline getirelim.

Adamımıza hiç durmadan yürümesini söyleyelim. Hangi yöne doğru yürürse yürüsün, en sonunda varacağı nokta başlangıç noktası olacaktır. Çünkü kürenin etrafında dolaşıp aynı yere gelecektir. Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamayacaktır. Çünkü o, üçüncü boyuta zıplayamadığı için içinden bir türlü çıkamadığı "iki boyutlu evrenini" sonsuz zannetmektedir. Ne kadar

Not: Kâğıdı ne şekle getirirsek getirelim, iki boyutlu adamımız onun sadece yüzeyi ile muhatap olacağı için bunu fark etmeyecektir.

ilerlerse ilerlesin karşısına bir duvar çıkmayacağı için kendi evreninin sınırlarının sonsuz olmadığını anlayamayacaktır. Çünkü o üçüncü boyut bilincine sahip değildir.

Eğer bu adamın durumunu idrak edebilirsiniz, Einstein'ın **“evrende hiç durmadan doğrusal bir yönde hareket ederseniz varacağınız nokta, başlangıç noktanız olacaktır”** fikrini anlayabilirsiniz. Einstein bu durumu *“İzafiyet Teorisi”* isimli kitabında izah etmiş ve doğruluğunu teorik olarak ortaya koymuştur. Bu, evrenin büyüklüğü göz önünde bulundurulduğu zaman, her ne kadar pratikte imkânsız ise de teoride böyledir.

Bunu anlamakta güçlük çekmemizin sebebi, tıpkı iki boyutlu adamımız gibi bizim de mantık yapımızın, üst boyutlar bilincine göre şekillenmiş olmamasıdır. (Kâğıdımızı dürüp küre şekline getirerek, iki boyutlu adamımızı onun etrafında döndürdüğümüz örneği hatırlayın.) Bu yüzden burada yapmaya çalıştığımız şey önce sisteminizin sınırlarını kavrama ve daha sonra ötesine bakmaya çalışmaktır.

Örneklediğimiz iki boyutlu evrendeki adamın uzay-zaman boyutunda iki boyutlu bedeni ile gezip dolaşması nasıl mümkün değil ise bizim de sistem dışında madde-bedenimizle gezip dolaşmamız mümkün değildir. Ama bizler sadece madde bedenden ibaret varlık değiliz. Varlığımızın en dikkat çekici kısmı bilincimizdir. Ve bilinç maddeden ve zamandan bağımsızlaşabilir.

Şimdi bu kâğıdın üstünde bir delik açalım. Deliğin içi burada üçüncü boyut olacaktır (yükseklik veya derin-

lik). Bu boyut, iki boyutlu adamımıza göre yeni bir boyut olduğu için deliğin içini göremeyecektir. Deliğin kenarlarında kâğıdın yüzeyi (iki boyutlu evren) kesintiye uğradığı için deliğin varlığını bilecek ama içini kapkaranlık, görünmez bir boşluk olarak algılayacaktır.

Şimdi kendimize tekrar soralım: Sistemdeki herhangi iki nokta arasındaki en kısa yol nedir? Bu soruya cevap verirken, biz de iki boyutlu adamın içine düştüğü yanılgıya düşecek miyiz?

KARADELİK

Dünyayı bir toplu iğne başı büyüklüğünde kabul edecek olursanız, güneş o toplu iğne başının yanında bir portakal gibi duracaktır. Karadeliklerin hammaddesi olan süpernovalar ise güneşten çok daha büyük yıldızlardır. Öyle ki bunlar güneşimizden binlerce hatta milyonlarca kat daha büyük olabilirler. Her şeyin olduğu gibi yıldızların da bir ömrü vardır. Bir karadelik oluşmaya yetecek ölçüde kütleye ve enerjiye sahip olan yıldızlar, ömürlerini tükettiği zaman içlerine doğru çökerler. Muazzam büyüklükleri birden bire muazzam bir küçüklüğe dönüşür. Ama kütleleri değişmez. Doğal olarak da o kadar yoğun (dar alana sıkışmış) bir kütleye sahip olurlar ki bunu tarif etmek neredeyse imkânsızdır. Böylece sadece birkaç kilometre çapındaki küçücük bir alanda muazzam bir kütle çekim etkisi ortaya çıkar. Bu çekim o kadar güçlüdür ki ışık bile ondan kaçamaz ve yutulur.

Karadelik temsili çizimi

Oluşumları karadeliklere az da olsa benzeyen nötron yıldızlarından bir örnek verirse ve kara deliği bununla kıyaslarsak anlatılmak istenen daha iyi anlaşılır. Nötron yıldızları da ömürlerini bitirerek kendi içlerine çökmüş ve kütleleri yoğunlaşmış cisimlerdir. Eğer bir nötron yıldızından 1 cm^3 lük yani yaklaşık bir küp şeker boyutunda bir parça alıp onu tartacak olursanız, ağırlığının 100.000.000 ton (yüz milyon ton) olduğunu görürsünüz. Yüz milyon ton ağırlığında ama bir küp şeker boyutlarında bir kütle... Hayal gücünün sınırlarını zorluyor. Burada bahsettiğimiz kütle yoğunluğu, karadeliklerinkiyle kıyas bile kabul etmeyecek ölçüde küçüktür. Bu yüzden karadeliklerin kütle yoğunluğu sonsuz olarak tanımlanır.

ATOM ÇEKİRDEĞİNİN ETRAFINDAKİ MUAZZAM BOŞLUK

Bir maddenin bu kadar çok sıkışabileceğine inanmak zordur. Ama atomun yapısı ile ilgili vereceğimiz bir örnek bunun nasıl gerçekleşebileceğine dair bir fikir verecektir. Eğer bir atom, bir olimpik havuz büyüklüğünde olsaydı, onun ağırlığının büyük bölümünü oluşturan çekirdeği, ortalama bir pirinç tanesi büyüklüğünde olurdu. Geri kalan boşlukta ise birkaç elektron dolaşırdı. Kitabımızın başlarında, atomdaki boşluklara atıf yaparken dikkat çekmek istediğim nokta buydu. Ama maddenin bu kadar yoğunlaşması sadece çok ama çok yüksek sıcaklıklarda, atomun yapısının değişmesiyle mümkün olur. Tabii bu kütle yığınının, kendi etrafındaki dönüş hızının da bu yoğunlaşmaya ciddi bir destek verdiğini eklemek gerek.

Uzun süre boyunca, maddeyi oluşturan en küçük birimin atom olduğu düşünülmüştür. Zaten ona “atom” isminin verilmesinin sebebi de budur. Çünkü “atom”, “bölünemeyen” manasına gelir. Böyle düşünülmüş olmasının sebebi, yakın geçmişe kadar atomu oluşturan daha küçük parçacıkların varlığından habersiz olmamızdır. İşte bu atom-altı parçacıklar da işin içine girince, “madde nedir?” sorusunun cevabı iyice karmaşıklaşır. Ve çözüm bulmak için matematiksel denklemler konuya dâhil edilir. Anti-madde kavramının çıkış noktası da burasıdır.

Anti-madde 1920’li yıllarda ünlü İngiliz fizikçi Paul

Dirac'ın denklemlerinin sonuçlarından yola çıkılarak tesadüf eseri keşfedildi. Bunun matematiksel ispatı çok basitti. $x^2=4$ denkleminin sonucu bize maddenin de anti-madde ile beraber var olduğunu gösterir. Şöyle ki: Eğer x 'in karesi dört ise, x 'in kendisi 2'dir. Yani $x=2$. Çünkü iki kere iki dört eder. Buraya kadar her şey normal görünüyor, öyle değil mi? Evet ama bu basit denklemin bir sonucu daha vardır. O da şudur: $x=-2$. Çünkü -2 çarpı -2 de 4 eder (iki tane negatif sayının birbiriyle çarpımı bize her zaman pozitif sayı verir). Yani sonuç olarak -2 'nin karesi de dördür.

$$x=2 \text{ ve aynı zamanda } x=-2$$

Bu sonuca göre x aynı anda hem 2 hem de -2 oluyor. Garip ama gerçek...

Nasıl ki sıfırdan yukarı doğal sayılar ve sıfırdan aşağı negatif sayılar varsa, aynı şey madde için de geçerlidir.

$$\dots -9, -8, -7, -6, -5, -4, -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 \dots$$

$$-1 + 1 = 0$$

$$-2 + 2 = 0$$

$$-3 + 3 = 0$$

$$-4 + 4 = 0$$

$$-5 + 5 = 0$$

$$-6 + 6 = 0$$

$$-7 + 7 = 0$$

$$-8 + 8 = 0$$

$$-9 + 9 = 0$$

Uzay-zaman içindeki madde (bedeniniz de dâhil) ve zıt-eş evrendeki anti-madde sürekli birbirini sıfırlar. Yani durmadan var olup yok olur. Bu döngü ışık hızında seyreder. Kısacası madde sürekli yaratılma hâlinindedir.

EN UZAK EN YAKINDIR

Daha önce verdiğimiz örneklerdeki **“varış noktanız çıkış noktanız olacaktır”** ifadesini hatırlayın. Bundan şu anlam çıkar: **“En uzak en yakındır...”** Öyleyse en soğuk en sıcaktır; en ağır en hafiftir; en eski en yenidir vs. Örnekler çoğaltılabilir. Bu cümlelerin biraz kafa karıştırıcı olduğunun farkındayım ama bunun gerekçelerini de göreceğiz. Ve ortaya çıkan sonuç belki de büyük bir gizemin kapısını aralayacak...

Kara deliğin kütlelerinin sonsuz yoğunlukta olması, onun malzemesinin içinde hiç boşluk olmadığı anlamına gelir. Yani karadeliğin içindeki madde, madde olmaktan çıkmıştır. Ve bu yapısal özelliğinin kendisine kazandırdığı çekim kuvveti öyle müthiştir ki çevresindeki her şeyi ışık hızında içine çeker. Einstein’ın, ışık hızının madde için uzay-zamanın hız sınırı olduğuna dair kuramını hatırlayın. Artık karadelik tarafından çekilmiş madde, uzay-zaman sınırlarına dâhil değildir.

Bizim bir cismi görebilmemiz için ya o cisimden ışık çıkması gerekir ya da kendisine gelen ışık bize yansımalıdır. Ama kara deliğin çekim gücü öyle büyüktür ki ışık bile ondan kaçamaz. Dolayısıyla bize karadelikten hiçbir ışık yansımaz. Yani karadeliğe baktığınız zaman onun

orada olduğunu göremezsiniz. Tıpkı iki boyutlu adamımızın, kâğıdın iki boyutlu yüzeyindeki üçüncü boyut olan deliği görememesi gibi... Kara deliğin varlığını tespit edebilmemizi sağlayan şey ise onun, “**olay ufku**” denilen etki alanı içerisinde meydana getirdiği olayları gözlemleyebiliyor olmamızdır.

Şimdi sıkı durun. Karadelikler zamanı da yutarlar. Bu bilginin, çoğu kişi tarafından anlaşılmasının biraz güç olması yüzünden, bunun kanıtlanmış bir gerçek olduğunu da özellikle eklemek isterim. Sistem içindeki her şey kütle çekiminden etkilenir, sistemin kendisi de dâhil. Yani hem uzay hem de zaman; büzülür, gerilir, uzar, kısalır. Örneğin zamanın dünyadaki akış hızı ile büyük bir yıldızdaki akış hızı birbirinden farklıdır. Bunun en belirgin hâle geldiği yer ise kara deliğin olay ufkudur. Kara deliğin içinde ise zamanın varlığından bile artık bahsedemezsiniz. Çünkü orası Sistemin sıfır noktalarındandır. Yani sınır kapılarıdır. Belki Mürselat suresinin 8. ve 9. ayetlerinde mealen “*o yıldızların ışığı söndüğü, sonra gök kapısı açıldığında*” şeklindeki ifade, bu gerçeğe işaret ediyor olabilir.

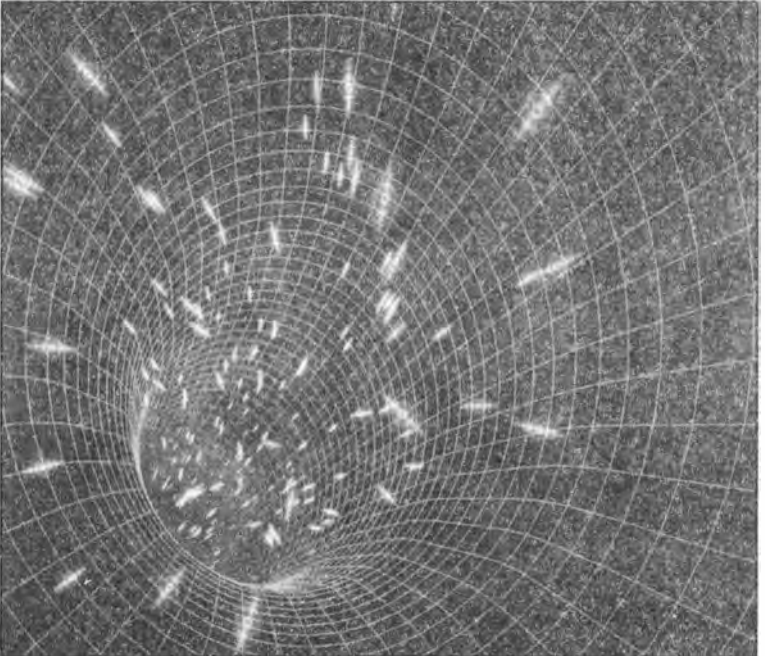
AKDELİKLER

Varlığı kanıtlanmış olan karadeliklerden bahsetmişken, varlığı henüz kanıtlanmamış olan akdelikleri anmadan geçmek olmaz.

Karadeliklerin aksine akdeliklerin varlığı henüz kanıtlanmamıştır. Ancak karadelik var olduğuna göre, her

şeyin zıt-eşi ile beraber yaratıldığı uzay-zaman içerisinde akdelik de var olmalıdır diye düşünebiliriz. Kara deliğin yuttuğu maddeyi, uzay-zamanın diğer bir ucunda bir akdelik kusuyor olmalıdır.

Karadelik ve akdeliği uzay-zaman boyutunun dışında var olan bir tünel birbirine bağlar. Bu tünellere **“worm hole”** yani **“solucan deliği”** denmiştir. Bu solucan deliği teorisine göre evrende uzak iki nokta arasında, bir üst boyuttan geçen kestirme yollar vardır. Yani aslında **“iki nokta arasındaki en kısa yol, bir doğru çizgi DEĞİLDİR”**. Şimdi tekrar iki boyutlu evren modeli olan kâğıdımızın yüzeyindeki iki noktayı, üst üste gelecek şekilde katladığımızı veya kâğıdı büktüğümüzü hatırlayın.

Solucan deliği temsili çizim

Sonra üst üste gelen bu noktaların üzerine bir delik açtığınızı düşün. İki boyutlu evrende o iki nokta arasındaki mesafe değişmez ama üçüncü boyutta bu noktalar birbirine bitişiktir. Bizim evrenimizde de benzer bir durum geçerlidir. Aralarında milyarlarca ışık yılı mesafe bulunan bir karadelik ve bir ak deliği birbirine bağlayan tünel olan “solucan deliğinin” (bunlara Einstein-Rosen Köprüsü de denmiştir) uzunluğu sıfır metredir.

Şu anda içinde bulunduğumuz kavram karmaşası, iki boyutlu adamın yaşadığıyla aynı... Çünkü o boyutu gözümüzün önünde canlandırmaya çalışıyoruz ve bunu yapamıyoruz. Bunu asla gözümüzün önünde canlandıramayız. Çünkü zihnimizde somutlaştırmaya çalıştığımız düşünceleri gördüklerimizi ölçü alarak somutlaştırmaya çalışırız ama göz denen organ, bir maddedir ve sadece maddeyi tarayabilir. Ne var ki burada maddenin ötesinden bahsediyoruz. Gözle görülebilecek veya gözün gördükleri ölçü alınarak tasavvur edilebilecek bir durumdan bahsedemeyiz.

KUASARLAR AKDELİK Mİ?

Evrenin uzak köşelerindeki kuasarların , akdelikler olabileceği düşünülmüştür. Çünkü kuasarlar müthiş parlaklıkta bir ışık ve beraberinde muazzam miktarlarda radyasyon yayarlar. Yayıdıkları ışığın parlaklığı nedeniyle, kuasarların içinde ne olduğu bilinmemektedir. Ve sahip oldukları bu müthiş enerjinin kaynağı da hâlâ açıklanamamıştır.

Burada yaptığım şey kuasaların, aslında akdelikler olduğunu söylemeye çalışmak değildir. Bunu özellikle belirtmek isterim. Çünkü bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Olabilir de, olmayabilir de. Ama bunun dik-kate değer bir görüş olması, burada aktarmam için önemli bir sebep teşkil eder diye düşünüyorum.

Az önce zamanın, maddenin sürekliliğini sağlayan bir boyut olduğunu açıklamıştık. Kitabımızın “**KİM**” sorusuna yanıt aradığımız birinci bölümünde ise algılama işleminin devam etmesi için sinyallerin tıpkı bir televizyon kanalı gibi sürekli yayınlanıyor olması gerektiğini açıklamıştık. İşte bu iki bilgi aslında aynı gerçeğe işaret eder. Yani evrenin, tıpkı bir film şeridinin üzerinde art arda bulunan kareler gibi kesitler hâlinde olduğu gerçeğine. İşte uzay-zaman, bu kesitler üst üste binince ortaya çıkar.

ZAMANIN BÜYÜK SIRRI

Buraya kadar okuduklarınız, mevcut bilimsel bilgilerin bir derlemesi niteliğindeydi. Ama şimdi okuyacaklarınız kendi araştırmalarımın çıkardığım sonuçlara dayanıyor. Ve ilk kez bu kitapta yayınlanıyor.

Uzayda herhangi bir noktadan doğrusal yönde hiç durmadan ilerlerseniz, varacağınız noktanın başlangıç noktanız olacağını açıklamıştık. Uzay ve zaman boyutlarını hiçbir şekilde birbirinden ayıramayacağınıza göre aynı durum zaman boyutu için de geçerli olmalıdır. Yani

eğer uzay çizgisi döngüsel ise zaman çizgisi de döngüsel olmalıdır. Ve bu bilgi bizi büyük sırra götüren çok önemli bir ipucudur.

Zamanın döngüsellığı bizi, zamanın başlangıcının ve sonunun aslında aynı “an” olduğu sonucuna götürür. Daha açık bir ifadeyle, evrenin sonu olarak öngörülen “Big Crunch” (Büyük Çöküş) anı, aslında evrenin başlangıç anı olduğu tespit edilen “Big Bang” (Büyük Patlama) anıdır. Çünkü zaman, saati gelince başlangıç anıyla çakışır. Evren müthiş bir hızla küçülür ve her şey birbirine girer. Ve nihayetinde tüm madde, “Big Bang”in ham maddesi olan o “sıfır noktası” tarafından yutulur.

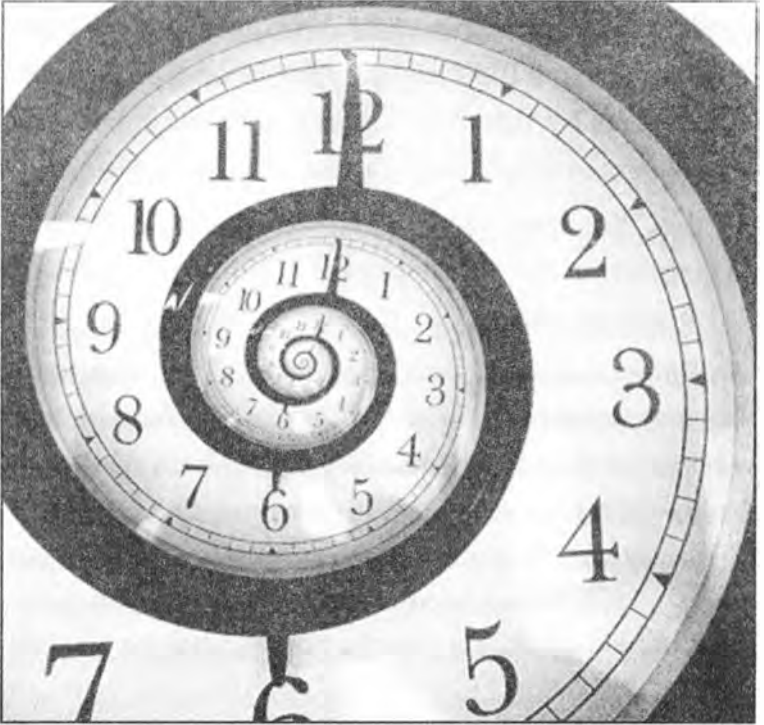
Bu bilgi veya varsayım, beraberinde yeni bir sonuç daha getirir. Eğer Big Bang” ve “Big Crunch” anları arasında, bir üst boyuttan bakıldığında sıfır saniye varsa bu, her ikisinin de zaten gerçekleşmiş olduğunu gösterir.

Yani “**Big Bang**” nasıl ki gerçekleşmişse, “**Big Crunch**” da gerçekleşmiştir. Yani hem geçmiş hem de gelecek aynı anda yaratılmıştır.

Zaman, olayların yaratılma sırası değildir. Yaratılmış olayların, bizim tarafımızdan algılanma sırasıdır. Her şeyin yaratıcısı, zamana tâbi değildir. Bilakis zamanı da yaratan O’dur. Hiçbir boyut O’nu kapsayamaz çünkü O, hepsinin yaratıcısıdır. Ama onun varlığının tecellisi her yerdedir. Bakarsanız bunu görebilir ve şahit olabilirsiniz. Zaten sizden istenen, inanmanız değil şahit olmanızdır.

GEÇMİŞ VE GELECEK BİRARADA

Sonuç olarak, geçmişteki olayların gerçekleşmiş olduğu gibi gelecekteki olaylar da gerçekleşmiştir. Şu anda sadece bu kitabı okumuyorsunuz; doğuyorsunuz, büyüyorsunuz, yaşıyorsunuz, ölüyorsunuz, ömrünüzdeki tüm deneyimler gerçekleşiyor. Adem ve Havva çocuklarını büyütüyor; Nuh dalgalar arasında ilerliyor; İbrahim Nemrud'a karşı mücadele ediyor; Yusuf Mısır'a götürülüyor; Musa Mısır'dan çıkıyor; Süleyman ihtişamlı mabedi inşa ediyor; İsa insanlığa bir armağan olarak alemle-

rin en üstün kadınına müjdeleniyor; Muhammed alemlere bir rahmet olarak tüm zamanların en büyük mucizesi olan Kuran'ı kayda geçiriyor...

KADER NEDİR?

Bir video kasetinde veya bir DVD'de; filmin başı, ortası ve sonu nasıl ki aynı anda mevcut ise geçmiş-gelecek tüm olaylar uzay-zamanda mevcuttur. İşte kader budur. Kader içerisinde insan iradesinin mahiyetini soracak olursanız; Siz seçiminizi yaparsınız (gelecektekiler dâhil hepsini yaptınız zaten) ve "O", seçtiğin şeyi yaratır. İyilik yapmayı seçerseniz, iyilik yapışınızı yaratır; kötülük yapmayı seçerseniz kötülük yapışınızı yaratır; iman etmeyi seçerseniz, imanınızı yaratır; yalanlamayı seçerseniz, yalanlayışınızı yaratır. Siz hiç bir şey yapamazsınız; ancak sadece seçersiniz ve yapan ise sadece O'dur. Seçimlerinizden doğan tüm deneyimleriniz hafızanızda kayda geçer ve diğer tarafa götürebileceğiniz tek şey hafıza kaydınızdır.

Zamanın bu sırrının Kuran'daki tarifi, yaratılış anlatımlarında saklıdır. Bakara suresinin 117. ayetindeki "Kûn fe yekûn" prensibi şöyledir: O, yaratacağı şeye "ol" der ve o şey hemen olur. Yani onun yaratması zamana tâbi değildir. Diğer bir taraftan 'göklerin, yerin ve ikisinin arasındakilerin' (evrenin) altı günde yaratılması meselesi, bu bilgiden yoksun olduğu takdirde çelişki gibi algılanabilir. Ama bunun açıklaması, evrenin kendisinin zamana tâbi olması ve dolayısıyla altı gün

(veya altı süreç) içermesidir. Ayrıca bize göre gelecekte yaşanacak olayların Kuran’da, zaten yaşanmış gibi anlatılmasının sırrı da budur.

Buna en güzel örneklerden biri Tevbe suresinin 40. ayetinde geçen *“eğer siz ona yardım etmezseniz, Allah ona yardım etmiştir”* ifadesidir. Bu çok dikkat çekici bir ifadedir. Normalde *“eğer siz ona yardım etmezseniz”* ifadesinden sonra gelecek ifadenin *“Allah ona yardım edecektir”* şeklinde olmasını beklersiniz ama durum böyle değildir. Çünkü yardım zaten yapılmıştır. Yani zamansızlık boyutunda olay yaratılmıştır ve zamansız bir boyuttan buraya nuzul eden bilgi, geçmiş zaman kipiyle kurulmuş bir cümle olarak karşımızda durur. Burada özetle şu anlatılmaktadır: *“Siz peygambere ister yardım edin, ister etmeyin, fark etmez. Allah ona zaten yardım etti. Eğer yardım etmeyi seçerseniz bu yardıma, bir vesile olarak dâhil olmuş olursunuz ve bu seçim sizin faydanıza olur.”* Kuran’da bunun gibi örnekler çoktur. Hatta ahirette yaşanacak olan olaylar bile zaten yaşanmış gibi anlatılır.

Çoğu insan ömrünün bazı kesitlerinde, bir anı yaşarken, *“ben bu anı daha önce yaşamıştım”* (de ja vu) der. Veya daha önce hiç görmediği bir yerin resmi zihninde canlanır ve oraya gidince gördüğü resmin, daha önce zihninde canlanan resim ile aynı olduğunu görür. Muhtemelen sizin de bu tür anılarınız olmuştur. Bunun sebebi, gelecekte yaşayacağınız olayları da aslında zaten yaşamış olmanızdır. Sizin *“zaman”* dediğiniz şey, onları algılama sıranızdır. Ama bazı anlar olur ki yaşadığınız

ama sırası henüz gelmediği için belleğinizde kaydı oluşmamış bilgiyi, herhangi bir tetikleyici unsur sayesinde hatırlayıverirsiniz. Ve o anı yaşayıp “**de ja vu**” diyene kadar bunu anlamlandıramazsınız. Hatta dikkate değer görmeyip, anlamlandırmaya dahi çalışmazsınız.

Bu durumla ilgili kendi deneyimlerimden örnek vermek isterim. Bir keresinde bir iş toplantısı için daha önce hiç görmediğim bir yere gidecektim. Orası, ömrümde hiç gitmediğim bir semtte bulunuyordu. Bu işe aracılık eden arkadaşım bana oraya nasıl gideceğimi tarif ederken, birden bire o binanın önündeki küçük meydanın resmi zihnimde canlanıverdi. İlk başta bunun, kendi hayal gücümle ürettiğim bir resim olduğunu sanıyordum. Ama oraya gittiğimde büyük bir şaşkınlık yaşadım çünkü bu iki resim birbirine mükemmel şekilde uyuyordu. Orayı tarif eden arkadaşımın bana vermediği detaylar bile zihnimde canlanmış ve oraya gidince karşına çıkmıştı —kaldırımlardan köşedeki bakkala kadar. Sonra gideceğim yere gidip görüştüm. Daha sonra çalışmaya başladık. Çok kısa bir süre sonra o kişi bana “sana burada bir oda ayarlayalım ve işlerini burada yap” dedi. Ben de kabul ettim ve bir süre oraya gidip geldim. Ve o resim zihnimde iyice yer etti. O esnada zihnimde yer etmiş olan resim, geçmiş zamandaki “ben”in zihninde bir zaman kayması yaparak canlanmıştı. Bir iki sene sonra iş yaptığım başka bir kuruma gideceğim zaman da aynı olayı yaşadım ve bunun bir tesadüf olamayacağına emin oldum. O olayda ise şöyle olmuştu:

Gideceğim yer bana tarif edilirken, tarifte hiç söylen-

meyen detaylar bile zihnimde canlandı. Ve gittiğim zaman o resmi karşımda görünce bir şok yaşadım. Çünkü bu seferki deneyimimde var olan ama bana söylenmeyen detaylar çok daha fazlaydı. Binanın önünden geçen yolun yokuş olması, girişteki basamaklar, tabelanın yeri, karşısındaki binanın girişindeki merdivenler, merdivenlerin üstündeki hastane tabelası ve resmin bütününde var olup da bana anlatılmayan diğer tüm detaylar, tıpkı zihnimde canlandığı şekliyle karşımdaydı. Bu adeta bir fotoğrafa ve ardından aslına bakmak gibiydi. Orada da belli bir süre çalıştım. Bu yüzden “gelecekte zihnimde yer etmiş” yeni bir görüntü tekrar zihnimde canlanırsa, artık fazla şaşıracağımı sanmıyorum.

Çoğu insan geleceğin yaşanmış olmasını anlamakta güçlük çeker. Geleceğin henüz var olmadığını sanır. Bu kişinin durumunu bir örnekle açıklamaya çalışalım. Bir zaman makinemiz olsun ve bununla zamanda ileri ve geri hareket edebilelim. Bir de zaman yolculuğunun sadece geçmişe doğru yapılabileceği görüşünü savunan bir kişi olsun. O kişiye göre gelecek henüz yaşanmamış olduğu için geleceğe gitmek mümkün değildir. Sonra o kişiyi zaman makinesine bindirelim ve on yıl geçmişe gönderelim. Sonra o, araçtan insin ve oradaki birisine “ben gelecekten geliyorum” desin. Ve konuştuğu kişi de ona “sen gelecekten geliyor olamazsın çünkü gelecek henüz yaşanmadı ama eğer geçmişten geldiğini söyleseydin sana inanabilirdim” desin. İşte böyle bir durumda, **“gelecek henüz yaratılmadı ve bu yüzden oraya gidilemez”** diyen kişi geçmiş bir zamana seyahat edip

oradaki insanlara hâlini anlatınca aynı tepkiyle karşılaşır ve yanıldığını anlar. Nitekim geleceğe ait görüntülerin zihnimizde “**zaman kayması**” yaparak canlanması da geleceğin mevcut oluşuna dair güncel bir örnektir.

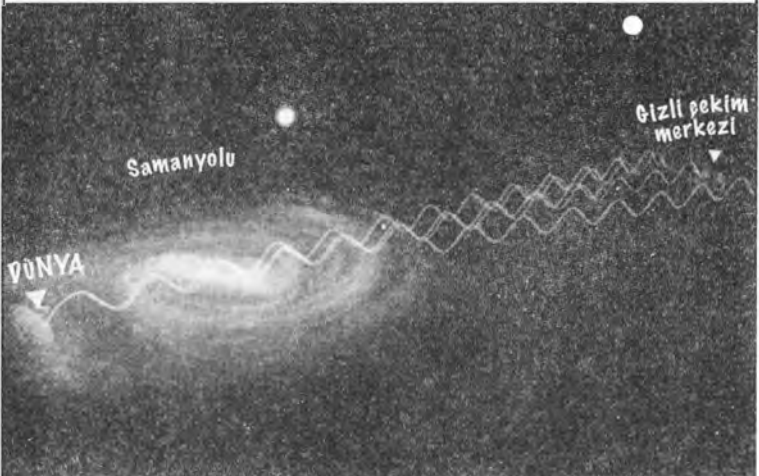
GEÇMİŞ VE GELECEK TEK BİR ANDADIR

Uzayda ne kadar uzağa bakarsanız o kadar uzak geçmiş görürsünüz. Beş milyon ışık yılı uzaktaki bir cismi gözlemlediğiniz zaman beş milyon yıl önce orada olan bir cismi gözlemlemektesinizdir. Siz şimdiyi yaşarsınız ama çevrenizde vuku bulduğunu sandığınız tüm olaylar size olan uzaklıklarına bağlı olarak farklı zaman dilimlerinde gerçekleşir... Uzay sonsuz değildir ama onu, döngüselligi yüzünden öyle zannedersiniz... Zamanın bir başlangıcı ve sonu vardır... Yani kısacası hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. İnsanoğlu asırlarca dünyanın döndüğünden bile habersiz yaşadı. Hâlbuki dünya kendi etrafında dönerken güneşin etrafında da saatte 107 bin kilometre yol kat eder. Ve Güneş Samanyolu Galaksisi’ndeki yörüngesinde saatte 810 bin kilometre hızla ilerlerken biz de onunla beraber ilerleriz. Samanyolu da Andromeda doğrultusunda, saatte 240 bin kilometre hızla ilerler. “Local Group” adı verilen sistemimiz Virgo kümesine doğru 2 milyon 770 bin kilometre hızla ilerler. Virgo sisteminin de “Great Attractor” (Büyük Çekici) adı verilen esrarengiz bir noktaya doğru saatte 2 milyon 150

Avustralya'nın New South Wales eyaletinde yer alan Parkes Gözlemevi tarafından 1997 yılında elde edilen veriler üzerinde yapılan çalışmalar evrenimize dair çarpıcı bir gerçeği daha ortaya koydu. Astronomlar Parkes Teleskobu'nun yaptığı bu gözlemler sonucunda Samanyolu'nun ötesinde daha önce gözlenemeyen yüzlerce galaksi keşfettiklerini duyurdular.

Bilim insanları söz konusu keşfi **"The Great Attractor"** (**"Büyük Çekici"**) olarak adlandırıyorlar. Yapılan bu gözlemlerle 300 yeni galaksinin keşfi yanında daha önce bilinen yaklaşık 500 galaksi hakkında da daha yeni ve daha detaylı bilgiler elde etmiş oluyorlar. Büyük Çekici, Uluslararası Radyo Astronomi Araştırma Merkezi (ICRAR) tarafından Samanyolu Gökadası ve karşısındaki diğer gökadalara kendisine doğru çeken, **"birmilyar Güneş'in yerçekim gücüne eşdeğer güce sahip bir bölge"** olarak nitelendiriliyor.

Astronomlar dikkatlerini ilk olarak 1970'lerde, bazı galaksilerin evrenin geri kalanında görülen evrensel genişleme sürecini izlemediğini tespit ettiklerinde, çeken bu bölgeye özel bir ilgi gösteriyorlar. University of Australia'dan Lister Staveley-Smith içinde birkaç tane, süper yıldız kümesi olarak adlandırdıkları çok geniş ölçekli galaksi toplulukları barındıran bu bölgenin "bütün Samanyolu'nu da saatte iki milyon kilometreden daha fazla bir hızla kendisine doğru" çektiğini belirtiyor.

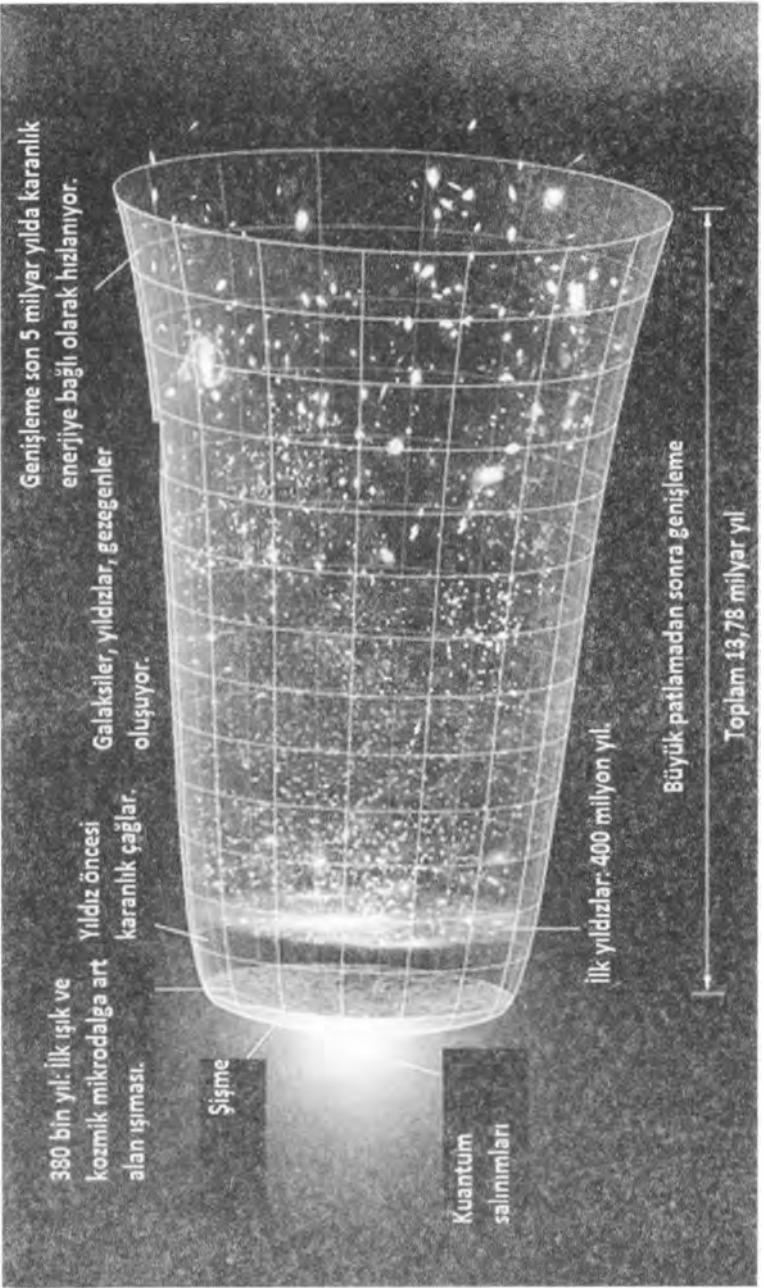
Great Attractor

bin kilometre hızla ilerlediğini hesaba katarsanız şu sonuca ulaşırsınız: Bir saat önce bulunduğunuz yer, uzayda 2 milyon 150 bin Km. uzaktaki bir noktaydı. Ve bir saat sonra, şu an bulunduğunuz yerden bir o kadar daha uzaklaşmış olacaksınız.

Bu arada uzayın büyüklüğü de hiç küçümsenecek gibi değildir. Oradaki yıldızların sayısının, dünyadaki tüm kum tanelerinin sayısından çok daha fazla olduğu hesaplanmıştır. İşte böyle bir mekândan bahsediyoruz.

Bu, sistemin ne kadar devasa ve mükemmel bir yazılım olduğunun göstergelerindendir. Sistemin sınırı ise ışık hızıdır. Uzay-zamanda hiçbir cismin bu sınırı aşamayacağını açıklamıştık. Peki ya aşsaydı ne olurdu? Basitçe, uzay-zaman sınırının dışına çıkardı. Peki, orası neresidir? Bilim adamlarının bu soruya verdikleri cevap **“Takyon boyutu”**dur.

Orada var olan parçacıklar takyon adı verilen sanal parçacıklardır. Ve ışıktan çok daha hızlı hareket ederler. Uzay-zamanda cisimlerin hızlarını artırmak için, enerjiyi artırmak gerekirken orada tam tersine hızı düşürmek için enerjiyi artırmak gerekir. Bu yüzden takyonlar hareket ederken gittikçe yavaşlamak yerine hızlanırlar. Orada bizim anladığımız gibi bir zaman kavramı da yoktur. Eğer takyon boyutuna geçip uzay-zamanı gözlemleme imkânımız olsaydı, uzayın üst üste binmiş kesitlerini görürdük. Uzayın kesitlerinin üst üste binmesine, daha önce açıkladığımız gibi zaman denir. Çünkü zaman, uzayın varlığının sürekliliğini sağlayan boyuttur. Kesitlerin

üst üste binmesi ise süreklilik kavramı ile aynı şeydir. Benzetme yapacak olursak; uzay kesitlerini üst üste binmiş şekilde görmek, bir film şeridine bakıp sahneleri kareler hâlinde aynı anda görmek gibidir. Yani takyon boyutundan buraya bakarsanız geçmiş ve geleceği aynı anda görebilirsiniz. Ancak takyon kavramının gözlemlenebilir bir unsur olmamasından ötürü takyonlara “imajiner” (hayali) parçacıklar denir. Onlar sadece teoride tespit edilebiliyor ve varlıkları matematiksel olarak ispatlanıyor. Bu durum bilimsel metodolojideki gözlemlenebilirlik ilkesini geçersiz kılıyor.

Takyon boyutu konusunda çok fazla şey söyleyemeyiz; nitekim bu konuda yeteri kadar bilimsel veri de yoktur. Ama benim şahsi kanaatim, bunun gibi çok fazla sayıda boyutun varlık âlemi içinde mevcut olduğudur. Buradaki maddenin zıddının, takyon boyutunda zamanda bağımsız vuku bulması, çoğu kişiye yaratıcının o boyut içerisinde yaratma işlemini gerçekleştirdiğini düşündürmüştür. Ama bu bir yanılgıdan ibarettir çünkü daha önce de söylediğimiz gibi hiçbir boyut O’nu kapsayamaz.

Yanılgı, insanı gerçeklikten uzak tutan başlıca unsurlardandır. Onu bertaraf etmenin yolu ise sorgulamaktır. Hiçbir bilgiyi olduğu gibi kabul etmemek, sorgulamak gerekir; kaynağı kim veya ne olursa olsun. İşte bu, şahitlik kapısının anahtarlarındandır. Buraya kadar yazılanlar, toplu kabul görmüş yanılgıların ne kadar fazla olduğuna dair bir açıklama niteliğindedir. Tüm bunları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

“Ben” dediğiniz fizik bedeniniz, sadece sizin kullandığınız bir araçtır. Sanıldığı gibi bir varlığı bile yoktur. Tamamen sizde tezahür eden bir takım algısal sinyallerden ibarettir. Tıpkı onun, içinde bulunduğu kâinat kavramı gibi.

Dikkat ederseniz uzay-zamanın içinde olan **“siz”** değil; bir araç olarak kullandığınız fizik bedenindir. Ve uzay-zaman sizin zihninizin içinde yaratılan bir oyun sahnesidir. Ancak bu öyle bir oyundur ki ona aynı anda milyarlarca insan katılır ve hep beraber oynarlar. Ve bu aslında başlayıp bitmiş bir oyundur. Zaman yani oyunun akması, sadece oyunu oynarken fark edebileceğiniz bir kavramdır. Ve içinde yaşadığınızı sandığınız evrende bulunan sayısız vaka, size aslında her şeyin görüldüğünden çok farklı olabileceğinin açık göstergesidir.

“Kim” ve ne zaman / nerede” sorularını kabaca yanıtladığınızı düşünüyorum. Artık belki tam olarak

“kim” olduğumuzu olmasa bile en azından **“kim olmadığımızı”** biliyor olmalıyız. Bu, yolun sonu olmasa da gerçeğe doğru atılmış çok önemli bir adımdır. Ve bahsettiğimiz madde âlemine ise bir **“yazılım”** olmasından ötürü **“Kâinat Kitabı”** demek yanlış olmaz sanırım. Takdir edersiniz ki o kitap, sadece yüzde bulunan iki gözle okunmaz. Onlar sadece bakmak içindir. İhtiyacınız olan, yeni ve tek bir gözdür; tabii **“göz”** kelimesi onu ne kadar tanımlarsa...

Algılayan ve algılananı tanımlamaya çalışırken birçok örnekleme yaptık. Ve bu örneklemeleri ağırlıklı olarak günümüzün mevcut bilimsel literatüründen seçtik. Ancak bu demek değildir ki bu konular sadece bugünkü bilimsel veriler ışığında anlaşılabilir. Çağlar boyunca bu kitabın ana konusunu oluşturan bilgiler, merak eden ve sorgulayan insanların dikkatini cezbetmiş; onları peşinden koşturmuştur. İnsanlığın varoluşundan beri hayat ufkunun ötesi olarak görülen **“ölüm”**, içinde barındır-

dığı gizem sayesinde, düşünen insanları kendine çekmiş ama sadece bu bilgiye ulaşmak konusunda inatçı olanları nihayetinde kendisine hayran bırakmıştır. Yani bu kitapta açıklanmaya çalışılan şey yeni bir sır değil, bilakis kadim bir gizem geleneğinin biriktirdiği mirasın içeriğinin bir kısmıdır.

Peki, eğer kadim bir gelenekten bahsediyorsak, bunun tarih sahnesinde bıraktığı bir takım izler olmalı değil midir? Elbette ki öyledir. Şimdi işin pratiğine geçmeden yani **“nasıl?”** sorusunu sormadan önce ölümün gizeminin, tarihteki izlerine kısaca bir göz atalım.

ÖLÜMÜN GİZEMİNİN TARİHTEKİ İZLERİ

Tarih boyunca bu dünyadan birçok bilge geçmiştir. Bunlar çeşitli zamanlarda çeşitli mekânlarda ömürlerini sürdürmüş insanlardır. Kendi dönemlerinin insanların-
dan bazılarına, sahip oldukları bilgileri ve bunların uygulamalarını öğretmişlerdir. Ve bu bilgiler —çoğunlukla sözlü gelenek aracılığıyla— nesilden nesile aktarılmıştır. İşte burada sözlü geleneğin içerdiği büyük bir tehlike açığa çıkmaktadır. Bilgi, kişiden kişiye aktarıldıkça maruz kaldığı ekleme ve çıkarmalar yüzünden farklılaşır. Ve sonunda öyle bir noktaya gelir ki, neredeyse özünden tamamen kopar. Bu durum, büyük ölçüde insanın her şeye kendisinden bir şey katma saplantısından kaynaklanır.

İnsan her ne kadar erdemlilik vasıfları ve bu vasıfları açığa çıkarma potansiyeliyle beraber yaratılmışsa da maalesef bu etik değerler çoğu zaman bastırılır ve terk edilir. İnsanların çok büyük bir bölümü böyledir. Ancak çok az bir kısmı bu vasıfları açığa çıkarıp kullanır.

Hâl böyle olunca mahfuz hakikatleri aktaran insanlar, kendilerinden sonra gelenler tarafından ilahlaştırılır. Ve bunu yapanlar, kendilerine aktarılmış hakikatleri, gelenekleri doğrultusunda evirip çevirerek bir sapkınlığa dönüştürürler. Hatta bazen bu sapkın gelenekler bütününe “din” adını bile verirler. Efsanelerin çıkış noktaları da böyledir. Onların çoğu, gerçek kahramanlık öykülerinin sözlü gelenek kanalıyla aktarılırken maruz kaldıkları abartmalarla mevcut formlarını almıştır. Dolayısıyla bir hikâye veya antik bir din, her ne kadar içinde putperestlik gibi çeşitli inanışlar barındırsa bile, içlerinde bir takım hakikat izleri de bulabilirsiniz.

Bir silah kötü ellerde, kötü işler için kullanılır; ne var ki güvenlik de silahlarla sağlanır. Bir kimyasal madde, insanları zehirleyen bir uyuşturucu yapımında kullanılır ama aynı zamanda insanları iyileştiren bir ilaç yapımında da kullanılır. Atom teknolojisi vahşi katliamlar gerçekleştirmede kullanılabileceği gibi —ki bunun örnekleri mevcuttur— insanlara hizmet eden teknolojileri üretmekte de kullanılır. Yani demek istediğim, her insanda potansiyel olarak mevcut bulunan kabiliyetler de hem şeytanla iş birliği yapmak hem de Rahman’a ulaşmak arzusuyla kullanılmıştır. Geçmişin bize bıraktıklarını “iyi” veya “kötü” diye sınıflandırmadan, tarihsel

bakıyelerle bize ulaştıkları şekilleriyle, yani objektif olarak incelemeliyiz.

ANTİK MİSİR VE PİRAMİTLER

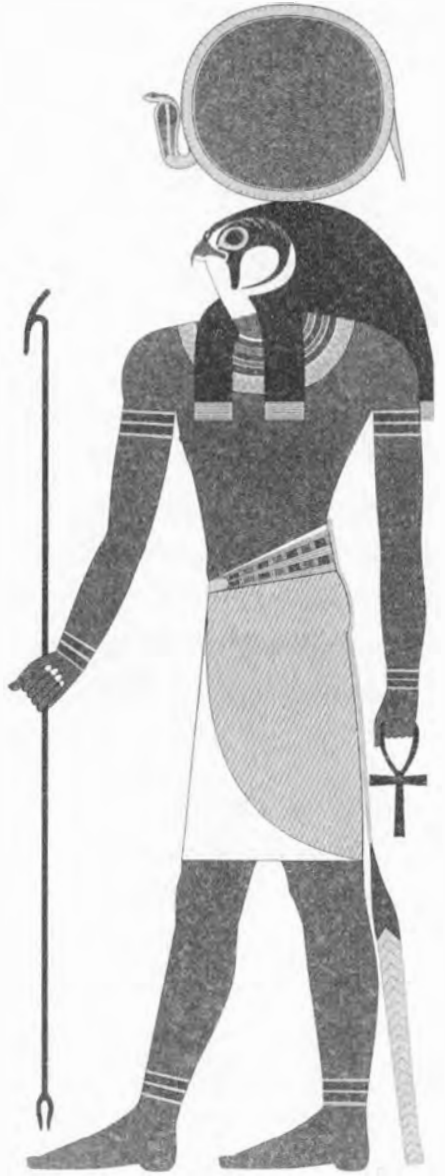
Ölüm veya ölümler deyince tarihte akla ilk gelen, sırları bugün dahi tam olarak açıklanamamış devasa birer mezar olan piramitleriyle ANTİK MİSİR'dir. Piramitler Eski Mısırlılar için birer kral mezarı olmalarının yanı sıra, bu dünya ve öte dünya arasındaki birer geçiş kapısı olarak kabul edilen tapınaklardı. Onlara göre gök ve yer ufukta nasıl birleşiyorsa, öte dünya ve bu dünya da tapınakta birleşiyordu. Bu yüzden birçok Antik Mısır metni, tapınaktan **“ufuk”** diye bahseder. Mısır dilinde ufuk anlamına gelen **“akhet”** sözcüğünün başka önemli

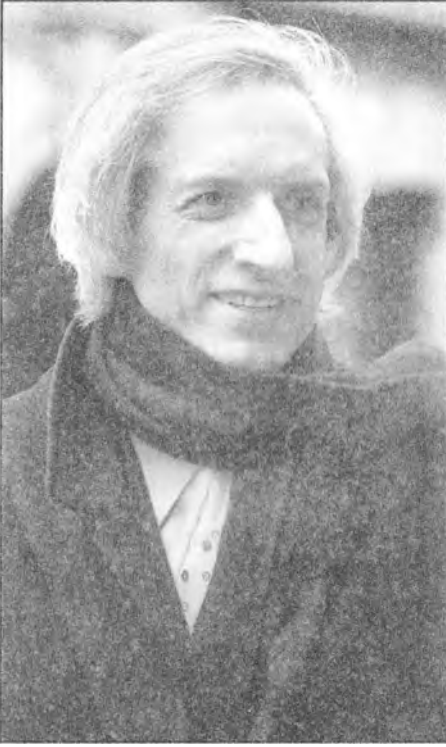
Büyük Piramit ve Sfenks

anlamları da vardır. Sadece gök ve yerin birleşimi değil; ayrıca öte dünya “Duat”tan her sabah dönüş yapan Güneş Tanrısı Ra’nın yükseldiği ufku özel bir bölümü için de kullanılırdı. Açıktır ki Mısırlılara göre ufuk, Öte Dünya’ya geçiş noktasıydı. Akhet kelimesinin kökü olan Akh ise ‘saf ışığa dönüşmüş olan’ anlamındaydı. Ve birazdan da göreceğimiz gibi Ahket denilen bu tapınaklarda çok garip olaylar yaşanıyordu.

Antik dinler konusunda önemli bir uzman olan, Yeni Zelanda asıllı İngiliz yazar Michael Baigent 2006 yılında *Exposing the Greatest*

Mısır Tanrısı Ra

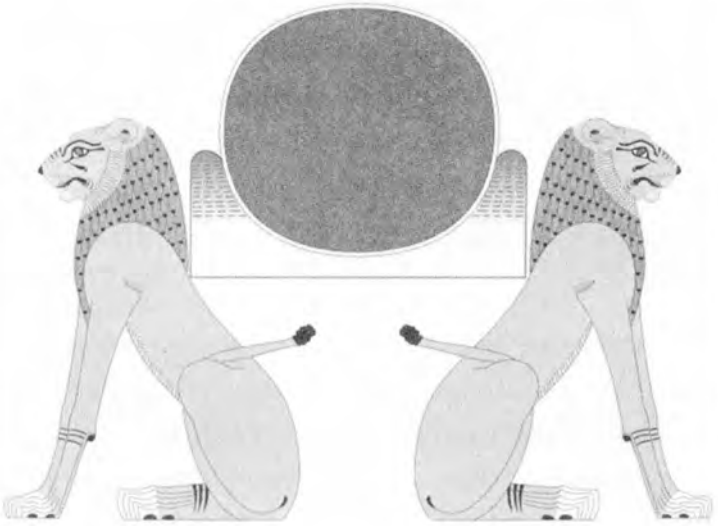

Michael Baigent

Cover-up in History: Jesus Papers (Tarihteki en büyük Sırrın Açığa Çıkışı: İsa Yazmaları) isimli bir kitap yazdı. Ve bu kitap Türkiye'deki yayıncı aracılığıyla, tercüme etmem için bana ulaştırıldı. O çalışmada meslektaşımın açıkladığı bazı bilgiler beni çok şaşırtmıştı. Kitabın 182. ve 183. sayfalarında yer alan bu bilgileri olduğu gibi aktarmak istiyorum.

"[Mısır Felsefesinde] Zamanın içinde olan fiziksel dünya ve ötesinde olan öte dünya, gizemli bir biçimde aynı alanı paylaşıyordu. Tek fark; fiziksel dünyanın zamanın içerisinde, öte dünyanın ise zamanın ötesinde yer almasıydı. Zaman, yaratılışla başlamıştı; öte dünya ise ebediydi. Ancak bu ebediyet, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe uzanmak anlamında değil; zamanın tamamen dışında yer almak anlamındaydı. Öte dünyanın hâkimi tanrı Osiris'di; ölümlere tanrıların krallığına gidiş yolunda rehberlik eden ise Thoth'tu.

Öte Dünya'nın, daha öte bir başka yönü de görünür evrendeki her şeyin sonsuz altyapısını oluşturuyor olmasıydı. Bu, her şeyin ilâhi kaynağı olarak kabul ediliyordu. Bütün gücün ve diriliğin kaynağı... Yaşamın geldiği yerin, fiziksel dünyaya sızıp, kendisini çevremizde gördüğümüz tüm şekiller olarak açığa çıkaran Öte Dünya olduğuna inanılıyordu."

Akhet sembolü, Güneş'in ortaya çıktığı ve kaybolduğu ufku temsil eder. Böylece gündeğümü ve günbatımı ufukla somutlaştırılır. Merkezdeki Güneş diski, "Djew" adı verilen dağ sembolünün iki tepesiyle çevrelenir ve her günün başlangıcı ve sonu, bir çift aslan olan tanrı Aker tarafından korunur. Antik Mısır'daki Yeni Krallık döneminde Hermakhet (Ufuktaki Horus) yükselen ve batan Güneş'in tanrısı oldu. Bu tanrı, şahin başlı ve aslan gövdeli bir sfenksle simgelenirdi. Giza'daki Büyük Sfenks bunun bir örneğidir.

Ve Baigent şöyle devam eder:

“Birbirine paralel iki çeşit zamanın birlikte ilerlediğini düşünüyorlardı. Bunlardan biri **“neneh”** dedikleri, doğal desenlerin -mevsimler, yıldızların hareketleri vs. gibi- içeren döngüsel bir zaman ve diğeri ise **“djet”** diye bilinen zamansız bir zamandı; yani tamamen zaman dışı olma durumu. Sadece nenehteki zaman hareket ediyordu; djet askıdaki zamanı temsil ediyordu.”

Bunlar gerçekten şaşırtıcı bilgilerdir. Ama bir o kadar şaşırtıcı olan da Eski Mısırlıların ‘neneh’e bağlı bu dünya ve ‘djete’ bağlı Öte Dünya arasında, ölmeden önce de seyahat edilebileceğine inanmış olmalarıdır. Hatta sadece inanmakla kalmamış, bunu yaptıklarını iddia etmişlerdir.

Bazı piramitlerde bulunan metinlerin tamamen ölüm ve cenazelerle, dolayısıyla da ölümlerle ilişkili olduğu kabul görmüştür. Ve bu görüş, piramitlerin içindeki yer altı odalarının duvarlarına kazınmış yazılarda geçen şu ifadele de desteklenir: **“Ruhun sınırı gök, cesedin sınırı dünyadır.”**

Krala hitaben yazılmış başka bir ifade ise şöyledir: **“Ey Kral! Yola ölü olarak değil; Canlı olarak çıktın.”** Bunun muğlak bir ifade olduğu açıktır. Ve bu ifadeyi iki şekilde anlayabilirsiniz. Birincisi: **“Kral ölü olduğu için Öte Dünya’ya doğru yola çıkar ve göksel dünyaya göre canlıdır”**. İkincisi: **“Kral Öte Dünya’ya doğru yola çıktığı zaman, hâlâ bu dünyaya göre canlıdır.”**

Eğer ikinci ihtimal doğru ise kralın buraya tekrar geri dönmesi beklenebilir. Bunu çok abarttığımı mı düşün-

Eski Mısır'da cenaze

yorsunuz? Öyleyse acele etmeyin. Bakalım ikinci ihtimalin doğruluğu piramit metinleriyle destekleniyor mu?

“Gittim ve geri döndüm... Bugün yaşayan bir ruhun gerçek şeklinde dışarı çıkıyorum.”

Açıktır ki bu yazıları yazan adamlar ya Öte Dünya’ya ölmeden önce gidip geldiklerine inanıyorlardı ya da yalan söylüyorlardı. Bunu anlamak zordur ama en azından onlar hakkında biraz daha inceleme yaparsak anlamaya yaklaşmış oluruz.

Eski Mısır’da “Ba” adı verilen ruh, papirüs ve hiye-

Eski Mısır’da ruhun temsili olan Ba figürü

rogliflerde insan başlı bir kuş olarak tasvir edilir. Ba, ölen bir insanın içinden çıkıp ilahi kaynağına doğru uçan bir güç olarak tanımlanır. Mısır metinlerinde vurgulananlar hakkında araştırmalar yapan Dr. Jeremy Naydler, Ba'nın ölüm anında kendiliğinden ortaya çıktığını ama yaşarken de bu beden dışı farkındalığın gerçekleşebileceğini açıklar.

Uzmanların tam olarak anlayamadığı Mısır tapınak ritüelleri çok ilginç özelliklere sahiptir. Bulunan metinlere göre ayinleri icra eden rahipler oturup, hiyerogliflerde “qed” diye adlandırılan bir duruma geçiş yapıyorlardı . Normal şartlarda bu durum uyku hâli olarak algılanabilir ama burada bir ritüel söz konusu olduğu için daha çok bir trans hâli olarak anlaşılır. Bu ritüel aynı zamanda cenazelerin bir bölümünde de icra edilir ve bunların düzenli olarak yapıldığı ifade edilir.

M.S. 3. ve 4. yüzyıllarda yaşamış felsefeci Iamblichus, Mısırlı rahiplerinin henüz hayattayken bedenlerinden ayırdıklarını ve sonsuz kaynağa götürüldüklerini anlatır. Bu örnek aynı zamanda Mısır felsefesinin birçok farklı kültürün mistisizmi ile nasıl iç içe geçtiğine dair bir ipucudur. İleride bu konuyu biraz daha açınca yeni gizemlerin aydınlandığını göreceğiz.

Konumuzla ilgili metinlere geri dönecek olursak; onlardan en önemlisi, belki de “**Amduat-Öte Dünya’da Olanın Kitabıdır**”. Bu metnin ilk kopyaları M.Ö. 1470 yılına aittir. Bu, “ölen” firavunun, Öte Dünya’ya giderken yapacağı yolculuğu kolaylaştıran bir talimatnamedir.

Ama bu metni asıl ilginç kılan şey ise metindeki bilgilerin, hâlâ yaşıyor olanlar için de faydalı olduğunun belirtilmesidir: **“Bu bilgiye sahip olmak ölü için iyidir ama sadece onun için değil; dünyada olan kişi için de.”**

Ve kitap çok ilginç şekilde biter:

“Her kim bu gizemli görüntüleri bilirse, onun ahk ruhu iyileştirilir. Bu kişi her zaman alt-dünyaya gırlıp çıkabilir. Her zaman yaşayanlarla konuşur. Bu, bir milyon kere kanıtlanmıştır. ”

Ve böylece bu yolculuğun deneysel olduğu, bu ifadelerle açık bir şekilde anlatılır.

Chicago Üniversitesi’nden Mısır bilimci Prof. Edward Wente bu tür metinlerin sadece mezarlarda, cenazelere dair kullanım için değil; bu dünyadakilerin kullanımını için yazıldığı sonucunu çıkarır ve şöyle der:

“Benim fikrime göre, Amduat kitabının ve aynı şekilde geçişler kitabının, tıpkı diğer dünyadaki kullanım için olduğu gibi, aynı zamanda bu dünya üzerindeki kullanım için de tasarlanmış olduğunu; bu metinlerin kral cenazelerinde kullanımının bir uyarlama ve ikincil önemde bir uygulama olduğunu görmek hiç de zor değildir.”

Buraya kadar aktarılanlar, Eski Mısır'da ölüm ve yaşamın nasıl da iç içe geçtiğini açıkça ortaya koymaktadır. Onlara göre asıl yaşayanlar, ölümler diyarındakilerdi. Tabii ki diğer birçok antik toplum da bu konulara büyük önem atfetmişti ama bugünkü Mason geleneklerinin dahi ilk temellerinin atıldığı Eski Mısır'ın yeri bambaşkaydı. Mısırlıların bu tür ezoterik bilgileri nasıl geliştirdiğini tabii ki bilmemiz çok zor ama şurası da kesindir ki oradan Hz. Yusuf gibi büyük bir bilge devlet adamı gelip geçmişti. Ve onun nesli Hz. Musa dönemine kadar Mısır'da yaşamıştı. Başlangıçta yani Yusuf'un Mısır'da hüküm sürdüğü zamanlar, İsrail'in oğulları orada büyük saygı görmüş olmalıdırlar. Hatta bu durumun Yusuf'tan sonra da en az birkaç nesil daha devam etmiş olması beklene-

Yusuf Peygamber ve Mısır'a gelen kardeşlerinin temsili resmi

bilir çünkü aksi takdirde onlar muhtemelen Mısır'ı terk ederlerdi. Ama bu olmadı ve Musa'nın zamanına kadar orada kaldılar. O döneme gelindiğinde ise İsrailoğulları Mısırlı Kıptilerin kölesi hâline gelmişlerdi. Ve bu süre zarfında Mısır'da yerleşip kurulu düzenlerini oluşturmuş oldukları için firavunun zulmünden kaçıp başka bir yere gitmeleri de pek mümkün görünmüyordu. Ta ki Musa gibi bir elçi onları alıp vadedilmiş topraklara götürmesin...

Dolayısıyla İsrail oğullarının en azından belli bir dönem Mısır'da nüfuz sahibi olduklarına kesin gözüyle bakabiliriz. Hâl böyleyken de onların, Mısırlıların dinleri üzerinde etki bırakmış olmaları beklenebilir. Yusuf'un Mısır'a gidiş hikâyesi en güzel şekilde Kuran'da anlatılır. Bu kıssanın anlatıldığı sure, Yusuf suresidir ve **"Ahsen el Kasas"** yani **"kıssaların en güzeli"** olarak tanımlanmıştır.

Yusuf, Yakub'un on iki oğlundan biriydi. Daha çocukken on kıskanç ağabeyi tarafından kuyuya atıldı ve babasına kurtlar tarafından parçalanarak öldüğü söylendi. Tabii ki Yakub onun öldüğüne asla inanmadı çünkü çok sevdiği oğlunun daha önce görüp kendisine anlattığı rüyanın ne anlama geldiğini biliyordu ve ilahi kaynaktan gelen bu rüyada, yaşanacağı bildirilen olay henüz gerçekleşmemişti. Daha sonra henüz bir çocuk olan Yusuf, yoldan geçen bir kervan tarafından kuyudan alınıp, köle olarak satılmak üzere Mısır'a götürüldü. İşte Yusuf'un Mısır macerası kabaca böyle başlar. Uzun yıllar geçip de nihayet kavuşma zamanı geldiğinde Yusuf, Mı-

sır'da önemli bir devlet adamı olmuştu ve orada "yüce bilgin" olarak büyük saygı görüyordu. Ve Yakup, Mısır'a geldi... Tabii ki o da "yüce bilginin" babası ve bir Allah resulü olarak saygıdeğer ve önemli bir kişiydi...

Yakup'un Tevrat'ta ve Kuran'da anılan diğer adı veya unvanı İsrail'di. İsrail, İbranice'de İsra ve El terimlerinin birleşimidir. Yahudiler bu kelimelere şöyle anlam verir: İsra "galip gelen" dir ve "El" ise Tanrı'dır; dolayısıyla İsrail Tanrı'ya karşı galip gelendir. Tabii ki bu, anlamsız bir tanımdır ve muhakkak ki farklı bir anlamı olmalıdır diye düşünebiliriz. Kuran'da da bu isim geçmekte ve Yakub'a İsrail denmektedir. Peki, Yahudiler bu sapkın fikri acaba Eski Mısırlılara da geçirmiş olabilir miydi?

Yusuf Peygamber'in kuyuya atılışını canlandıran resim.

Yusuf'un, Mısır'da bulunduğu dönem Akhenaton dönemleri, yani M.Ö. 14. yüzyıl olarak tahmin edilmektedir. Çünkü o dönem, bilindiği kadarıyla Mısır'da tek tanrıya tapınılan bir dönemdir ve bunu Yusuf'un sağlamış olabileceği düşünülmektedir. Ve bu, Eski Ahit'teki metinlerce desteklenir. Ancak burada anlatılan olayların tarihleri yazmaz. Onların hangi tarihlerde yaşandığı, yorumcular tarafından klasik tarihteki bilinen olaylar ve dönemlere uyarlanarak, bazı tarihler elde edilir. Ancak bu yorum ve çıkarımlar güvenilir değildir. Nitekim bu yöntemle yola çıkarak Hz. Adem'in dünyaya geliş tarihini hesaplayan ilahiyatçılar, insanlık tarihini M.Ö. üçüncü veya dördüncü binyıllardan daha eskiye götürmemişlerdir. Bu komik bir durumdur çünkü insanlığın, değil birkaç bin yıl; yüz binlerce dünya üzerinde yaşadığını bugün biliyoruz. Dolayısıyla ben şahsen, kroniklere göre hesaplanan tüm peygamber dönemlerinin hatalı olduğunu düşünüyorum ve dinler tarihi konusunda yaptığım çalışmaların sonucundan hareketle, bu olaylara klasik tarih tezlerinde olduğundan farklı bakıyorum. Bu yüzden Yusuf'un Mısır'da yaşadığı tarihler tam bir muammadır. Yusuf'un yaşadığı dönem, Mısırlıların kendilerini köken olarak dayandırdıkları Atlantislerin dönemi olmalıdır.

Tüm toplumlarda büyük insanlar ölümlerinden sonra daha da yüceltilmiştir. Hatta öyle ki çoğu zaman işin ucu kaçırılarak kendilerine tanrılık atfedildiği bile olmuştur. Bunun örnekleri bugünkü modern toplumlarda da mevcuttur. İsa'ya Tanrı olarak tapınanlardan

tutun da türbelerdeki bilmem ne babalara, dileklerinin gerçekleşmesi için yalvaranlara kadar geniş bir insan yelpazesi bize bunu açıkça gösterir. İnsan putperestliğe ve şirke çok meyilli bir yaratıktır. Bunun sebebi ise kendisini yaratan da dâhil, her şeyi iki gözüyle görme isteği veya saplantısıdır... Bu pencereden bakınca Eski Mısırlıların da büyük bilgenin babası —dolayısıyla onlara göre büyük bilgeden daha büyük bilge— Yakub’u tanrılaştırmış olmaları muhtemeldir.

İsrail’in simgesi güneşti çünkü Yusuf onu rüyasında güneş olarak görmüştü. Tevrat’ta, kendisine öte dünya ile bu dünya arasında bir merdiven indirildiği anlatılan ve sembolü güneş olan İsRa-El acaba Mısırlılar tarafından putlaştırılarak, öte dünya ile bu dünya arasında sürekli seyahat eden Güneş Tanrısı Ra’ya dönüştürülmüş olabilir miydi?

Bu çok ilginç bir benzerliktir ama aynı zamanda bir spekülasyondan ibarettir. Tabii ki bu soruya cevap vermesi gerekenler Mısır bilimcilerdir ve bence bu, onlar tarafından araştırılması gereken bir konudur. Yunan mitolojisinde ki Güneş Tanrısı MithRa’nın (Misra olarak okunur), Mısır Güneş Tanrısı Ra’nın, Antik Yunan’daki bire bir karşılığı olduğu bugün tarihçiler tarafından kabul edilir. Bütün mitolojiler birbirinden etkilenmiştir. Hatta hepsinin aynı hikayenin farklı versiyonları olduğunu söyleyebiliriz.

YAKUB'UN MERDİVENİ konusuna, az önce temas etmiştik. Bu konu ezoterik gelenek içinde çok önemli bir yer tutar. Çünkü ezoterizmin, merkezine oturttuğu gaye bu dünya ve Öte Dünya arasında ölmeden önce seyahat edebilmektir. Rahmani tekâmülde bu uygulamayla, kendisinden başka ilâh olmayana yaklaşmak esas alınır. Şeytani tekâmülde ise bu uygulamanın kullanılış amacı farklıdır.

Günümüzde dahi tek ve gizli bir merkeze bağlı çok sayıda ezoterik cemiyet bulunmaktadır. Bunların en popüler olanı veya diğer bir deyişle en çok bilineni ise Masonlardır. Masonların, dünyayı yöneten çok derin ve gizli bir örgüt olduğu düşünülür. Tamam, belki güçlü, gizemli ve nüfuz sahibidirler ama dünyayı onların yö-

Yakub'un merdiveni.

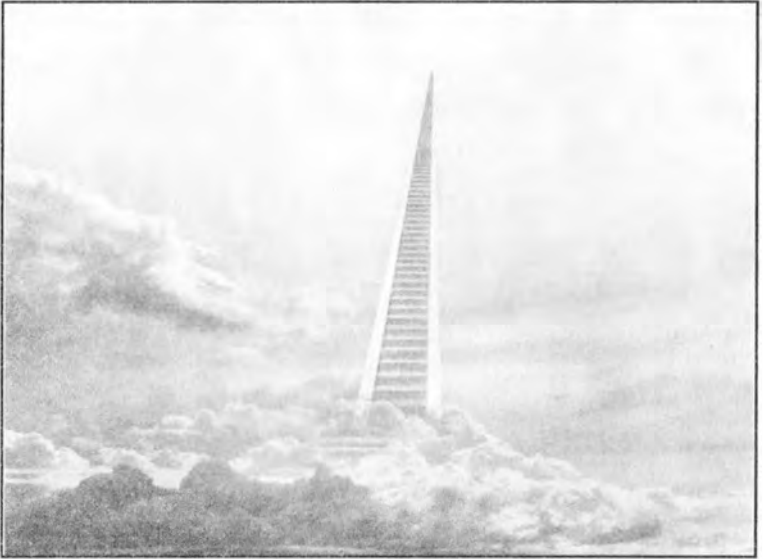
Masonlukta merdiven sembolü

nettiğini söylemek abartılı olur. Bu geleneğin mensuplarının çoğu, organizasyonun sağladığı ticari olanaklara erişmek için cemiyete katılmış (kendi terminolojileriyle “kabul edilmiş”) kişilerdir. Az bir kısmı ise ezoterik sıralara ulaşma vaadiyle suiistimal edilmiş insanlardır. Masonluğa kabul ritüelinin gerçekleştiği tüm odaların duvarlarında “Yakub’un Merdiveni” tasvirleri bulunur.

Bu tasvirlerin sembolik anlamları vardır. Toplam 33 derece olan masonlukta, üyelere, her bir derece yükselişlerinde yeni sırlar verilir. En büyük sır ise Ölümün Sırı’dır ve üyeler —en azından büyük sırrın bu olduğunu bilen üyeler— o sırrın kendilerine verilmesini ancak hayal ederler. İşte o sırrın temsillerinden biri Yakub’un Merdivenidir. Onu anlamak için Tevrat’ın Tekvin (Genesis) bölümünün 28. pasajına bakmak gerekir. Orada, İsrail oğullarının atası olan Yakub’un başından geçen bir

olay anlatılır. Özetle Yakub, Haran'a giderken yolda bir yerde durup dinlenmeye karar verir. Bir taşı —burada sembolik bir anlam vardır— başının altına koyarak uykuya dalar. Uykusunda, gök ve yer (Öte Dünya ve bu dünya) arasında bir merdiven kurulduğunu ve meleklerin bu merdivenden inip çıktığını görür. Uyandığında orada bir gök kapısı bulunduğunu anlar ve oraya "beytel" (Tanrının evi) der. Sonra başının altına koyduğu o taşı, bu mekânın bir nişanesi olarak yağ ile mesh eder (burada da sembolik bir anlatım vardır).

Metin, Yakub'un o merdivenden yukarı çıktığından bahsetmez; ama çıkmadığından da bahsetmez. Onun yaşadığı bu ezoterik deneyimle ilgili olarak anlatılan diğer bir detay, bu olayın onda bir dehşet duygusu uyandırmış olmasıdır. Geri kalan detaylar ise bizim için tam bir muammadır.

Tek cümleyle özetleyecek olursak; burada açık olan şey, onun kutsal bir mekânda, bir gece vakti ilâhi bir deneyim yaşadığıdır. Masonların Yakub'un Merdiveni tanımıyla, üzerinde odaklandıkları olay budur. Çünkü Yakub, İsrail'dir ve Yahudilerin atasıdır. Dolayısıyla örnek alınması gereken bir yol göstericidir. Ve burada açık bir bilgi vardır ki o da onun Öte Dünya ve bu dünya arasında bir kapının açıldığına şahitlik etmiş olmasıdır.

Hız. Yakub bir peygamberdir. Yani saygı duyulması gereken çok önemli bir figürdür. Dolayısıyla onun adı, insanları etkilemek için kullanılabilir. Nitekim Mason locaları gibi ezoterik kulüplerde yapılan suiistimallerden biri budur.

Dünya genelinde çeşitli adlar altında faaliyet gösteren masonik cemiyetler, gizli merkezleri itibariyle ortak bir hiyerarşik yapıya sahiptir. Çünkü bu merkez birkaç kişiden oluşan tek ve gizli bir ana merkezdir. Kulüplerdeki üyeler bile —bazı üst dereceli üyeler hariç— bu gizli ana merkez hakkında hiçbir bilgiye sahip değildir; çoğu varlığından bile habersizdir.

İşte onlar, en tepedeki isimlerdir ve dünyayı örümcek ağı gibi sarmış olan bu ilişkiler ağının iplerini ellerinde bulundurlar. Ve ellerinde bulundurduğu ipler bunlardan ibaret değildir...

* * *

ESKİ YUNAN'DA da, Ölüler Diyarı'na seyahat etme fikri uzun süre varlığını sürdürmüştür. Bunun ilk örneklerinden biri Homeros'un meşhur Odysseia destanında açığa çıkar. Odysseus, Turuva'daki savaşılarından sonra evine dönerken yaptığı yolculuğu sırasında Kirke adında bir büyücü ona Hades'e gitmesi gerektiğini söyler. Amacı, ölü Teiresias'ı bulup kendisinden nasihat almaktır ve bu yolculuğu gerçekleştirip sonsuz duman şehrine ulaşır ve oradan Alt Dünya'ya geçer.

Eski Yunanlılara göre ölüm, hem bir geçiş hem de bir başlangıçtı. Bu duruma kendi dillerinde; son, mükemmellik ve tamamlama gibi anlamlara gelen telos diyorlardı. Telos, tamamlayış ve yok oluş —ölüm— kavramlarını aynı anda içinde barındıran, tekâmül geleneklerinin genel adı olarak kullanılan telea sözcüğünün çoğuludur. Bu sözcüğün çeşitli varyasyonları bütün tekâmül geleneklerinde bulunmaktadır: Telein “tekâmül etmek”, “başlamak”, “kabul edilmek” demektir; teletetion, inisiyasyon (ruhu bedenden ayırma) ayinlerinin gerçekleştiği salondur; telestes, inisiyasyon rahibidir; telete, bu ayinlerin adıdır ve son olarak teoumenoi, ermiş olanlar demektir.

Themistius, ölüler diyarına gidip geri dönülebileceğini savunanlardandır. Ve o ölüm deneyimini şöyle açıklar:

“Önce kişi doğru yoldan sapar ve bezmiş bir hâlde her şey için acele eder; tekâmül edememiş bir kişi

Teiresias ve Odysseus

olarak karanlıkta şüpheyle dolaşır. Devamında ise sonuncu aşamaya gelmeden bütün korkular ortaya çıkar. Kişi ürperir, titrer, terler ve dehşet duyar. Sonra, olağanüstü güzellikteki ışık ile çarpılır, saf yerlere ve çayırlara alınır. Sesler duyar ve danslar görür. Kutsal seslerin ve şekillerin efendisine varır. Tekâmülü tamamlayan kişi azat edilir ve bunların arasında özgürce dolanır.”

Yunanistan’da, Teselya’da yer alan Pelinna’daki bir mezarda altın plakaya yazılı metin, ‘kutsanmış’ kişiler tarafından yer altında yapılan bir ayin veya kutlamadan bahseder: “Ve yer altına gidersin, diğer kutsanmış kişilerin yaptığını yaparsın.” M.Ö. 5. ve 4. yüzyıllarda yaşayan Yunan oyun yazarı Aristophanes, ‘*Kurbağalar*’ adlı oyununda Herakles’in, Ölüler Diyarı’nı ziyaretinden bahseder ve büyük “kutsanma” şölenini tarif eder. Dionysius ona sorar, “Onlar kim?” Herakles cevap verir, “Gizemleri arayan kutsal kişiler.”

Eski Yunan’da ölümler diyarına Alt Dünya adı verilirdi. Ve oraya ulaşmak için dervişler yer altı tapınaklarında veya mağaralarda, “kuluçka” adı verilen bir teknik uyguluyorlardı. Kuluçkaya yatan kişinin, sessiz ve karanlık olan bu mekânlarda bir takım vizyonlar görmek niyetiyle yere yatması ve uyku ile uyanıklık arasındaki bir bilinç durumuna geçmesi gerekiyordu. Bu uygulamaları gerçekleştirdikleri yerlere “kuluçka odası” diyorlardı. Ve kuluçka tanrısı, Apollo idi.

Okült gelenekte çok önemli yer tutan, Eski Yunan kaynaklı Hermetik metinlerin atfedildiği tanrı Hermes, Mısır tanrısı Thot'un Eski Yunan'daki tezahürüdür.

Hermetik metinlerin ilki Piomandres'tir. Piomandres Eski Mısır dilinde Güneş Tanrısı 'Ra'nın bilgisi' anlamına gelen 'P-eime ntre-re' sözcüklerinin üzerinde oynanarak, Grek diline çevrilmiş hâlidir. Bu metinde anlatılan en ilginç bilgi; inisiye olarak tekâmüle ulaşmak isteyen kişiye önce doğru olanı görebilme gücünün verilmesi ve sonrasında o kişinin kendini uyuyan bir insan olarak görmesidir.

Hermes'in asası

Resimde görülen Hermes'in Asası, anlaşılmaktadır ki kişiyi temsil etmekte; kişinin etrafını saran iki yılan ise onu hapseden uzay ve zamanı temsil etmektedir. Ancak resimden yine anlaşılmaktadır ki kişi isterse kanatlanıp 'Ba' formuna geçebilir ve uzay zaman boyutunun dışına çıkabilirdi. Mısır'lılara göre asıl yaşayanların, 'Akh olan ölümler' olduğunu söylemiştik. Dolayısıyla bu tezahürün de Antik Yunana geçmiş olması beklenebilir. O hâlde bize göre ölümü temsil eden bu sembol, Eski Yunanlılara göre muhtemelen gerçek yaşamı temsil ediyordu. Bu açıdan, insanları yaşatmak için uğraşan tıp biliminin bugünkü sembolünün, Hermes'in Asası olması ilginçtir.

Birçok antik toplumun kültürüne, kadim bilgilerin bir şekilde nüfuz ettiği, o kültürlerin şekillenmesinde rol oynadığı ve en önemlisi bu kadim bilgilerin sanki tek kaynaktan çıkmışçasına paralellikler gösterdiği açıktır. Belki şu an için elimizde bulundurduğumuz yazılı kaynaklar bizi Antik Mısır'dan daha eskilere götürmüyor ama benim kişisel görüşüm; kadim bilgilerin, dünyadaki ilk ve ana merkezinin, Dicle ve Fırat nehirleri arasında kalan bereketli Mezopotamya toprakları olduğudur. İnaniyorum ki Eski Dünya'ya ait çok büyük sırlar yakın bir gelecekte Anadolu'da ortaya çıkarılacak ve bir önceki cümlede ne demek istediğim daha iyi anlaşılacaktır. Şimdilik, yadırganabilecek bir spekülasyona girmek istemediğim için burada susmayı tercih ediyorum.

GERÇEĞİN TEKLIĞI

İnsanlık tarihi boyunca bu dünyadan çok sayıda elçi gelip geçmiş ve toplumlara, tek olan büyük yaratıcının mesajlarını iletmiştir. Ve bu mesaj demetlerine de “din” denmiştir. İşte bu noktada dünya genelinde yayılmış müthiş bir yanlışlık vardır: **“Yaratıcının birden fazla din gönderdiği.”** Ama gerçek, bundan farklıdır.

Herkes Musa’nın, Yahudilik; İsa’nın Hristiyanlık; Muhammed’in de Müslümanlık adında farklı dinler getirdiğini sanır. Durum sadece bu saydığımız peygamberler için değil; diğerleri için de aynıdır... Burada sadece onların isimlerini saymış olmamızın sebebi, onların en popüler üç dinin temsilcileri olarak kabul edilmeleridir. Bu noktada hemen Âl-i İmran suresinin 19. ayetinde mealen geçen şu ifadeler akla gelir:

“Muhakkak ki Allah nezdinde din, İslam’dır. Kendilerine kitap verilenler, aralarında, fesat/haset yüzünden ihtilafa düştüler...”

Bu ayette, ihtilafa yani ayrılığa düştüğü belirtilenlerin, kendilerine Yahudi diyen toplumlar, kendilerine Hristiyan diyen toplumlar ve kendilerine Müslüman diyen toplumlar olduğu açıktır. Çünkü ayette, kendilerine kitap verilenlerden bahsedilmektedir. Ve bu bilgi, Bakara suresinin 136. ayetinde geçen şu ifadelerle tasdik edilerek gerçeğin tekliğine vurgu yapılır:

“Deyin ki: ‘iman ettik Allah’a, bize indirilene , İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve onun (Yakub’un) torunlarına verilene, Mûsa’ya ve İsa’ya verilene ve diğer peygamberlere verilene. Bunlar arasından hiç kimseyi ayırmayız. Biz yalnız O’na teslim olanlarız.”

Meal en aktardığımız bu ayetten açıkça anlaşılmaktadır ki “Hz. Muhammed bizim peygamberimizdir; Hz. İsa, Hristiyanların; Hz. Musa ise Yahudilerin” diyen bir kişi kendi inandığı kitapla çelişir ve bu sözleri yüzünden komik duruma düşer. Aynı şekilde “Hz. İsa, bizim peygamberimizdir; Hz. Musa ise Yahudilerin” diyen bir Hristiyan da bir o kadar komik duruma düşmüş olur. Çünkü Yeni Ahit’teki anlatımlara göre İsa, Eski Ahit’ten alıntılarla konuşur ve Yahudileri Tevrat’a uygun davranmadıkları için kınar.

Az önce aktardığımız ayette (Bakara, 136) adı anılan peygamberlerin, kronolojik sıralamaya (eskiden yeniye) göre anıldığını görüyoruz. Onların hiç biri, kendilerinden önce gelen İbrahim’in tebliğ ettiği dinden başkasını tebliğ etmedi. Peki, Yahudilerin “bizim büyük atamızdır” dedikleri Hz. İbrahim’in tebliğ ettiği din neydi? Bu sorunun cevabı da Kuran’da mevcuttur:

“İbrahim ne bir Yahudi ne de bir Hristiyan’dı. Sadece hanif bir Müslüman’dı. O, müşriklerden de değildi. (Âl-i İmran, 67)”

Mealen aktarılan bu ayet, kendisini Müslüman olarak tanımlayan ve İslam dininin sadece Hz. Muhammed ve ona uyanlara has olduğunu savunanlar için yeterli gibi bir cevaptır. Ve bu ayet, Hz. İbrahim'in Müslüman olduğunun açık açık ifade edildiği çok sayıdaki Kuran ayetinden sadece bir tanesidir.

"Yoksa siz, gerçekten İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın, Yakub'un ve torunlarının Yahudi veya Hristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki: 'Siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Allah mı?' Allah'tan kendisinde olan bir şahitliği gizleyenden daha zalim olan kimdir? Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir "

(Bakara, 140)

Dinin tek olduğu konusunda çok sayıda ayet vardır ve burada aktardıklarımız onlardan sadece birkaçıdır. Kuran baştan sona okunduğu zaman görülür ki halk arasında "din" zannedilen şey Kuran'dakinden çok başka bir şeydir. Gerçeğin tekliği konusunda Şûrâ suresinin 13. ayeti gerçeğin tekliğine dikkat çeker:

" 'Dini dosdoğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin!' diye Nuh'a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiğini size de din kıldı. Fakat senin kendilerini çağırdığın şey, Allah'a ortak koşanlara ağır geldi. Allah, ona dilediğini seçer. Kendine yönelenleri de ona ulaştırır."

Ama toplumlar tek olan dini parçalara bölüp bozdular. Onlar bozdukça Tanrı yeni elçiler gönderip, gerçeği tekrar hatırlattı. Sonra yine bozdular ve bu döngü sürekli tekrar etti. Ayrıca parçalayanlar bununla da yetinmedi, ayırdıkları parçaları da mezhep diyerek böldüler. Ve bu gerçeğe, En'am suresinin 159. ayetinde şöyle dikkat çekilir:

“Dinlerini parçalara böldüler ve guruplar oldular. Senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır. Allah onlara, yapıp ettiklerini haber verecektir.”

TEK'İN PARÇALANMASI

Bugün dünya genelinde kutsal kitap olarak kabul edilen başlıca metinler Eski Ahit, Yeni Ahit ve Kuran'dır. Eski Ahit'in ilk beş bölümü şöyledir:

Tekvin

Mısır'dan Çıkış

Levililer

Çölde Sayım

Yasanın Tekrarı

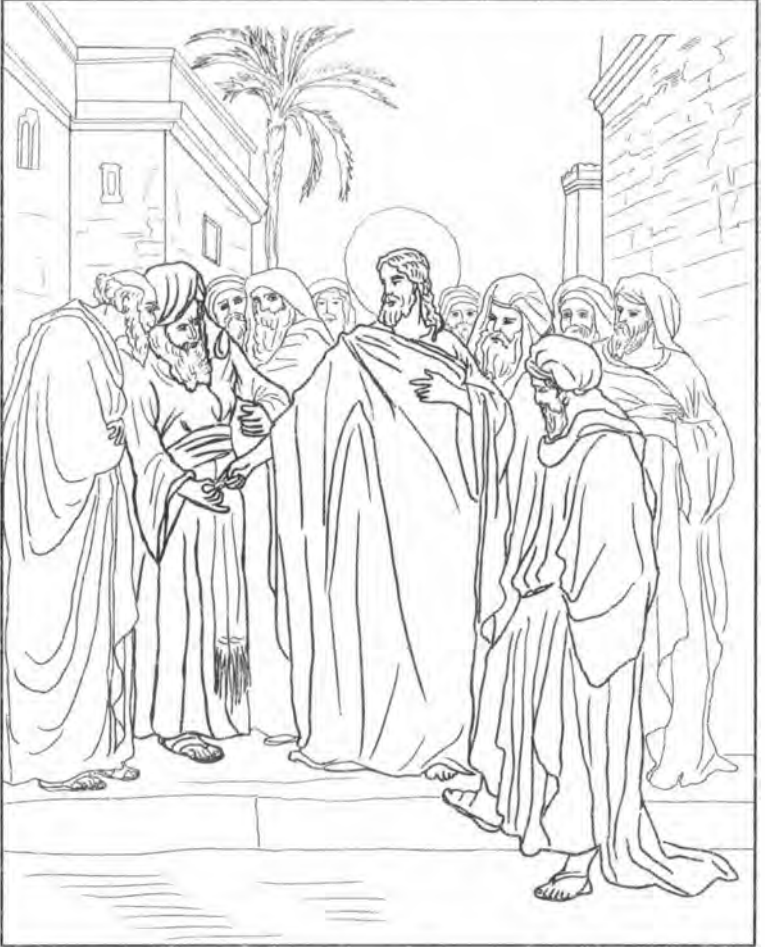
Bu bölümlerin toplamına İbraniler 'Tora', Araplar ise 'Tevrah' der. Biz ise Türkçede 'Tevrat' diyoruz (Arapça'da 'h' sesi ile biten kelimelerin, son harfinin cümle içinde bazen 't' harfine dönüşmesinden dolayı Türkçe'ye

böyle geçmiştir). 'Tora'nın anlamı İbranicede 'yasa'dır. Hatta biz farkında olmadan bu kelimeyi yasa anlamına gelen 'töre' şeklinde de kullanıyoruz. Eski Ahit'in geri kalan bölümleri; Zebur, İbrani tarihsel kayıtları ve Musa'dan sonra gelen peygamberlere atfedilen sayfeler gibi çeşitli metinlerden oluşur (bu peygamberlerin bazı-
larının adları Kuran'da da geçer). Eski Ahit'te geçen bu peygamberlerin sonuncusu, M.Ö. 5. veya 6. yüzyılda yaşadığına inanılan Malaki'dir. Yani açıkça görülmektedir ki Yahudilerin 'kutsal kitabımız' dedikleri Eski Ahit'in içinde sadece Musa değil; diğer birçok peygambere atfen yazılmış kayıtların bulunması, Hz. İsa zamanına kadar din konusunda bugünkü gibi büyük bir hizipleşme yaşanmadığını ortaya koyar. Bu durumda Yahudilerin, o döneme kadar, tüm peygamberlerin 'tek' olan dini tebliğ ettiği konusunda bir itirazı olmadığı anlaşılmaktadır.

İsa Mesih döneminden sonra ise bu durum tamamen değişti ve Yeni Ahit oluşturularak Roma İmparatorluğu tarafından dünyaya yeni bir din takdim edildi. Ve bu dinin öyle bir kitabı vardı ki; ona göre İsa Mesih, insanlara sadece iyiyi ve güzeli açıklamakla kalmıyor; aynı zamanda halkını "Roma'ya vergi ödemeye" teşvik ediyordu. Hani "Sezar'ın hakkı Sezar'a" diye bir söz vardır ya; işte o söz Yeni Ahit'teki Matta İncil'i 22:21'de geçer ve Hz. İsa'ya atfedilir. Ve orada "Sezar'ın hakkı" olarak anlatılan, Roma'ya ödenen vergilerdir... Gelelim, parçalanma sürecinin nasıl başladığına...

* * *

İsa Mesih, Yahudiye (bugünkü adıyla İsrail) topraklarındaki İbrani toplumunu, sapmış oldukları dine çağırmak için tebliğde bulunmuş bir peygamberdi. Ve o da hitap ettiği Yahudiler gibi bir İbrani idi. Kavmine yeni bir din getirmemişti; bilakis onları Yasaya çağırıyordu. Peygamberlerini yalanlayan diğer bütün kavimler gibi

Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin.

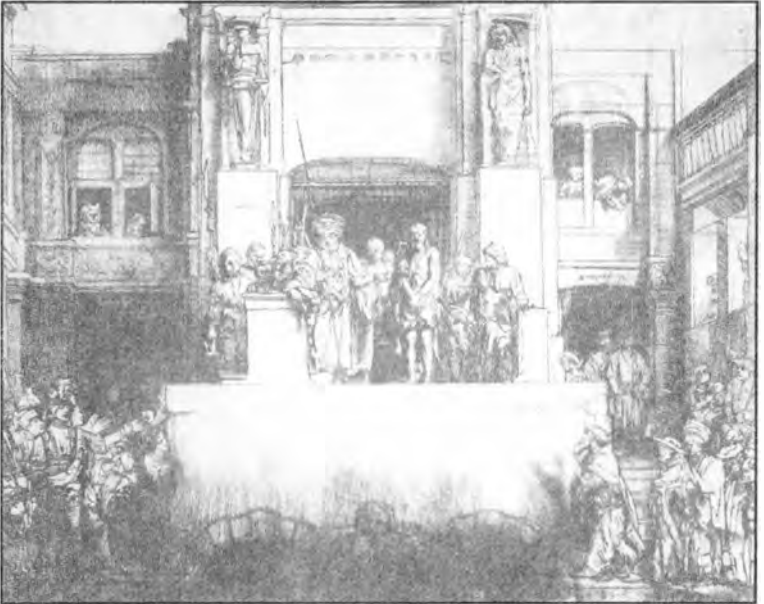
Yahudiler de Hz. İsa'yı yalanladılar. Ve her zaman olduğu gibi yalanlayanların başını çeken, ruhban sınıfı oldu. Çünkü otoriteleri tehdit altına girmişti. Ve bu büyük bir tehditti. Ne de olsa karşılarındaki adam 'Beklenen Mesih'ti.

Onlara göre tek çare, onu katletmektir. Yahudi hahamlarının üst kurulu olan Sanhedrin Meclisi, İsa'nın idam kararını çıkardı. Ama cezayı infaz yetkisine sahip değillerdi çünkü Yahudiye, Roma İmparatorluğuna bağlı bir sömürge eyaletiydi ve Roma yasalarına tâbiydi. Hristiyan metinlerine göre Roma devletinin Yahudiye valisi olan Pontius Pilate'ye gittiler ve idam kararını onaylattılar. Ne de olsa Yahudiye, sürekli patlak veren isyanlar yüzünden idare edilmesi zor bir memleketti ve putperest Roma devleti, peygamber olduğunu söyleyen bir adamın canı için Yahudiye halkını öfkeliendirmek isteyecek değildi. Ve Pilate onun çarmıha gerilmesini emretti. Hristiyan inancına göre sonrasında çarmıha gerilerek öldürüldü. Kuran'da ise İsa'nın akıbeti hakkında daha farklı bir bilgi verilir.

"Ve 'Allah elçisi Meryem oğlu İsa'yı öldürdük' demeleri yüzünden! Hâlbu ki onu ne öldürdüler ne de astılar: fakat onlara öyle gösterildi. Onun hakkında ihtilafa düşenler, bundan dolayı tam bir kararsızlık içindedirler; bu hususta bir bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmediler." (Nisa Suresi, 157. ayet mealî)

Yahudiler arasında Hz. İsa'ya iman edip tâbi olanlar on iki kişiydi. Onları, havariler olarak tanıyoruz. Yeni Ahit'e göre de havarilerden biri olan Judas (Yahuda) Hz. İsa'ya ihanet ederek, onun yerini Romalılara ispiyonlamış ve yakalanmasını sağlamıştı. İngilizcede 'hain' anlamına gelen 'Judas' kelimesi de Yahuda'dan gelir.

Sonuç olarak Yahudi milleti Hz. İsa'yı asla kabul etmedi ve onun hakkında hep çirkin iftiralarla konuştular. Onun unvanı Mesih'ti ve bunun Grekçe karşılığı Hrist idi. Grekçe, o dönem üç kıtaya yayılmış olan Roma İmparatorluğunun lisanıydı ve o Hrist (Hıristos) olarak anıldı. Roma İmparatorluğu içinde M.S. 1. yüzyıldan 4. yüzyılın başlarına kadar geçen dönem içerisinde Hrist'in takipçisi olduğunu öne sürerek otorite ile karşı karşıya

Rembrandt'ın İsa Peygamber'in yargılanmasını konu eden tablosu.

gelen çeşitli gurupların olduğu bilinmektedir. Onların dinine 'Yahudilik' denemezdi çünkü Yahudi milleti Hz. İsa'yı asla kabul etmiyordu. Bu yüzden onlara Hrist'in takipçisi anlamında 'Hristiyan' dendi. Tıpkı bugün bazıların, Hristiyanlara 'İsevi' demesi gibi... 'Hristiyan' veya 'Christian' kelimesi işte böyle doğdu.

M.S. 4. yüzyıla gelindiğinde, artık Hristiyanlık adını almış olan bu dinin mensupları Roma İmparatorluğu'nun sınırları içinde yayılmıştı. Ve bu, Pagan inancına mensup merkezi hükümet için hoş karşılanacak bir durum değildi. M.S. 306 ve 337 yılları arasında hüküm süren İmparator Konstantin, bu durumu kendi lehine çevirecek bir fikre sahipti.

Roma, bir imparatorluk olmasının doğası gereği çok uluslu bir devlettir ve halkı bir arada tutabilmenin en iyi yollarından birinin, onları ortak bir paydada buluşturmak olduğunu biliyordu. Ve bu ortak payda dindi. O dönem yükselişte olan Hristiyanlık inancını Roma'nın resmi dini olarak ilan etti. O esnada sürmekte olan Hristiyan gerilla gruplarının isyanını da böylece dindirmiş oldu. Ama aslında yaptığı iş, mevcut Pagan inancını büyük ölçüde muhafaza edip; sadece bu inancın adını Hristiyanlık olarak değiştirmektir. Bunun en belirgin kanıtlarından biri, Pagan Güneş Tanrısı Mithra'nın doğum günü olarak kutlanan 25 Aralık tarihinin, bugün hâlâ Hristiyanlar tarafından Hz. İsa'nın doğum günü olarak kutlanıyor olmasıdır (Noel Doğuş Bayramı).

Konstantin, Tanrı Mithra'nın adını da 'Tanrı İsa' ola-

rak değiştirmişti. Böylece hem Paganistleri hem de Hıristiyanları ortak bir paydada buluşturmuş oldu.

Konstantin, Hıristiyanlığı şekillendirmek için uzun süre uğraştı ve çalışmalarına son noktayı koymak için M.S. 324 yılında meşhur İznik Konsülü'nü tertip ederek bu yeni dinin nihai hükümlerini belirledi. Orada Hz. İsa'nın, Tanrı mı yoksa insan mı olduğuna karar vermek için bir oylama bile yapıldı ve oy çokluğuyla İiz. İsa Tanrı ilan edildi. O oylamada Hz. İsa'nın insan olduğu yönünde oy kullanan üç kişi ise kâfir oldukları için sürgüne gönderildi. Bu davranışlarından dolayı, bugün Hıristiyanlar Konstantin'i 'Aziz' unvanı ile anmaktadır. Tabi onun sözde Hıristiyanlığa katkıları bunlarla sınırlı değildir.

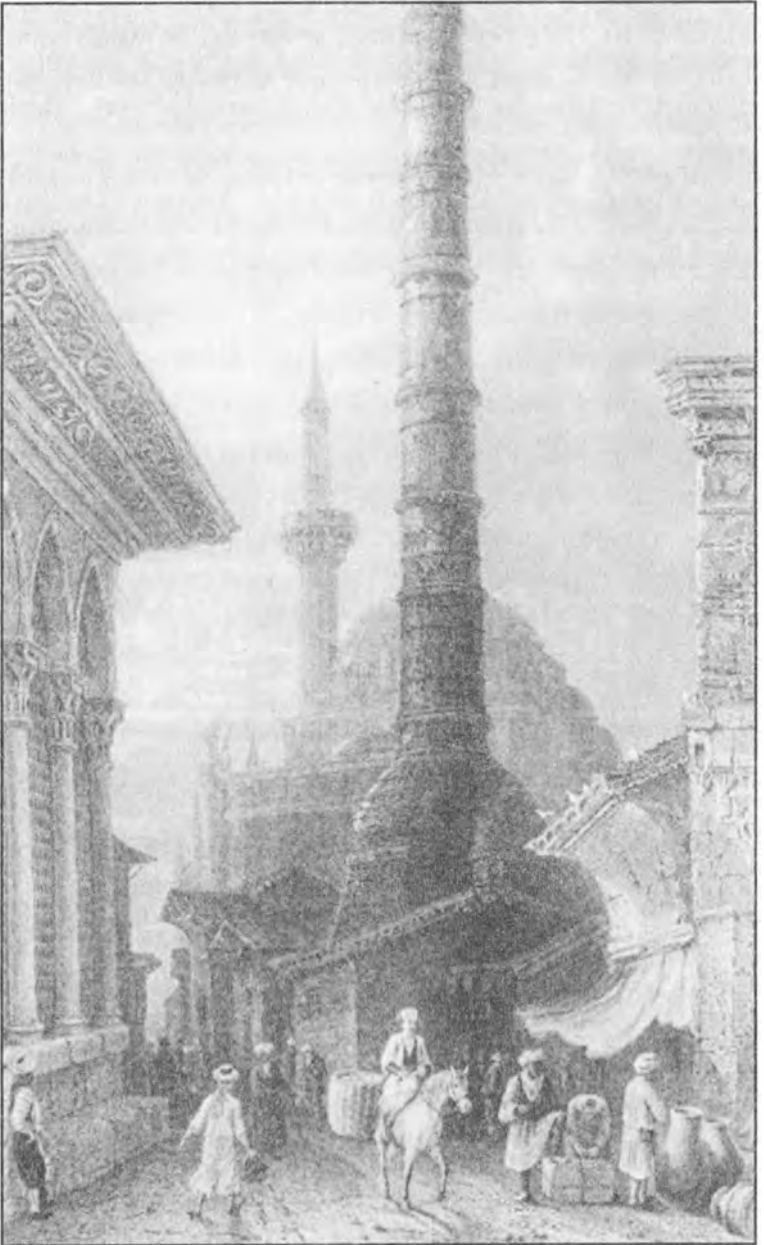
Onun bu konuda önemli bir destekçisi olan annesi Helena (bugün Azize Helen olarak bilinir) çok inançlı bir Hıristiyan'dı ve anlaşıldığı üzere antika eserlere çok düşküdü. Helena, M.S. 309 yılında Kudüs'ü ziyarete gitti ve orada yaptığı aramalar sonucunda, Hz. İsa'nın, üzerine gerildiğine inanılan haçı ve onu —sözde— mihlamak için kullanılan çivileri buldu. Ve bu koleksiyonu İbranilerden satın aldı. Tabii eğer Helena'yı sahte antika tacirleri kandırmadıysa. Çünkü İsa ne öldürülmüş ne de asılmıştı. Aslında o haçın İsa'ya değil; İsa zannedilerek çarmıha gerildiği düşünülen hain havari Yahuda'ya ait olduğuna dair farklı bir inanış da Müslüman dünyasında mevcuttur.

Helena bu parçaları Konstantin'e getirdi. Konstantin

de onları muhafaza etmek için yeraltında mermer bir mahzen yaptırdı. Mahzenin üstüne de büyük bir sütun diktirdi. Bu olay ile ilgili, bildiğimiz en eski kayıt, bir altıncı yüzyıl tarihçisi olan Heskiyos'un Roma'daki Angelica Kütüphanesinde saklı bir el yazmasında yer

1. İznik Konsülü'nde alınan kararları gösteren ikon.

Çemberlitaş

almaktadır . İşte bu meşhur Konstantin Sütunu, İstanbul'un Beyazıt semtinde bulunan “Çemberlitaş” diye bildiğimiz anıttır.

Çemberlitaş aslında Hristiyanlar için çok önemli bir anıttır çünkü Konstantin onu, Roma'nın Hristiyanlığa geçişinin sembolü olarak oraya koymuştu. İlk zamanlarında Hristiyan hacılar tarafından her yıl ziyaret edilen Çemberlitaş'ın, çok önemli bir turistik eser olmasına rağmen İstanbullular bile onun neyin nesi olduğundan habersizdir. Uzun bir süredir Çemberlitaş efsaneleri ile ilgilenen ve bazı araştırmalar yapan biri olarak, hazır bu konuya değinmişken eklemek istediğim bazı ilginç notlar var...

Eski adı Konstantin olan İstanbul şehri, anlaşılacağı gibi eski ismini İmparator Konstantin'den almıştı. Bu şehir onun döneminde Roma'nın başkenti oldu ve daha

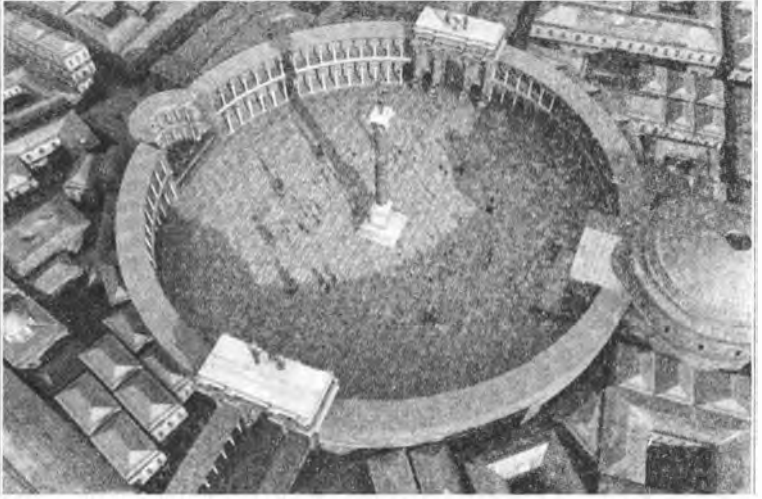

Roma döneminde Çemberlitaş.
O dönemde senato binasının karşısında olduğu düşünülüyor.

sonra da hep bir başkent olarak kaldı; ta ki 1923'e kadar. Gerçi bugün resmi bir başkent olmasa bile manevi olarak hâlâ başkent olmaya devam etmektedir. Ve tüm dünyadaki algı bu yöndedir. İki denizin birleştiği yer olan bu kent, muhtemelen Kuran'da anlatılan Hz. Musa ve Hz. Hızır buluşmasına ev sahipliği yapan **"mecma-ul Bah-reyn"** (iki denizin birleşimi) ile aynı yedir.

Bu şehir aynı zamanda Hıristiyanlığın gizli başkentidir. Bunun gizlenmesinin sebebi ise diplomatik hassasiyetlerdir. Ben bu konuyu araştırmaya 2005 yılında *'Kutsal Klon'* isimli romanımı yazmak için bilgi toplarken başlamıştım. Çünkü o romanda bahsettiğim konunun temelini Hz. İsa'nın 2001 yılında genetik kopyalama yöntemi ile klonlandığı iddiası oluşturunuyordu. Söz konusu klonlama olunca, gereken şey DNA idi ve Hz. İsa'nın DNA'sı bugün sadece onun ellerine çakıldığına inanılan karlı çivilerde mevcut olabilirdi. Ve tüm araştırmalarım, farkına bile varmadan beni Çemberlitaş'ın önüne getirmişti. Ama o tarihte bu anıt, restorasyon bahanesiyle, etrafına örülmüş bir inşaat iskelesinin içindeydi. Bu

iskelenin etrafına ise sacdan yapılmış bir paravan örüldü. Ve bu yüzden paravanın ötesinde neler olup bittiğini göremiyordunuz. O tarihlerde birkaç kere paravanın ötesine geçmeyi denediysem de kilitli kapı yüzünden içeri giremedim. Ama 2009 yılının Eylül ayında bir şekilde içeri girmeyi başardım ve garip bir şeye şahit oldum.

Çemberlitaş'ın altında gizli bir mahzen olduğu konusunun önceleri bir efsaneden ibaret olduğuna inanılıyordu. Fakat restorasyondan sonra bu bilgi doğrulandı. Helen'in Kudüs'ten İstanbul'a bir haç getirdiği birçok batılı kaynakta mevcuttur. Britannica ansiklopedisinin 'Cross' yani 'Haç' maddesinde bile onun Helena tarafından buraya getirildiği yazar. Peki, Helena'nın getirdiği haç nereye konmuştu?

Çemberlitaş'ın kaidesinin etrafındaki paravan ve inşaat iskelesi, restorasyon bahanesiyle 2000 yılında kurul-

muştı ve 2009 yılına kadar —sözde— restorasyon devam etti. Yani bir sütunun yenilenmesi 9 yıl sürdü... Dikkat ederseniz bir binadan değil; sadece bir sütundan bahsediyoruz. Eylül ayında bir şekilde içeri girdiğimde, orada hiçbir restorasyonun yapılmamış olduğunu gördüm. Ama başka bir şey yapmışlardı; kaidenin çevre-

Helena

sinde bir tur atacak şekilde, bir veya bir buçuk metre genişliğindeki bir şerit hâlinde (bir insanın rahatça aşağı inebileceği şekilde) kazmışlar ve üzerine beton dökmüşlerdi. Betonun döküldüğü yer, ben gördüğüm zaman zeminden yaklaşık 10 cm. daha aşağıda duruyordu ve bu boşluğu da muhtemelen oraya parke taşı döşeyerek izleri

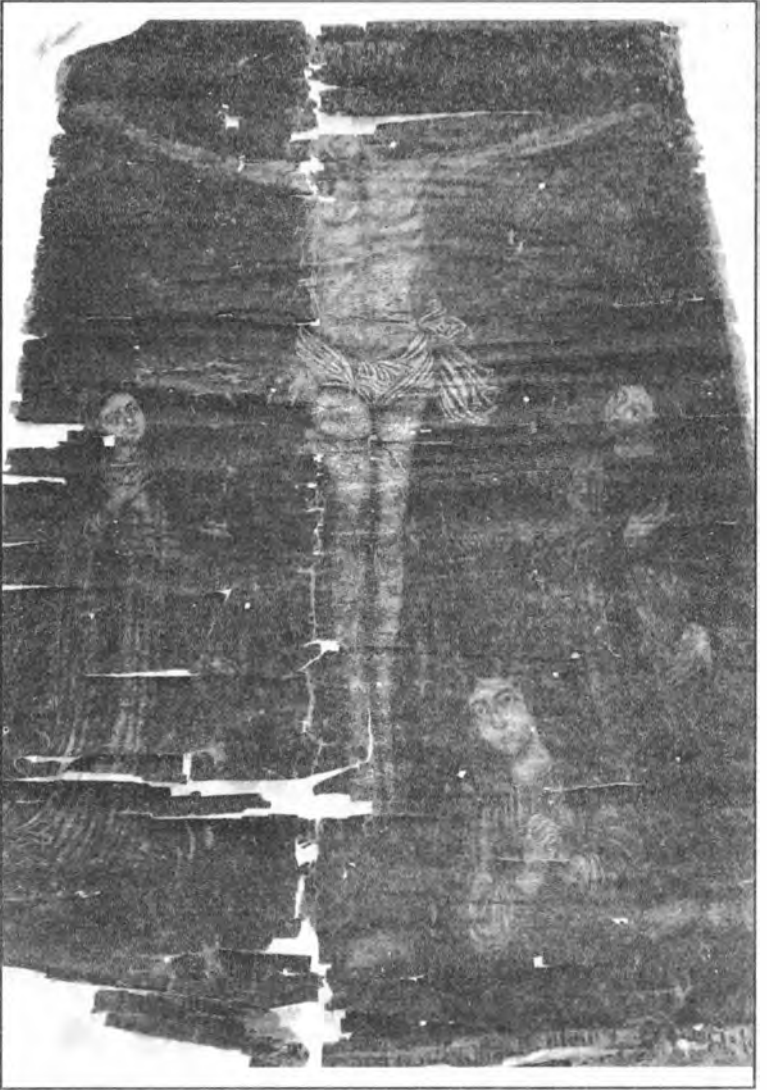
Helena'nın kutsal emanetleri, özellikle de Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği çivileri almak için gittiği Kudüs ziyaretinin resmedildiği bir çalışma.

ortadan kaldırmak için bırakmışlardı. Yani anlaşılan o gizli mahzene dokuz yıl önce ulaşılmış; onca süre aşağıda bir takım gizemli faaliyetler sürdürülmüş ve Eylül 2009'dan önceki bir tarihte iş bitirilerek mahzene giden geçit beton dökülerek kapatılmıştı.

Konstantin, imparatorluğunun resmi dininin adını "Hıristiyanlık" koymuş ve bu eylemini M.S. 330 yılında diktirdiği Çemberlitaş ile anıtlıştırmıştı. Aynı yüzyılın sonlarına doğru, Hippo (M.S. 393) ve Kartaca (M.S. 397) konsülleri düzenlenerek Yeni Ahit'e bugünkü şekli kazandırıldı. O döneme kadar Hıristiyanlığa ait resmi bir metin koleksiyonu hiç olmamıştı. Ama ortalıkta binlerce İncil ve sayısız dini metin dolaşıyordu. Bu konsüllerde Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'ya atfedilen dört İncil; çoğunluğu, Hz. İsa'yı hiç tanımamış bir Pagan dönmesi olmasına rağmen kendisini onun sözcüsü ilan eden Paulus'un yazdığı 'dine davet' mektupları; ve havarilere ait anılar gibi çeşitli metinler, politik bir şekilde seçilerek derlendi ve Yeni Ahit adında bir kitaba dönüştürüldü. Az önce adı anılan dört havariye atfedilen İnciller bile aslında İncil değildir. Okunduğu zaman görülür ki bu metinler Hz. İsa hakkındaki günlük hikâyelerin birer derlemesidir (bu kitapların havariler tarafından yazıldığının bile kesin olmadığı da unutmayalım). Yani onlar, havarilerin Hz. İsa gözlemlerini aktardıkları hatıra kitaplarıdır.

Bu metinler her ne kadar az güvenilir kaynaklar olsa da içlerinde bazı gerçeklere işaret eden bilgilerin sağlam kalmış olması normaldir ve onlarda bile İsa'nın yeni bir

din getirmediğine dair bilgiler mevcuttur. Romalı askerlerin, Pontius Pilate'nin emriyle Hz. İsa'yı çivilediklerini

Kayseride ele geçirilen ve 13. yüzyıla ait olduğu tespit edilen Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğini gösteren tablo.

sandıkları haçın üzerine **“Bu Yahudilerin Kralı İsa’dır”** yazdıkları Matta İncilinde, bölüm 27, bap 37’de ifade edilir.

Şimdi Tora’nın ‘Yasa’ olduğunu hatırlayalım ve yine Matta İncili, bölüm 5, bap 17’de, Hz. İsa’ya atfedilen şu sözlerle bakalım: **“Yasa’yı ve peygamberleri geçersiz kılmak için geldiğimi düşünmeyin. Geçersiz kılmak için değil tamamlamak için geldim.”**

Luka İncili, bölüm 23, bap 3’te ise şu ifadeler geçer: **“Pilatus, İsa’ya ‘Sen Yahudilerin Kralı mısın?’ diye sordu ve İsa ‘Söylediğin gibidir’ yanıtını verdi”.**

İncillerde bile açığa çıkan bu bilgiler, İsa’nın Hıristiyanlık adında yeni bir din getirmediğini, bilakis Yahudileri Yasaya çağırdığını göstermektedir. Bu durum Kuran’da Maide suresinin 46. ayetinde mealen şöyle anlatılır:

“Onların izleri üzere Meryem oğlu İsa’yı, önündeki Tevrat’ı doğrulayıcı olarak gönderdik. Ona, içerisinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat’ı doğrulayan, Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için doğru yola iletici ve bir öğüt olarak İncil’i verdik.”

Ancak Tevrat’ı doğrulayıcı olarak gönderilen tek peygamber İsa değildi. Bu konu da hiç yorum yapmadan direkt olarak Kuran ayetleri ile örnek verebiliriz:

"Meryem oğlu İsa'nın da şöyle dediğini hatırla: "Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim. Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir elçiye müjdeleyici olarak gönderildim." Fakat İsa'nın müjdelediği elçi onlara apaçık deliller getirdiğinde: "Bu, katıksız bir büyüdür!" dediler." (Saff suresi, 6. ayet meali)

"Elinizdekini (Tevrat'ı) tasdik edici olarak indirdiğimize (Kuran'a) iman edin. Onu inkâr edenlerin ilki olmayın. Ayetlerimi az bir karşılığa değişmeyin ve bana karşı gelmekten sakının." (Bakara suresi, 41. ayet meali)

Hız. Muhammed'in ölümünden sonra, 'Gerçeğin Tekliği' başlıklı bölümümüzde bir kısmını mealen aktardığımız birçok açık ayete rağmen İslam dini yine yozlaştırılmış ve bu sefer 'Arapçılık' diyebileceğimiz bir uygulamaya dönüştürülmüştür. Ancak neyse ki onun aslı, akıl sahipleri için koruma altındaki Kuran'da mahfuzdur ve öyle kalacaktır. Çünkü o, son peygamber vasıtası ile gönderilen son kitaptır ve bir yenisi de olmayacaktır.

PARÇALANAN TEKİN İŞLEVİ

İnsanların çoğu hayvanlar gibidir. Bazıları ise hayvandan da aşağıdır. Kurallar olmasaydı, zulmün kol gez-

diği dünya, tamamen zulme boğulurdu. Bu yüzden kurallar gereklidir. Bu anlamda insana, kötülük yapmama ve iyi olmayı emreden ilahi yasaların varlığı önemlidir. Yalan söylemek, güçsüzü ezmek, özgürlükleri kısıtlamak, hırsızlık yapmak, cinayet işlemek ve bunlar gibi diğer birçok kötü eylemi gerçekleştirmek yasaktır. Ama bütün kötülüklerin en büyük sebebi Tanrı'ya ortaklar koşmaktır. Yani ondan başkasına kul olmak... Çünkü gücün sahte tanrılarda yani kitlelerin kendisine kul olduğu kişilerde toplanması, adaleti işlevsiz hale getirip, siyasi gücü hakim kılar. Buna zemin sağlamak için önce tarihsel kahramanlar tanrılaştırılır ve sonrasında sıra hayattaki sahte tanrılara gelmiş olur.

Tanrı'nın elçileri gibi örnek insanlar, tarih boyunca hep putlaştırılmıştır. Diğer bir deyişle tanrı yerine konmuştur. Tanrı'nın izinden gidilemeyeceğine göre de artık o insanı örnek almak gereksiz hâle gelir. Böylece insanları, tanrı yerine koyan akıl tembelleri, önemli bir sorumluluktan kurtulmuş olur; daha doğrusu öyle sanır. Ama bunu da kabul etmezler. Kimileri bir karış sakal bırakıp kafalarına da bir takke takarak peygamberin izinden gittiklerini söyleyebilirler. Onara göre, örnek almak böyle bir şeydir.

Dinin en az sosyal yaşamı güzelleştirmek kadar önemli olan tekâmül işlevindeki temel esas, yaratıcıyı bilmektir. "Bilmek" kelimesine tekrar vurgu yapmak isterim: buradaki kavram "inanmak" değil "bilmektir". "Ben Müslüman'ım" diyen herkesin söylediği bir söz vardır: "*Eşhedü en lâ ilahe illAllah*". Bunun anlamı şudur: "**Şahit-**

lik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur." Yani bu cümle ile Allah'ın varlığına ve birliğine şahitlik edilmektedir. Peki, Allah'ın varlığına şahitlik eden bir kişinin **"Allah'ın var olduğuna inanıyorum"** demesi bir tezat değildir mi? İnanca dayanarak şahitlik edilebilir mi?

"İman" kelimesinin asırlar boyunca "inanmak" olarak yanlış tercüme edilmesi yüzünden inanç kavramı çoğu zaman bilgiden üstün tutulmuştur. Hâl bu ki mükellef kılındığımız iman, "kesin bilgiyi tasdik" demektir. Emin olmak kelimesi de iman kelimesinden gelir. Bu çok önemli bir detaydır ve "inanmak" ile "iman etmek" arasındaki çizgiyi gözden kaçırmak insanı çok yanlış yerlere götürür.

Bilgi inançtan üstündür. Ama bilgi de kendi içinde sınıflandırılabilir. Birincisi dogmatik bilgidir (ki bilgi bile sayılmaz) ve en değersizidir. Sonra analitik bilgi gelir ve değerlidir. Bu ikisi dünyevidir... Daha sonra görme gücü ile gelen bilgi vardır (bunun teknik bir adı olmadığı için ancak böyle ifade edebiliyorum). Bilgilerin en değerli olanları ise ölüm kapısının ötesindedir. Eşikten geçip ilerledikçe sayıları artar. Ne kadar uzağa giderseniz o kadar alırsınız. Eşiğe ulaşmak kolaydır ama ötesine geçip ilerlemek zordur.

NASIL?

Buraya kadar anlatılanlar, bu uygulamayı gerçekleştirebilmeye faydası olacak bir bilinçsel altyapı oluşturmak içindi. Bu dünya ve öte âlem birbirine paralel ama farklı boyutlardır. Birincisi, sandığınız gibi içinde olduğunuz bir boyut değil; tam tersine sizin bilincinizde var olan bir anlık ama üst üste binmiş katmanları sayesinde sizde sıra (zaman) algısı oluşturan bir boyuttur. İkincisi ise ancak, gerçek sandığınız bu uykudan uyandığınızda deneyimleyebileceğiniz bir boyut...

Yolculuğu yapacak olan kişi sizsiniz. Burada asıl olan kim olduğunu bilmektir. Fizik bedeniniz, sadece sizin kullanımınıza sunulmuş sanal bir araçtır. O sanal bedeninizin içindeki beyniniz de bu dünyada kullandığınız bilgi işlem merkezidir. Onu bir bilgisayar gibi düşünebilirsiniz. Siz bilgisayarı yazı yazmak ve gerektiğinde o yazıları geri çağırıp okumak gibi çeşitli bilgi işlemleri için kullanırsınız. Ama o bilgisayar düşünemez; düşünen, bil-

gisayarı kullanan kişidir. Yani beyninizin düşünen bir varlık olduğunu sanmamalısınız. Tüm bunlar sizin kendinizi tanımanızda önünüze çıkan şaşırtmacalardır. Bunu kavramak oyunda bir seviye daha atlamak demektir. Gerçekte siz bedeninizin içinde değilsiniz; sadece bu taraftan bakacak olursanız durum böyle olabilir. Ve o durumda da sizin, beden içinde konumlandığınız yer beyin değil, göğüstür. Çevrenizdeki insanlara “ben buradayım, beni fark edin” demek için beden dilinizle farkında olmadan göğsünüzü gerip öne çıkardığınız zamanlar mutlaka olmuştur. Bu hareketi neden yaptığınızı düşündünüz mü hiç? Veya kendinizi işaret etmek için elinizi göğsüne neden götürdüğünüzü? Ama bunun, sadece bu taraftan baktığınız zaman böyle olduğunu tekrar vurgulamak gerek.

Ölüm bu dünya ve diğeri arasındaki eşiktir. Peki o

eşığı deneyimleyebilir miyiz? Ölmeden ölmek mümkün olabilir mi?

Ölümün, insanın yaşamı boyunca sadece bir kere yaşadığı bir olay olduğu düşünülür hep. Ama gerçek böyle değildir. Onu farkında olmadan her gece yaşıyoruz. Bu durum, Kuran'da çeşitli ayetlerle, yoruma bile gerek bırakmayacak şekilde açıklanır:

Allah, canları, ölümleri sırasında alır, ölmeyenleri de uykuları sırasında. Sonra, haklarında ölüm hükmü verdiklerini alıkoyar; ötekileri, belirlenen bir süreye kadar salıverir. Bunda, iyice düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır. (Zümer Suresi, 42. Ayet meali)

Ve geceleyin sizi öldüren, gündüzleri ne kazandığınızı bilen, sonra belirlenmiş zamanın tamamlanması için gündüz sizi tekrar diriltten O'dur. Sonra dönüşünüz O'nadır. Sonra da yapmış olduklarınızı size haber verecektir. (Kur'an-ı Kerim, Enam Suresi, 60. Ayet meali)

Bu ayetlerde açıkça görülmektedir ki ölüm hâli ve uyku hâli arasında yapısal olarak bir fark yoktur. Sadece biri geçici, diğeri ise nihaidir. Bu ayetler her gece öldüğümüz ve sabah dirildiğimiz bilgisini açığa çıkarmaktadır. Her gece yaşadığımız ölüm deneyimini, sabah dirildiğimiz zaman unutmuş oluruz. Ama gerçek şudur ki "sabah uyanmak" sandığımız şey, aslında uykuya dalmaktır. Ve bu durum Kuran'da ölen kişinin sözleriyle şöyle açıklanır:

Dediler ki "Yazıklar olsun bize! Kim diriltti/uyandırdı bizi yattığımız yerden? Bu, Rahman'ın vaat ettiği şeydir! Resuller doğru söylemişler." (Yasin Suresi, 52. Ayet meali)

Böylece ölen kişinin uyandığı anlaşılır. Öyleyse bu dünya hepimiz için bir uyku yeridir. Peki, geceleri "uyandıktan" sonra yaşadıklarımızı sabah bu "uykumuza" döndüğümüzde neden hatırlamıyoruz? Yoksa bu, o esnada tamamen bilinçsiz olmamızdan mı kaynaklanıyor? Peki, ya o esnada bilinçli kalmayı başarabilirsek? Bu mümkün olabilir mi?

* * *

UYKU BİR ÇEŞİT ÖLÜM MÜ?

Ölüm anlayışının tarihte bıraktığı izlere kısaca bir göz attığımız bölümde gördüğümüz gibi farklı toplumlara mensup farklı kişiler, uyku esnasında bilinçli kalmayı başardıklarını iddia etmişler ve bu durumu ölüm olarak tanımlamışlardı. Acaba doğru mu söylüyorlardı yoksa hepsi yalancı mıydı? Onlara inanmak veya onları yalanlamak yerine neden bunu kendimiz deneyim etmeye çalışarak gerçeği öğrenmeye çalışmayalım? Nihayetinde, değerli olan, deneyim ettiğimiz bilgi değil midir?

Uyuduğumuzda gerçekten uzay-zamandan bağımsızlaşıyor olabilir miyiz? (Burada kastedilenin, fiziksel bağımsızlaşma olmadığını tekrar vurgulayalım.) Uzayın dışına çıktığımız kesin; çünkü orada bir bedenimiz ol-

madığı hâlde rüyamızda kendimizi farklı bir ortamda, bedenli buluyoruz. Peki ya zaman? Diyelim ki saat 24:00'da uykuya daldınız ve 06:00'da uyandınız. Bu durumda, uyandığınızda burada 6 saat geçmiş olur. Peki, orada ne kadar zaman geçti? Bu sorunun cevabını siz verin. Bu soruya verdiğiniz cevap, bir önceki soru için de geçerli olacaktır.

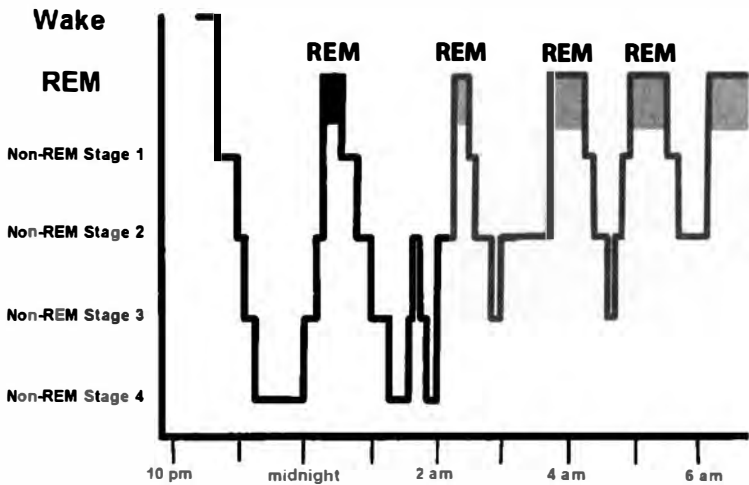

O hâlde odaklanmamız gereken konu uykudur. Geçtiğimiz yüzyılın ortalarından beri uyku hakkında sayısız bilimsel inceleme yapılmasına rağmen uyku hâli hâlâ bilinmezliğini koruyan bir durumdur. Ama buna rağmen elde edilen bilgileri de azımsamamak gerekir ve bu bilgiler çok önemlidir. Bunlar arasında en bilinen ve dikkat çekici olan tespitler, uykunun evreleri hakkındadır.

Uykuyu iki ana evreye ayırabiliriz: Bunlardan birincisi Non-REM ve ikincisi ise REM evreleridir. REM, **“Rapid Eye Movement”** yani *“Hızlı Göz Hareketleri”* demektir. Non-REM ise *“Hızlı Göz Hareketlerinin”* olmadığı evreyi tanımlamak için kullanılır. Kişi uykuya yattığı zaman önce Non-REM uykusuna geçer. Bu hafif uykudur. Aşırı yorgunluk, uykusuzluk, hastalık vs. gibi durumlar haricindeki normal şartlarda, uykuya giriş anından itibaren ortalama bir saat kadar sürer. Ve git-tikçe ağırlığı artar. Non-REM uykusu, bilimsel olarak kendi içinde — N1, N2, N3 ve N4 olmak üzere — dört evreye ayrılır. Ve bu sınıflandırma, vücutta uyku esnasında meydana gelen fizyolojik ve nörolojik değişikliklere göre yapılmıştır.

N1, uykunun ilk ve en hafif evresidir. N2 evresinde kas faaliyetleri azalır ve bilinç durumunun dış dünya ile ilişkisi ortadan kaybolur. N3 ve N4 evresi REM’e en yakın olan evrelerdir ve artık kalp atışlarının hızı iyice yavaşlamış, vücut ısısı düşmüş, salunum sayısı azalmış ve metabolizma tabiri caizse *“rölanti”* durumuna geçmiştir. Bu evredeki uyku, hemen hemen derin sayılabilecek bir uykudur.

Non-REM evreleri bitince ise REM evresi başlar ve uykunun, bizi asıl ilgilendiren bölümü burasıdır. Bilim adamları REM'in neden ve nasıl gerçekleştiğini, ne işe yaradığını hâlâ çözememişlerdir. REM uykusu en ilginç ve en gizemli uyku evresidir.

UYKU EVRELERİ

Yukarıdaki şemada uyku evrelerinin, uyku saatlerine göre ortalama dağılımı verilmiştir.

0, uyanıklık hâlini; 1, 2, 3 ve 4 ise Non-REM aşamalarını temsil etmektedir. Tepe noktalar, REM evreleridir.

REM evresi, adını REM esnasındaki hızlı göz hareketlerinden alır. Uykunun o evresine gelindiğinde, az önce de ifade edildiği gibi artık vücut çok farklı bir moda geçiş yapmıştır. Ve REM'e girildiği anda kaslar işlevsiz hâle gelir. Vücut felç pozisyonuna girer. Gözler ise farklı olarak yuvalarında çıldırmış gibi her yöne doğru hızla hareket etmeye başlarlar.

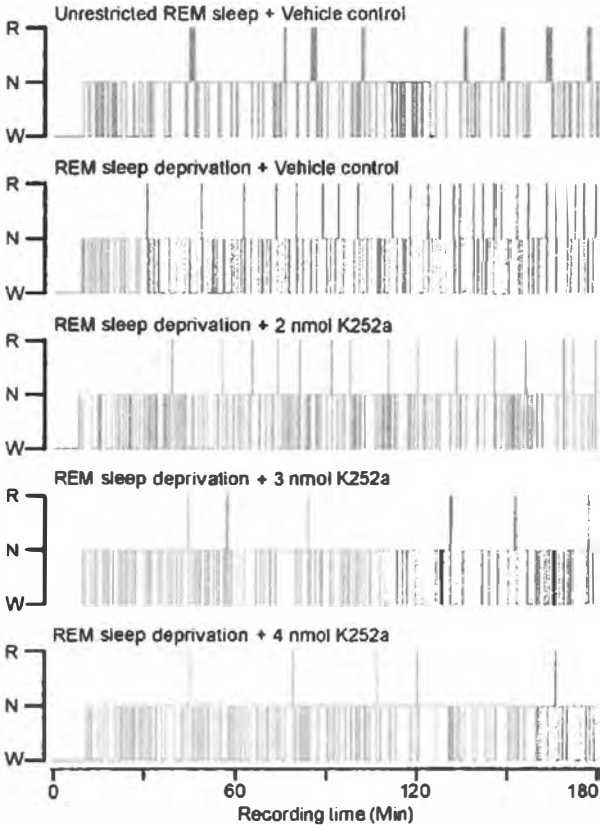
Bir kişi uykudayken yatağında bilinçsiz bir şekilde sağa sola dönebilir, başını çevirebilir, kolunu oynatabilir veya daha farklı bir hareket yapabilir. Ama bu durum sa-

Rem uykusunda gözler.

dece Non-REM’de iken yapılabilir. REM’deki kişi hiçbir hareket yapamaz. Çünkü orada bir felç durumu söz konusudur. “Ölü gibi yatmak” deyiimi de böyle ortaya çıkmıştır.

8-9 saatlik bir uyku içerisinde dört kere REM’e girilir ve çıkarılır. Bunlardan en kısa olanı birinci REM’dir ve ortalama beş dakika kadar sürer. Ve her bir aşama atlayışında, REM’de kalma süresi de artar. Sonuncu REM şafak vakitlerine denk gelir ve en uzun süreli olanıdır.

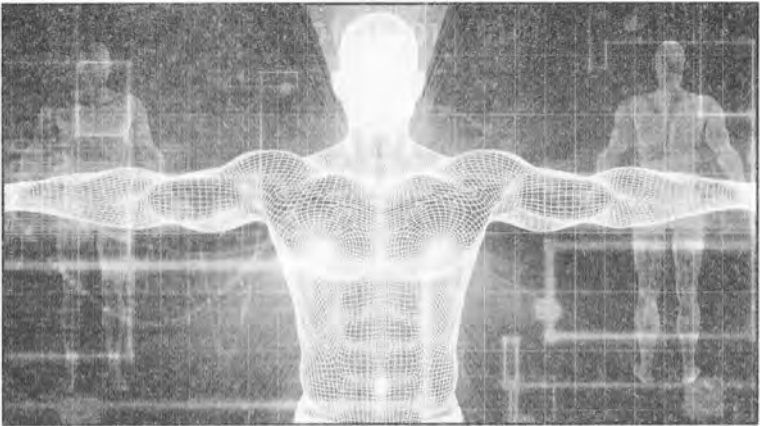
Rem uykusunun evreleri

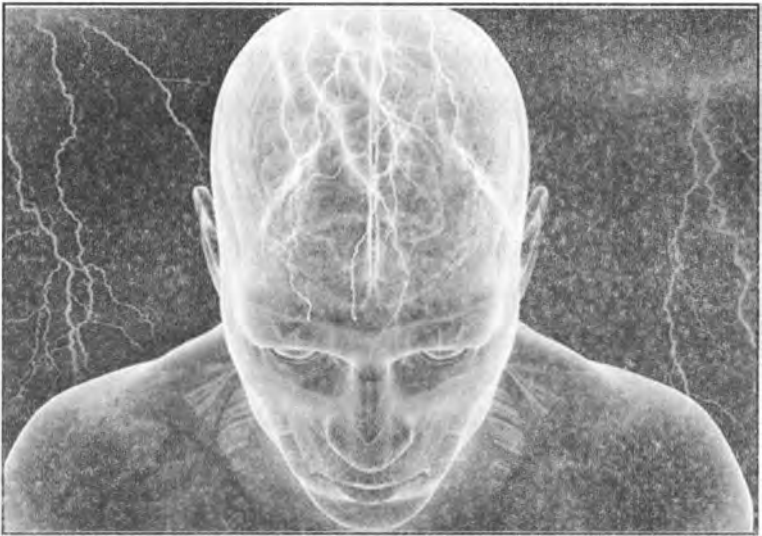
Uyku hakkında elde edilmiş bu bilimsel bilgiler çok önemlidir ve yapmaya çalıştığımız işin teorik kısmına katkı sağlar. Ama bizim için daha önemli olan işin pratiğidir.

Eğer varoluş hakkındaki yanılgılardan soyutlanıp idrak sahibi olunursa, bilinçli ölümü gerçekleştirebilmek için zihin uygun hale gelir. Bu işi kimin yapacağını biliyoruz... Muhatap olduğumuz "Sistemi" tanıyoruz... Öyleyse nasıl yapabileceğimiz konusunda da bir fikrimiz olabilir...

Ölümü deneyimleyebileceğiniz yer uykudur. Her zaman yaptığınız gibi ama tek bir farkla; bilincinizi kaybetmeden... Şimdi bunun nasıl yapılabileceğine dair bazı metotları inceleyeceğiz.

* * *

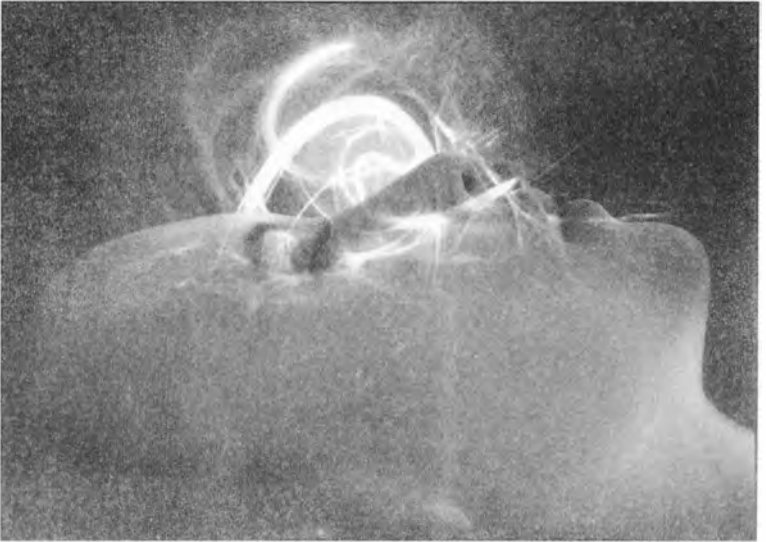

Muhatap olduğumuz Sistemin, elektriksel sinyallerden oluşan sayısal bir sistem olduğunu açıklamıştık. Öyleyse işe vücudumuzdaki gereksiz elektrik yüklerini temizlemekle başlamalıyız.

Daha önce de incelediğimiz gibi insan vücudu elektrikle çalışan bir makinedir. Vücudumuzda kullandığımız elektrik voltajları çok düşüktür ve bunlar ancak mikrovolt birimiyle ölçülebilir. Kaslarımızı hareket ettirmemiz dâhil tüm bedensel faaliyetlerimiz, elektrik sayesinde mümkün olur. Vücudun ihtiyacı olan elektrik, hücrelerimizdeki mitekondri adı verilen minik enerji santrallerinde üretilir ve bu elektriğin vücudumuzdaki gerekli yerlere gönderilme komutları ise beynimizde düzenlenir. Örneğin kalbin çalışması için beyin, kalbe ortalama her 0,9 saniyede bir 3 mikrovolt şiddetinde elektrik verir. Pompa şeklindeki kalp, elektriği aldığı anda kasılır ve içindeki kanı pompalar, büzülürken de tekrar kanı

toplar. Ve bu işlem hayatımız boyunca devam eder. Kalbi duranlara elektro şok uygulamalarının sebebi budur. Tüm yaşamsal işlemlerimizin (ve dolayısıyla yaşamımızın) devam etmesi için gereken elektrik, çok düşük voltajlı olduğu için ondan bihaber yaşıyoruz ama bazı zamanlar olur ki vücudumuzda stres, öfke, korku, moral bozukluğu vs. gibi durumlar yüzünden aşırı elektrik yükü birikir. İşte bu tür bir ruh hâlinde bulunduğunuz bir zaman elinize bir Voltmetre cihazı alın. Cihazın uçlarından birini sağ, diğerini sol elinizle tutun ve ibreye bakın. İbrenin ortalama 1 ila 7 Volt arasında hareket ettiğini göreceksiniz. Vücudunuzdaki Voltajın gerilim derecesi yani yüksekliği, içinde bulunduğunuz ruh hâlinin gerilim derecesiyle doğru orantılıdır. Yani, örneğin ne kadar çok sinirliyseniz vücudunuzdaki gereksiz elektrik yükü de o kadar yüksektir. Bazen öyle olur ki yanınız-

daki kişiye dokunca onu çarparsınız. Yalnız dikkat edilirse, bu elektrik durumu bilinç yani ruh hâli ile ilgilidir. Sistem dışını deneyim edeceğimiz zaman bilincimizin açık ve net olması gerekir. Yani gergin, stresli, sinirli vs. olmamalısınız. İnsan vücudu o kadar mükemmel bir makinedir ki çalışmak için değil bir kaç volt, mikro voltajlar yeterli olmaktadır. Bu mikrovoltajlar sadece çok gelişmiş teknolojik cihazlarla ölçülebilmektedir. Fakat elektronikçilerin kullandığı basit voltmetre cihazlarıyla bile vücudumuzda ölçebildiğimiz yüksek voltajlar ise bizim için çok zararlıdır.

Bunları vücudumuzdan temizlemeliyiz, yani topraklamalıyız. Bilindiği gibi en iyi topraklayıcı unsurlar su ve adından da anlaşılabilceği gibi topraktır. Suyun toprağa üstün gelen bir özelliği vardır; o da temizleme özelliğidir. Bu yüzden su birinci tercih nedenidir. İşte bu yüzden işe abdest alarak başlamak gerekir.

* * *

İnsan vücudunu kompleks bir mekanizmaya benze-
tebilirsiniz. Ve bu müthiş mekanizmanın bilgi işlem mer-
kezi beyindir. Mekanizmanın tüm faaliyetleri depolanan
ve işlenen bilgilerlin akışıyla gerçekleşir. Öyleyse beyni
son teknoloji ile donatılmış bir binanın tüm elektronik
sistemlerini idare eden anabilgisayara benzetelim. Az
önce de açıkladığımız gibi nihayetinde o bir bilgisayardır
ve düşünemez. O sadece kendisine yüklenen bilgileri ve
verilen komutları kullanarak işlem yapar.

İkisinin de kendisini kullanan birine ihtiyacı vardır.
Bazen, bilgisayarda bir işlem yapmaya çalışırken, karşı-
nıza bir hata mesajı çıkar ve işleminizin engellendiğini
görürsünüz. Bazen bir dosya açmak istersiniz ama bilgi-
sayarınız size “bende o dosyayı açabilecek bir program
yükli değil” der ve işleminizi gerçekleştiremezsiniz.
Beyin ve bilgisayar arasında kavramsal olarak pek bir
fark yoktur. İkisi de düşünemeyen bilgi işlemcileridir.

Diyelim ki “pac” uzantılı bir altyazı dosyası olsun.
Ve sizin bilgisayarınızda o dosyayı açabilecek bir prog-
ram olmasın. Siz eğer onun dosya uzantısını değiştirir de
“txt” veya “doc” gibi yeni bir isim vererseniz, bilgisayar
o dosyayı, karşınıza hiçbir hata mesajı getirmeden aç-
acaktır. Buna bilgisayarı yanıltmak denir. Bazen bilgisay-
arınız, yapmak istediğiniz şeyi, yazılımının yetersiz
oluşundan ötürü (veya hatalı kullanımdan dolayı yazılı-
mında bozulmalar olduğu için) yapmıyorsa — ki bu tür
durumlar çok olur— siz de gerekli gördüğünüz takdirde
onu kandırabilirsiniz. Bilgisayarınızı enfekte eden virüs-
ler bile koruma filtresini kandırmayı başarıp içeri gire-

bilmiş olan yazılımlardır. Nihayetinde bilgisayar, düşünemez.

Beyniniz de bazen bilgisayarınız gibi bazı işlemleri gerçekleştirmeyi reddedebilir. Veya bunun tam tersi de olabilir; Herhangi bir şeyi siz istemediğin hâlde yapıyor olabilir. Bilgisayarı yanıltmak nasıl ki mümkünse, beyni yanıltmak da mümkündür. Ve yapmaya çalışacağımız şeylerden biri bu olacak. Bunun için geliştirilmiş birçok basit yöntem vardır ama isterseniz siz de kendinize göre yeni yöntemler geliştirebilirsiniz.

* * *

Beyninizi çeşitli amaçlarla yanıltabilirsiniz. Mesela birkaç bardak su içip ardından ağzınızı şekerli suyla çalkalarsanız, beyniniz midenize gıda gittiğini sanacak ve sindirim sisteminizi boş yere çalıştırmaya başlayacak ve vücudun enerjisini gereksiz yere kullanacaktır. Bu yöntemin zayıflamak için kullanıldığı bilinmektedir. Bu, sadece beynin yanıltılabileceğini açıklamak için verilmiş basit bir örnektir ve tabii ki bu yöntemin konumuzla bir ilgisi yok. Bizim burada amacımız, beynimizin vücudumuzun uykuya girdiğini sanmasını sağlamak. Böylece vücudumuzun uyku hâlindeki işleyişinin devam etmesi için gereken sinyaller beyin tarafından ilgili merkezlere gönderilecektir. Ve bu sefer de vücudumuz gerçekten uykuya geçecektir. Böylece uyku sürecini bilincimizi kaybetmeden başlatabileceğiz.

Bunu yapabilmek için önce uykuya dalarken neler olduğunu belirlemek gerekir. Ve bu çok basittir. Uykuya dalarken hareketsiz bir şekilde yatarsınız ve hiç bir şey düşünmezsiniz. Bu yüzden önce rahat bir uyku pozisyonu almalı ve iyice rahatlamalısınız. Ardından da hiç bir şey düşünmemeye çalışmalısınız. Tabii siz bunları yaparken beyniniz de karşı atağa geçerek sizi kandırmaya çalışacaktır çünkü o böyle programlanmıştır. Siz her ne kadar rahatlamış, kaslarınızı gevşetmiş ve aklınızdaki düşünceleri boşaltmış olsanız da vücudunuz henüz gerçekten uykuda olmadığı için beyniniz burada bir terslik olduğunu hemen anlayacak ve durumdan emin olmak

için vücudunuzun belli bölgelerine birtakım sinyaller gönderecektir. Bu sinyallere sizin vereceğiniz karşılığa göre de uyanık mı yoksa uykuda mı olduğunuzu anlamaya çalışacaktır. Bu sinyaller, verilen komutu yerine getirmeniz için sizin hareket etmenizi sağlayacak sinyallerdir. Beyniniz, sinyali gönderir ve sizin tepkinizi bekler. Eğer hareket edip de komutu yerine getirirseniz bir-sıfır mağlup duruma düşersiniz. Genellikle bu komutlar burunda, kulakta veya —çoğunlukla yüzünüzde olmak üzere— herhangi bir yerinizde beliren kaşıntı hissi olarak ortaya çıkar. Bunları dikkate almamalısınız. Hatta düşünmemelisiniz bile. Eğer düşünürseniz hem gelen komut güçlenerek artacaktır —kaşıntının şiddetlenmesi— hem de düşünme eyleminiz yüzünden beyninizde istemediğimiz bir elektriksel hareketlilik meydana gelecektir.

Yine bu komutlardan biri ağız içinde tükürük birikmesi sonucu ortaya çıkan yutkunma ihtiyacı olarak kendini gösterir. Burada yapılması gereken ise yine bir

önceki örnekte olanın aynısıdır. Bazen herhangi bir yerinizi sivrisinek ısırtıyor gibi hissedersiniz. Eğer bu tür hisler duyarsanız — ki bu hisleri duymanız doğru yolda olduğunuzu gösterir —, bunların beyninizden kaynaklanan birer aldatmaca olduğunu bilin. Bu yüzden gelen komutları dikkate almayın. Sadece her gece uykuya nasıl dalıyorsanız, yine aynı şekilde — ancak bilincinizi kapatma- dan — bunu tekrarlamaya çalışın.

Mücadele gerçekleşirken, aklınıza hiç bir şey getirmemeye çalışmalısınız (birtakım vizyonlar hariç ama onların ne olduğunu birazdan göreceğiz). Burada aklınızı da mümkün olduğu kadar hareketsiz kılmanız çok önemlidir çünkü aklınızdan her bir düşünce geçişinde, beyninizde uyanık olduğunuza dair sinyaller oluşur. Şimdi göreceğimiz şey ise bilinçli uykuya geçiş yapmanızın önünde, bertaraf etmeniz gereken büyük bir engeldir.

Uyku ile ilgili bilimsel verileri incelerken kalp atışlarının yavaşladığını görmüştük. Dolayısıyla kalp atışlarınızı yavaşlatmalısınız ve bu da tam bir rahatlamayla mümkün olabilir. Ama siz bu uygulamaları ilk deneyim ettiğinizde büyük bir korku duyacaksınız ve bu durum kalp atışlarınızın yavaşlaması yerine hızlanmasına sebep olacak. Bu yüzden burada yapmamız gereken şey bu korkuyu bertaraf etmektir. Her ne kadar bu deneyimin korkulacak bir şey olmadığı size söylense de ilk deneyimlerinizde büyük bir dehşete kapılmanız kuvvetle muhtemeldir. Ama devam eden deneyimlerinizde, şimdi ifade edeceklerimiz, bu uygulamayı gerçekleştirme sürecinizde size çok yardımcı olacak.

Bilinmezlik korkuyu beraberinde getirir. Bu yüzden, size göre yepyeni ve bambaşka bir ortam olan eşige ulaştığınız anda duyacağınız büyük korku, sizi yattığınız yerden fırlatabilecek nitelikte bile olabilir. Bu durum kişiden kişiye göre değişir. Ama emin olun ki eğer devam ederseniz, sonunda buna hiç gerek olmadığını anlayacaksınız.

nız. Şöyle düşünün: Farkında olsanız da olmasanız da oraya her gece zaten gidiyorsunuz. Öyleyse korku size hiçbir avantaj sağlamayacaktır. İşte bu çok önemlidir; yani oraya zaten her gece gidiyor olduğunuzu bilmek. Bu sefer tek fark, geri döndüğünüzde, yaşadığınız deneyimi hatırlıyor olacaksınız.

Uykuya/ölüme yattığınız mekânın neresi olduğu da önemlidir. Bu iş için en elverişli yerler dağlardır. Ama bu uygulama sadece dağlarda yapılabilir diye bir şart da yoktur. Bunu ek bir bilgi olarak ortaya koymakta fayda vardır. Bu iş için seçeceğiniz yer karanlık ve sessiz bir ortam olmalıdır. Kesinlikle rahatsız edilmeyeceğiniz bir yerde olmalısınız. Bu uygulamayı gerçekleştirdiğiniz ortamda küçük bir çocuk olmamalı. Sizi rahatsız etmesi bir yana, küçük çocukların algıları çok kuvvetlidir ve astral deneyiminizi hissedebilir ama anlamlandıramadıkları için dehşete kapılabilirler.

Bu uygulamada yapmanız gereken en önemli şeylerden biri, vücudunuzda istem ile çalışan tüm kasları tamamen hareketsiz kılmaktır. Bu durum, bir süre sonra rahatsız edici bir hâl alır; kaslarınız pozisyon değiştirmek ister, damağınız kurur (eğer ağzınız açık yatıyorsanız), yutkunmak istersiniz vs. (bu tür etkileri zaten süreç başladıktan sonra kendiniz de göreceksiniz)... Ama bunlara aldırış etmemelisiniz. Ve en az o kadar önemli olan bir diğeri ise bilincinizi hareketsiz kılmaktır. Bunu başardıktan çok kısa bir süre sonra süreç başlar.

Önce ellerinizde uyuşma veya ağırlık diye tarif edebileceğimiz bir his duyarsınız ve sonra bu his ayaklarınızı da kaplar. Bir süre sonra bu uyuşma hissi el ve ayak bileklerinizden yukarılara doğru çıkmaya başlar. O esnada, kesik-kesik gelen ve çok kısa süreli vizyonlar hayalinizde canlanır. Bunlar, normal şartlardayken uyandığınızda hatırlamadığınız rüyalarıdır. Ve anlamsız gibi görünen görüntülerdir. O esnada kendinizde göreceksiniz ki siz bunları hiç düşünmediğiniz hâlde onlar sizin zihninde oluşuyorlar. Az önce zihninizi hareketsiz

kılmanız için —bir takım vizyonların haricinde— aklınıza hiçbir şey getirmemeniz gerektiğini söylemiştim. Kastettiğim vizyonlar, işte bu görüntülerdi. Çünkü onları siz düşünmezsiniz; sizin iradeniz dışında kendileri gelirler. Onları seyretmek eğlencelidir de. İşte bu aşama artık hafifuyku aşamasıdır. Ohâldeyken hareketsiz kalmaya devam etmelisiniz ki REM'e gidene kadar karşınıza bir engel çıkmasın.

Bu aşamada bilincinizi kaybedip uykuya da dalabilirsiniz. Sonra bir de bakarsınız ki sabah olmuş. Bu, ilk denemelerde herkesin başına sıklıkla gelir ve muhtemelen ilk başlarda size de olacaktır. Bilincinizi kaybetmek için kararlı ve azimli durmalısınız. Uykunuz ağırlaştıkça, bilincinizin üzerindeki yük de ağırlaşır ve taşıması zorlaşır. Bu yüzden azimli duruş önemlidir ve ilk birkaç deneyimden sonra bilinciniz forma girmeye başlar.

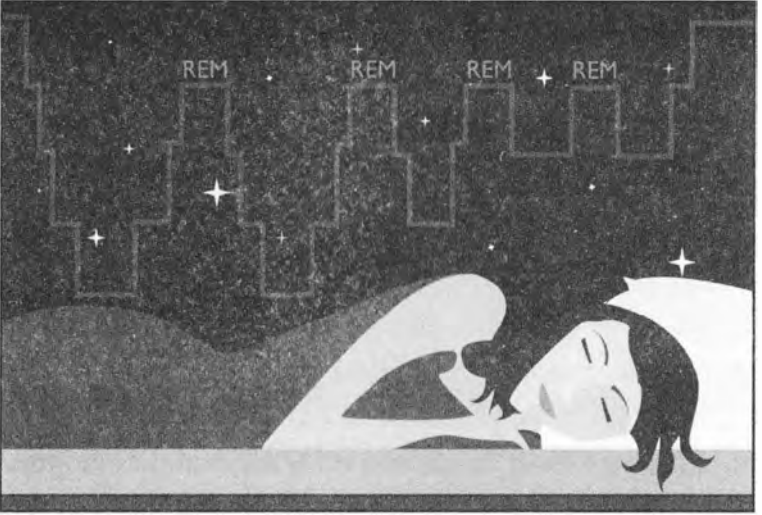

Azimli duruşu destekleyebilecek basit bir yöntemden bahsedelim. Öncelikle kendinizi bir ipe tutunuyor hâlde hissedin (ancak burada “kendiniz” derken kastedilen fizik bedeniniz değildir). Bu hissi yakalamak için kısa bir süre uğraşıp başardıktan sonra onu sabitleyin. Bunun hakkında düşünmeyin. Sadece hissedin. Ve buna ek olarak sizi çevreleyen her şeyin (fizik bedeniniz dâhil) bir güç tarafından elektrik süpürgesi gibi çekilip emildiğini hissedin. Ancak bu hissi de yakaladıktan sonra sabitleyin ve onun hakkında düşünmeyin. Sadece bu histen haberdar olun. İpe tutunurken ona tırmanmaya çalışmayın, tam tersine çevrenizin sizden kayıp gittiğini hissedin.

* * *

Hafif uyku aşamasında bilinçli kalmayı devam ettirebilerseniz az sonra yeni olaylar gelişir. Artık kollarınız

ve bacaklarınız tamamen ağırlaşmıştır ve büyük bir baskı hissedersiniz. Artık onlarla olan irtibatınız yavaş yavaş kopmaya başlamıştır. Önce elleriniz, avuç içleriniz tavana bakacak şekilde ters dönmüş gibi olur. Sanki kollarınızı yerinden çıkarıp tersten takmışlar gibi hissedersiniz. Daha sonra buna benzer bir hissi ayaklarınızda hissedersiniz. Bu durumda da bilincinizi kaybetmeden veya uyanıklık hâline geri dönmeden, kısa bir süre kalmayı başarırırsanız ardından müthiş bir baskı göğsünüzü kaplar. Ve hemen ardından gözleriniz yuvalarının içinde çok hızlı bir şekilde, iradeniz dışında dönmeye başlar. Artık birinci REM'desinizdir. Orada kalp atışlarınızın sesini sanki kulağınızın yanında davul çalınıyormuş gibi gürültülü duyarsınız. Artık vücudunuz felç olmuştur. Ama hemen korkmayın çünkü gözlerinizi açarsanız bu durum sona erecektir. Ve bu geçici felcin, bildiğimiz felçten bir farkı vardır. Felç olan bir kişi, felçli bölgesini hissetmez ama REM'de yaşadığınız felci çok iyi hissedersiniz. O esnada üzerinizde sanki tonlarca ağırlık varmış gibi olur. Bazen insanlar, farkında olmadan uykudan çıkışı nadiren de olsa Non-REM yerine, direkt olarak REM'den yaparlar ve uyanış, gözlerini açmalarının akabinde birkaç saniye gecikmeli olarak gerçekleşir. O zaman da vücutlarının üzerindeki o ağırlığı hissederler. Hareket etmeye çalışsalar bile, çok kısa bir süre için bunu yapamazlar (muhtemelen siz de bu olayı daha önce istem dışı olarak yaşamışsınızdır veya en azında bunu yaşayan birilerini tanımışsınızdır). Aslında bu ağırlık vücudun üzerindeymiş gibi gözükse de gerçekte onun vü-

Uyku Evreleri:

1.Evre

Uykuya dalma evresidir. 1. Evrede uyku oldukça hafiftir ve hemen uyanmak mümkündür. Bu evrede göz hareketi yavaşlar. Kaslardaki hareketlilik azalır. Beyin teta dalgaları yayar. Uyku sırasında zaman zaman bu uyku evresine geçilir.

2.Evre

Uygunun en uzun bölümüdür. Göz hareketi oldukça yavaşlar. Kaslardaki hareketlilik biraz daha azalır. Beyinde teta dalgaları yayılmaya devam eder. Bu evrede uyandırılan biri uyumuş olduğunun farkında olmaz ve muhtemelen uyumadığını söyler.

3.Evre

Uyku derinleşir. Kaslardaki hareketlilik oldukça azalmıştır. Beyin delta dalgaları yaymaya başlar. Delta dalgaları en yavaş ve en geniş dalgalardır. 3. ve 4. evreye "Yavaş Dalga Uykusu" olarak da bilinir. Yavaş göz hareketleri görülebilir

4.Evre

Bu evrede beynin yaydığı delta dalgaları artar. Uyuyan kişinin uyandırılması zorlaşır. Bu evrede de uyku oldukça derindir. Kişiyi bu evrede uyandırırsanız kendini uykulu hissedecektir. Uykuda konuşma ve uyurgezerlik durumu da bu evrede gerçekleşir.

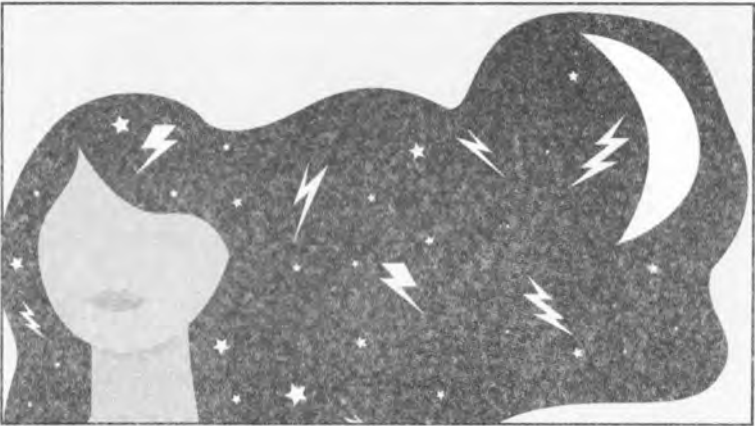
cutla direkt bir ilgisi de yoktur. Çünkü o esnada vücudunuz ile olan bağlarınız (gözler hariç) kesintiye uğramış durumdadır. Ve hareket etmenizi engelleyen şey de aslında budur. Bu durumu açıklayamadıkları için korkuya kapılırlar ve hayallerinde “Karabasan” diye bir canavar yaratırlar...

Birinci REM sadece birkaç dakika sürer ve Non-REM’e geri dönersiniz. Bu süreç böylece sabaha kadar devam eder. Yapmanız gereken şey, şafak vaktine yaklaşan saatlere denk gelen ileri REM aşamalarına ulaşmaktır. Bütün dini geleneklere göre her sabah şafağa yakın bir vakitte gök kapıları açılır. O saatlerdeki derin uyku, öncekilerden daha uzun sürdüğü için o anı yakalamanız mümkün olur. Derin uyku (REM evresi), bu dünya ile öte dünya arasındaki bir eşiktir. Ölmeden önceki ölüm

deneyimi ise o eşiğin ötesindedir. Şafaktaki REM konusuna çok fazla takılmadan, daha önceki süreçler üzerinde odaklanmamız, başlangıç için daha yerinde bir davranış olacaktır çünkü oraya ulaşmak çok daha ileri seviyelerde mümkün olabilir. Ve bu, yazı veya sözle açıklanabilecek mahiyetteki bir deneyim değildir. O ancak kişisel çaba ve deneyimlerle desteklenerek, deneyim edilebilir bir hâle getirilir. Yani o, her ne kadar burada yazılı olarak açıklamaya çalışacak olsak da “dokunulması gereken” bir deneyimdir.

Ulaşmamız gereken eşiğin REM oluşunu artık biliyoruz. Oraya ulaştınca yeni bir psikoloji geliştirmemiz gerekir çünkü orada, duyacağınız bilinmezlik kaynaklı korku yüzünden bedensel faaliyetlerinizi kontrol etmeniz daha zor olacaktır. Orada her ne kadar cesedinizden bağımsız olsanız da onunla aranızda görünmez bir kordon vardır (ancak nihai ölümümüzde ortadan kalkacak olan o kordonu üç boyutlu olarak düşünmeyin). Ve bu bağ, sizin hissettiğiniz korku türevi duyguların, madde bed-

ninizde hızlı kalp atışları olarak açığa çıkmasına sebep olur ve bu durum sizi beden hapishanenizin içine geri çeker. Kalp atışlarının hızlanmaması gerekir.

Şimdi, eşiğe ulaşınca yapmamız gerekenleri güncel örneklemelerle kavramaya çalışalım. Ölüm, saf bilincin ortaya çıkmasını sağlayan yegâne olgudur. Ve bu bilinç durumunun türevleri vardır. Onlardan biri uzay zaman içinde kalarak beden dışı deneyimler yaşamaktır. Buna ezoterik terminolojide astral seyahat da denir. Belki de hepimiz bu deneyimi farkında olmadan yaşadığı sayısız anlar olmuştur. Örneğin, yarı uyku ve yarı uyanıklık hâlinde olduğunuz zamanlarda, bir koltukta otururken (veya yatakta uzanırken) kendinizi birden bire bir boşluktan aşağı düşüyor gibi hissettiğiniz zamanlar vardır. Yaşadığınız bu tür anları hatırlıyor musunuz? İşte bu anlar bedeninizin “sizden düştüğü” ancak korkuya kapılıp kalp atışlarınızı farkında olmadan hızlandırarak astral süreci engellediğiniz zamanlardır. Eğer bedeninizin düşmesine izin verirsiniz — burada kastedilen bedeninizin yere düşmesi değil, maddenin manadan düşmesidir — astral ortama geçiş yapmış olursunuz. Bu düşüşlerin en çok nerelerde ve ne zamanlarda ortaya çıktığını biraz düşünmemiz, bize ölüm boyutunun türevlerinden biri olan “astral ortama” geçiş için uygun koşulları nasıl oluşturabileceğimize dair önemli bir ipucu verir. Bu koşullar aynı zamanda ölüm boyutuna geçiş için gerekli olan koşullarla da paralellik gösterir. Bu yüzden astral seyahat konusuna da değinmek önemlidir.

Az önce değindiğimiz düşüş hislerinin en çok ortaya

çıktığı zamanlar otobüs veya trenle seyahat ettiğimiz zamanlardır. Yolculuk esnasında koltukta oturup “kendimizden geçtiğimiz” anlarda bu durum sıklıkla ortaya çıkar. Bunu sağlayan şey harekettir. Kitabımızın başında, hareket ve devinim hızının, sistem içerisinde meydana getirebileceği etkilere yüzeysel de olsa değinmiştik. Birazdan bu konuyu daha detaylandıracağız. Ama şimdi sebebini olmasa bile en azından sonucunu —geçiş koşulları oluşturma— bildiğimiz devinimin astral amaçla nasıl kullanılabileceğine bir göz atalım.

İhtiyacımız olan şeylerden biri devinimdir. Bunu fiziksel olarak oluşturabileceğimiz gibi, zihnimizde canlandırarak da oluşturabiliriz. Astral geçiş amaçlı devinimin fiziksel ortamda oluşturulması, astral faaliyetleri istihbarat toplamak gibi profesyonel amaçlarla kullananlara özgü bir yöntemdir. Burada kastedilen, güçlü devletlerin istihbarat örgütleridir. Fiziksel devinim, her ne kadar bizim kişisel kullanımımızın dışında olsa da onu kısaca şöyle tarif edebiliriz: Geçiş gerçekleştirecek olan kişi, disk şeklinde bir levha üzerine, rahat bir sırt üstü uzanma pozisyonunda sabitlenir ve düşük hızlarda kendi etrafında döndürülür. Kişi gözleri kapalı bir hâlde transa geçer ve çok kısa süre içinde yön duygusunu kaybeder. Yön duygusunun kaybı, hem eşiğe ulaşma hem de eşikten sıçrayış yapma bakımından oldukça önemlidir.

Uzay-zaman, uzay-zamana göre şekillenmiş bir mantık yapısına göre sonsuzdur. Bu sonsuzluk algısına sebep olan şey, onun döngüselligidir. Geçişlerde ise de-

vinimin önemi büyüktür. Bu devinim hem fiziksel hem de bilinçsel düzeyde olabilir. Bunu bir örnekle açalım; “Robin Hood’un oku” olarak bilinen matematiksel paradoksu (şimdi göreceğimiz gibi aslında paradoks değildir) ele alalım.

Robin Hood yayını gerer ve okunu 100 metre uzak-taki hedefe doğru fırlatır. Ok, hedefe doğru yol kat etmeye başlar. Az önce hedeften 100 metre uzakta olan ok, hedefe 10 metre ye kadar yaklaşır. Ama durmaz ve yoluna devam eder. Biraz daha ilerledikten sonra ok ve

hedef arasındaki mesafe 1 m.'ye düşer. Ok yoluna devam eder; mesafe 0,1 metreye iner. Biraz daha ilerleyince aradaki mesafe 0,01 metre olur. Sonra 0,001 metre

Sonra 0,0001 m.

Sonra 0,00001 m.

Sonra 0,000001 m.

Sonra 0,0000001 m.

Sıfırdan sonraki virgül ile "1" arasına ne kadar çok sıfır yazarsak mesafeyi o kadar küçültmüş oluruz. Ancak burada garip olan şudur ki matematiksel olarak bu sayıyı sonsuza dek küçültebiliriz (aradaki sıfırların adedini artırarak). Ve yine matematiksel olarak, asla sıfıra ulaşamayız. Dolayısıyla da Robin Hood'un okunun, matematiksel olarak bakıldığında, sürekli hedefe yaklaşması ama ona asla ulaşamaması gerekir. Ancak gerçekte bu böyle olmaz; ok gider ve hedefe saplanır. Peki bu nasıl mümkün olmaktadır?

Bunu mümkün kılan etken, okun hızının uzay kesitlerine olan oranındaki artıştır. Bu ne anlama gelir? Anlaşılması çok zor gibi görünse de burada inanılmaz basit bir mantık çalışmaktadır.

Mesela, okun hızı 30 m/sn (saniyede 30 metre) olsun. 100 metre uzunluğundaki bir uzay alanı içerisinde bu hız, boyutsal geçiş bakımından neredeyse hiçbir şey ifade etmez. 1 metre uzunluğundaki bir uzay alanı içinde

ise bu hız, biraz daha dikkate değer büyüklükte bir hızdır. Onun, 0,1 metrelik bir uzay alanında, oransal büyüklüğü daha da artar. Veya bir metrenin $1/10.000.000$ (bir metrenin 10 milyonda biri) kadarlık bir uzay kesitinde bunu ele alacak olursak, artık ok müthiş bir hızla ilerlemektedir. Uzay kesitini ne kadar küçültürseniz, okun hızı, o mikro kesite oranla o kadar büyür. Böylece ok mikro âlemlere hapsolmadan yoluna devam eder ve hedefi vurur. En küçük alanda, okun hızı sonsuza en yakın olandır. Öyle ki o alanda okun hızının oranı, ışığın uzay içindeki hız oranından kat be kat fazladır.

Şimdi yeni bir soru soralım ve bunun cevabını az önceki sorunun cevabı ile birleştirerek, saklı kalmış bir gerçeği keşfedelim. Eğer en küçük sayı, sifıra en yakın olan sayıysa; en büyük sayı nedir? Matematiksel olarak en küçük sayı sonsuzdur çünkü sifıra asla ulaşamazsınız. Ama gerçekte bunun böyle olmadığını az önce gördük (okun hedefe ulaşması). Okun (hızı sayesinde) sonsuzluğu delip sifıra ulaşmasını aklımızda tutarak şöyle düşünelim. Robin Hood, bu sefer hedefe sırtını dönsün ve oku hedefin tam tersi istikamete doğru fırlatsın. Şimdi buna biraz da hayal gücü ekleyerek oku istediğimiz kadar hızlandıralım — ne de olsa varsayım yürütüyoruz. Ok çok hızlı olduğu için yerçekiminden kurtularak uzaya gitsin ve yoluna uzayda devam etsin. Bu ok uygun hıza sahip olduğu zaman hedeften sonsuza dek uzaklaşır mı yoksa uzayın çevresinde bir tur atıp hedefi arka tarafından mı vurur?

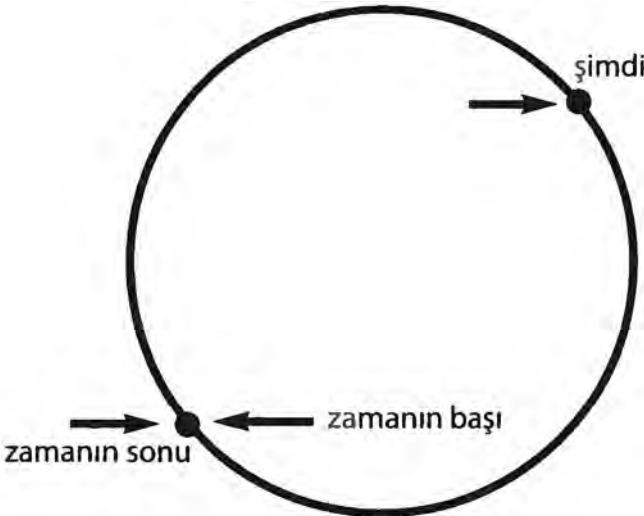
Az önceki problemde (hedefi vurma problemi) kar-

şımıza çıkan mantıkla bu problemi çözmeye kalkarsanız, vereceğiniz cevap okun sonsuza de hedeften uzaklaşacağı olurdu. Ama aynı mantığın gerçekte işlemediğini gördük (uygun hız sayesinde). Bu sorunun cevabını kendi zihninizde idrak edebilirsiniz en büyük sayının (sözde sonsuz büyüklükteki sayı), en küçük sayıyla (sözde sonsuz küçüklükteki sayı) aynı olduğunu anlayabilirsiniz. Tıpkı zamanın başlangıcı ve sonunun aynı an olduğu gibi...

İki boyutlu adamın durumunu hatırlayın ve onun, içine düştüğü kavram kargaşasına siz de düşüp yanılmayın!

* * *

ZAMAN DAİRESİ

Sistemin dışına çıkabilmek için (daha doğrusu sistemi içimizden çıkarabilmek için) hızlanmalıyız. Bu yeterli hızlanmayı maddesel Sistemimiz içinde yapamıyorsa, o hâlde yavaşlamalıyız. Çünkü sifıra en yakın hıza (yani en küçük sayıya) ulaştığımızda en büyük hıza ulaşmış oluruz. Bunun için sadece yavaşlamak değil, nihayetinde durmamız gerekir. Ancak durmamız da fizik yasaları gereği mümkün değildir. Uzay içerisinde **Great Attractor** denen gizemli kuvvete doğru saatte 2 milyon 150 bin km. hızla çekildiğimizi hatırlayın (kim bilir, belki de o gizemli kuvvet de daha büyük bir kuvvete doğru çekiliyordur). Dolayısıyla pratikte, maddesel sistem içinde hızımızı istediğimiz miktarda ne artırabilir ne de düşürebiliriz. Ama bunu "bilinç bedenler" (ruh) olarak yapmamız mümkündür. Ve bunun için yapmamız gereken şey, daha önce de ifade ettiğim gibi zihnimizi durdurmaktır. Yani hiç bir şey düşünmemek...

* * *

Bilinci tam anlamıyla durdurmak ona sonsuz bir hız kazandırmaktır. Bunu, farkındalığını muhafaza ederek başaran bir kişi özüne ulaşır. O "Öz", aynı zamanda her kişinin özüdür. Mutlak bilinç o özdedir. Her "şey" ondandır. O, "O"dur. O, bizdeki "Ben"dir. "Ben"deki "Biz"dir. O "Bir"dir. Hiçbir "ben", "O" değildir ama her "ben" "O"dandır.

Konuyla ilgili uygulamalarımıza kaldığımızıza kaldığımız yerden devam edecek olursak; bu uygulamaları gerçekleştirmek için en uygun ortamlar dağlar veya diğer kayalık bölgelerdeki mağaralar gibi büyük taş kütlelerinin bulunduğu yerlerdir. Çünkü taş kütlelerin oluşturduğu gizemli bir manyetik alan olgusu, ölüm geçişini kolaylaştıran unsurlardandır. Piramitlerin bile inşa edilmiş sebeplerinden biri budur. Uygulama için en uygun zamanlar ise dolunay olduğu gecelerdir. Çünkü ayın kaya kütlesi de dünya üzerindeki etkilerini dolunay olduğu geceler artırır. Ayın etkisi büyüktür. İnsanların ruh hâllerini bile ciddi şekilde etkileyebilir. Kimi hassas insanlar, dolunay gecelerinde (o gece dolunay olduğunu bile bilmeden) sebepsiz yere ağlarlar. Böyle bir etkiden söz ediyoruz. Buraya kadar anlatılan teknikleri uygulayarak icra edilecek geçiş süreçlerinde kişinin “ben ‘BEN’denim” diye kendisine telkinde bulunması (düşünmeden; sadece bilerek), o kişiye yardımcı olacaktır.

Geçiş sürecinde bilincinizi durdurma yöntemiyle hızlandırmayı kolaylaştıracak unsurlardan biri de çevrenizdeki maddi ortamı döndürmektir. Bu da yine zihinde gerçekleştirilir. Siz dururken her şeyin sizin etrafınızda döndüğünü hissetmeniz gerekir. Eğer REM etkilerinin (ağırlık hissi ve gözlerin istem dışı hareket etmesi) gerçekleştiği bir anda maddesel ortamı döndürmeyi başarsanız astral çıkışı gerçekleştirebilirsiniz. İlk çıkışlar genelde ne olduğunu bile anlamınıza fırsat kalmadan gerçekleşir.

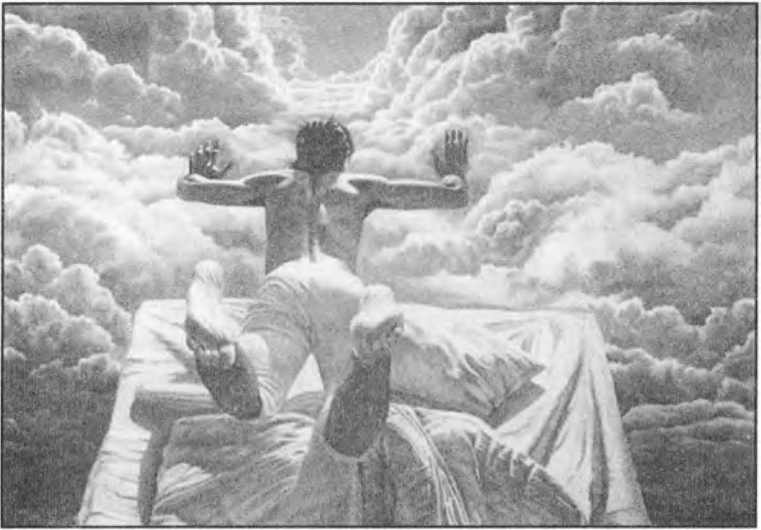
REM’de bulunan eşik ortamı zamansız bir ortam değildir ancak o esnada bulunduğunuz bilinçsel derinliğe bağlı olarak (bilinciniz ne kadar yavaşlamışsa o kadar derindedir) “zaman” hızlı akar. Bu aynı zamanda ölçebileceğiniz bir olgudur. Çünkü orada, daha önce de belirttiğim gibi kalp atışlarınızı rahatlıkla duyabilirsiniz. Kalp atış ritminizi aklınızda tutun ve süreci tamamladıktan sonra saatinize bakarak o ritmi ağzınızla 5 saniye boyunca “**dım, dım, dım....**” diye ses çıkararak tekrar edin. Her “**dım**” deyişinizde, bilgisayarda açtığınız bir yazı programında herhangi bir tuşa basın. Diyelim ki “*****” tuşuna bastınız. Beşinci saniyenin sonunda durun ve kaç adet “*****” yazdığınızı sayın. Diyelim ki 30 adet “*****” yazdınız. Bunu beşe böldüğünüz zaman kalp atışlarınızın REM esnasında saniyede kaç kere attığını bulursunuz. Eğer beş saniye için ortalama 30 adet kalp atışı saydıysanız bu, saniyede 5 kalp atışı anlamına gelir. Kalbinizin saniyede 5 kez atması normal şartlarda mümkün değildir. Buradan anlayabilirsiniz ki gerçekleşmiş olan şey aslında kalbinizin hızlandığı değil; zamanın size göre akma hızını artırmış oluşunuzdur. Eğer eşikteki bilinç derinliğinizi daha da artırabilirseniz REM’de kalış süreniz boyunca zamanın size göre olan akış hızında daha büyük değişiklikler oluşturabilirsiniz. Bu bir çeşit zaman yolculuğudur.

Astral çıkış meselesine geri dönecek olursak; az önce çıkışın, “dönüş” faaliyetinin yardımıyla birden bire olacağını söylerken, işaretlerini vermeye çalıştığım konu “kendinizi birden bire tavanda bulmanız ve yatakta

yatan bedeninize yukardan bakmanız” gibi bir durumdur. Kendinizi birden bire o hâlde bulunca, kapılacağınız korku (bu gereksiz bir korkudur) sizi fizik bedeninize geri çeker. İlk seferde hep böyle olur...

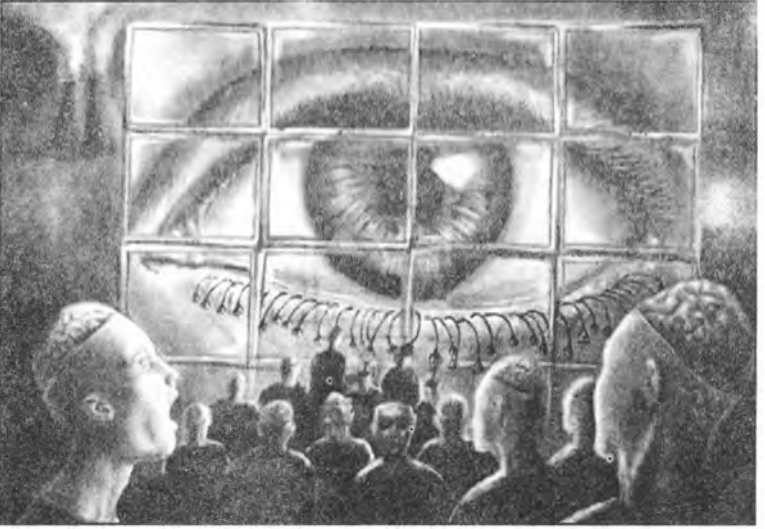
Astral ortamdayken zaman ve mekânda yapacağınız sıçramalar anlık olacaktır. Yetişkin bir insanın orada istediği gibi ve engelsiz bir şekilde gezmesi çok zordur. Bu yüzden yetişkinlerin orada elde ettiği görüntüler kısa sürelidir. Yetişkinlerde hattan düşme durumu çok yaşanır. REM’deki boyutsuz eşik ortamı ile astral ortam birbirine karıştırılmamalıdır. Bütün çocuklar (3-4 yaş altı), bizim için transit olan eşik noktasına hiç uğramadan direkt ola-

rak astral ortama geçiş yaparlar. Astral ortamda oyunlar oynarlar. Bu geçişi uykudayken farkında olmadan yaparlar ve sabah uyandıkları zaman yaşadıklarının rüya olduğunu sanırlar. Siz de mutlaka çocukluğunuzda astral ortamda oyunlar oynamışsınızdır ama bunları rüya zannedip sonunda unutmuşsunuzdur.

Belki şimdi bu oyunları hatırlayabilirsiniz; eğer aranızda fazla yaş farkı olmayan bir kardeşiniz varsa. Çünkü kardeşler çoğunlukla astral ortamda beraber oyun oynarlar. Çocukluğunuzda kardeşinizle (veya kardeşlerinizle) aynı gerçekçi rüyayı defalarca kez gördüğünüz oldu mu hiç? Mesela yüksek binalara tırmanıp sonra aşağı atlamak gibi oyunlar oynadığınıza dair ortak rüyalarınız var mı?

* * *

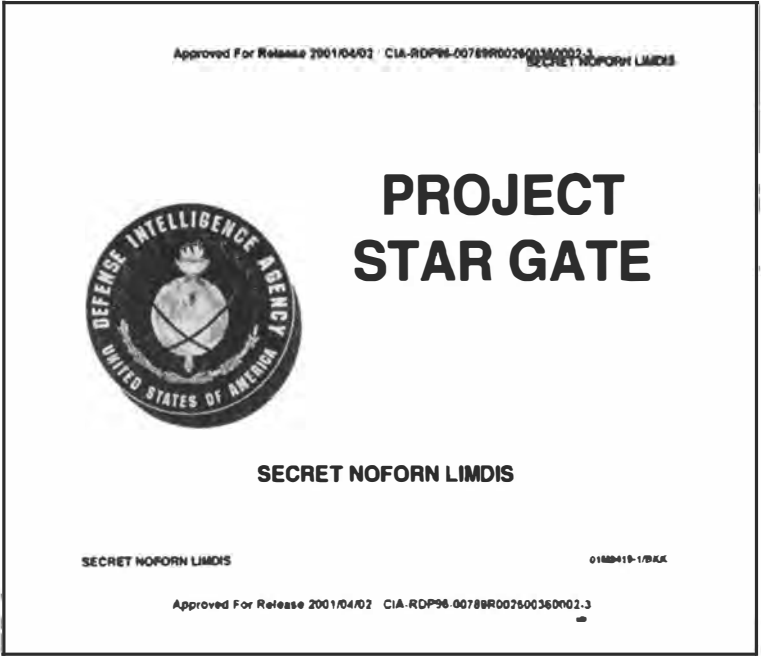

ÖLÜM TEKNOLOJİSİ

Bu tür teknikler tarih boyunca hep sır olarak saklanmış. Bu türden bilgilerin bir güç potansiyeli içerdiğini çok az insan fark etmiştir. Günümüzde ise bunun bilincinde olanlar ve onu finansal ve teknolojik imkânlarla "geliştirip" kullanan bazı çevreler vardır. Onlar, "dünyaya hükmeden devletleri" yöneten istihbarat örgütleridir. Daha doğrusu o örgütlerin içindeki çekirdek birimlerdir.

CIA, MOSSAD, KGB gibi örgütler ve geliştirdikleri ölüm ötesi teknolojileri hakkında söylenebilecek çok fazla şey vardır ancak burada spekülatif olarak algılanabilecek bilgilere yer vermek yerine, bunlar arasından resmi belgelerle kamuoyuna sunulmuş bir olayı aktarmakla yetineceğim.

**CIA'nın Tayy-i Mekân / Bast-ı Zaman Destekli
İstihbarat Çalışmaları**

Konu:

CIA ve DIA İşbirliğiyle Astral İstihbarat Projesi

Proje adı:

STAR GATE

Belge gizliliğinin kalkış tarihi:

02.04.2001

Dosya onay numarası:

CIA-RDP95-007B9R00260035000-2

Büyük Devletlerin istihbarat örgütlerinin, gizli bilgilere ulaşmak için astral—beden ötesi— seyahat yöntemini veya cinleri kullandığı, metafizik istihbarat çevrelerinde sıkça dile getirilen bir söylemdir. Ancak çoğu kişi bu tür yöntemlerin var olabileceğine inanmadığı için bu söylemleri “komplo teorisi” diyerek geçiştirir. Şimdi Amerikan istihbaratı CIA’nın “**Star Gate Project**” (*Yıldız Geçidi Projesi*) adını verdiği, **Remote Viewing** (*Uzağı Görme*) veya diğer bir deyişle Tayyi Mekan / Bası-1 Zaman kanalıyla istihbarat toplama projesinden bahsetmek istiyorum.

Stargate Projesi kapsamında yapılan parapsikolojik çalışmalardan bir örnek.

Star Gate Projesi 1970'li yıllarda gizli bir şekilde başlatıldı ve 1995 yılına kadar da gizliliğini korudu. A.B.D.'nin sivil ve askeri istihbarat teşkilatları olan CIA ve DIA, bu projeyi beraber yürütüyordu. Başlangıçta işi **Stanford Research Institute** (*Stanford Araştırma Enstitüsü*) ve **American Society for Psycihal Research** (*Amerikan Fizik Araştırmaları Kurumu*) üzerinden gizlice götürüyorlardı. Tabii bunlar bilinen taşeronlardı. Nitekim daha sonraları, projeye dâhil olan emekli binbaşı Paul H. Smith'in iddiasına göre çalışmalara katılan diğer gizli laboratuvarlar da vardı.

1995 yılında, her ne hikmetse CIA yaptığı bir açıklamayla Star Gate Projesini ifşa etti ve A.B.D.'de ortalık karıştı. Yetkililerin proje için 20 milyon dolar bütçe

ayırdıklarını da açıklamaları, “ödediğimiz vergiler nelere harcanıyor?” sorusunun, Amerikan halkının kafasında canlanmasına sebep olmuştu. Bazı gazetecilerin de bunu alay konusu yapmalarından sonra CIA projeyi rafa kaldırdığını açıkladı.

Star Gate Projesine dâhil olan astral istihbarat memurları da ilginç kişilerden seçilmişti. Bunlar arasında bilinenler şöyleydi:

Proje Şefi: Tümgeneral Albert Stubblebine

ABD Askeri Akademisinden Mezun – Columbia Üniversitesinde Kimya Mühendisliği Mastırı yapmış.

32 yıl askeri hizmeti var...

1981-1984 arası INSCOM’da (ABD Askeri İstihbarat ve Milli Güvenlik Komutanlığı) görev yapmış.

Astral Ekip Memuru: Ingo Swann

Stanford Araştırma Enstitüsünde Remote Viewing (Uzaktan İzleme) geliştirme uzmanı olarak çalışmış...

Astral Ekip Memuru: Keith Harary

Genç bir kız ve sıradan bir vatandaş...

Astral Ekip Memuru: Pat Price

Eski bir polis memuru...

Astral Ekip Memuru: Joseph Mc Moneagle

Çocukluğunda fizikötesi deneyimler yaşadığını ve büyüyünce bu kabiliyetlerini geliştirdiğini iddia eden bir adam...

Astral Ekip Memuru: Lyn Buchanan

Fizikötesi kabiliyetleri olduğuna inanılan bir bilgisayar uzmanı...

Atsal Ekip Memuru ve Durugörü Tabanlı Program Yazıcı: Frederick Atwater

INSCOM (ABD Askeri İstihbarat ve Milli Güvenlik Komutanlığı) memuru...

Astarl Ekip Memuru: Mel Riley

Bir ordu çavuşu...

Atsal Ekip Memuru: Paul H. Smith

Emekli binbaşı...

Durugörü tabanlı yazılım geliştirme uzman yardımcısı: Ed Dames

Askeri akademi öğrencisi...

Atsal Ekip Memuru: David Morehouse

Katolik bir dökümhane işçisi...

Evet, CIA projeyi 1995 yılında rafa kaldırdığını açıklamıştı ama gariptir ki Time dergisi aynı yıl projenin, as-tral memur sayısının üçe düşürülerek yıllık 500.000 dolar bütçeyle CIA'nın Maryland'daki merkezinde devam ettirildiğini yazıyordu.

PROJE SONUÇLARIYLA İLGİLİ BAZI AÇIKLAMALAR

CIA bu deneylerde istenilen sonuçlara ulaşamadığını açıklıyor ama deney sonuçları ile ilgili bazı bilgiler daha sonraları ister istemez kamuoyuna yansıyor. Bunların en meşhurlarından bir tanesi, 1979 yılında İran'daki

İran'daki Amerikan Konsolosluğu baskını

Rehin alınan konsolosluk görevlileri

sözde İslam Devrimi'nin —“Yobaz Devrimi” demek aslında daha yerinde olurdu; örneğin bu teröristler “sinema şeytan icadıdır” diyerek bir sürü kişiyi sinemada film seyrederken diri diri yakmıştı— akabinde gerçekleşen, ABD'nin Tahran Konsolosluğu'ndaki rehine krizi esnasında yaşanıyor. 444 gün süren ve 53 Amerikalının rehin tutulduğu bu olayın yaşandığı dönem, Keith Harary isimli astral memur, rehin tutulan kişilerden birinin hasta olduğunu, mide bulantıları yaşadığını ve yaralanmış hâlde olduğunu söylüyor (tabii bunları A.B.D.'den izliyor). Ve birkaç gün içinde bu kişinin serbest bırakılıp uçakla A.B.D.'ye döneceğini ekliyor. Ve gerçekten birkaç gün sonra Richard Queen isimli bir rehine, yarası ve hastalığı yüzünden teröristler tarafından serbest bırakılıyor ve A.B.D.'ye ait bir uçakla ülkesine gönderiliyor.

Burada tüm bu anlatılanlar, Star Gate olayının A.B.D. kamuoyuna yansımış ve doğrulanmış bir bölümüdür.

Spekülasyona yer vermemek için şimdilik daha fazla detaya inmemeyi tercih ediyorum...

Metafizik istihbarat ve harp unsurlarını kullanan Hz. Süleyman'ın, gizli ilimleri tarihte devlet hayatına uygulayan ilk kişi olduğuna inanılır. Bu geleneğin günümüzde de sürdürülmeye çalışıldığı anlaşıyor. Fakat gerçek hüküm adalette saklıdır...

* * *

Bilgi güçtür. Ona sahip olan ve onu kullanma kabiliyeti bulunan, güce de sahip olur. Bunun yanında "bilinmemek" de bir o kadar önemlidir. Bilmek; ancak bilinmemek...

Bilinir ki metafizik istihbarat kavramı tarih boyunca devlet yönetimleri tarafından kullanılmıştır. Krallar ve kâhinler hep beraber anılmıştır. Ancak günümüzde bu durumun değiştiği düşünülür. İnsan her zaman insandır. Geçmişte neyse, bu gün de odur. Metafizik istihbarat bilgileri nasıl ki geçmişte devlet politikalarının belirlenmesinde, dolayısıyla da insanların yaşamları üzerinde etkili olmuşsa, bugün de olmaktadır. Bu kavramların kendinizden uzak olduğunu düşünseniz bile bunlar çok yakınızdadır. Tarih içerisinde Türk devlet geleneğinde de metafizik istihbaratın önemi büyük olmuştur. Osmanlı döneminde padişahlar metafizik âlemler ile temas halinde olan ruhani kişilikler ile sürekli istişare hâlinde bu-

lunmuştur. Peki, acaba bugün ülkemizdeki devlet geleneği değişmiş midir? Kim bilir?

Burada metafizik kanallara sahip kişi ve kurumların sonsuz güce sahip olması gerektiği gibi bir yanılgıya kapılmamak gereklidir. Çünkü metafizik âlem, bilinmezliklerle doludur ve onun bilgilerine sadece ve sadece izin verilen ölçülerle temas edilebilir. Ama aynı şekilde, bunlar kısıtlı bilgiler de olsa küçümsenmemelidir.

“Ve O, gaybın bilgilerini saklayıcı değildir.”

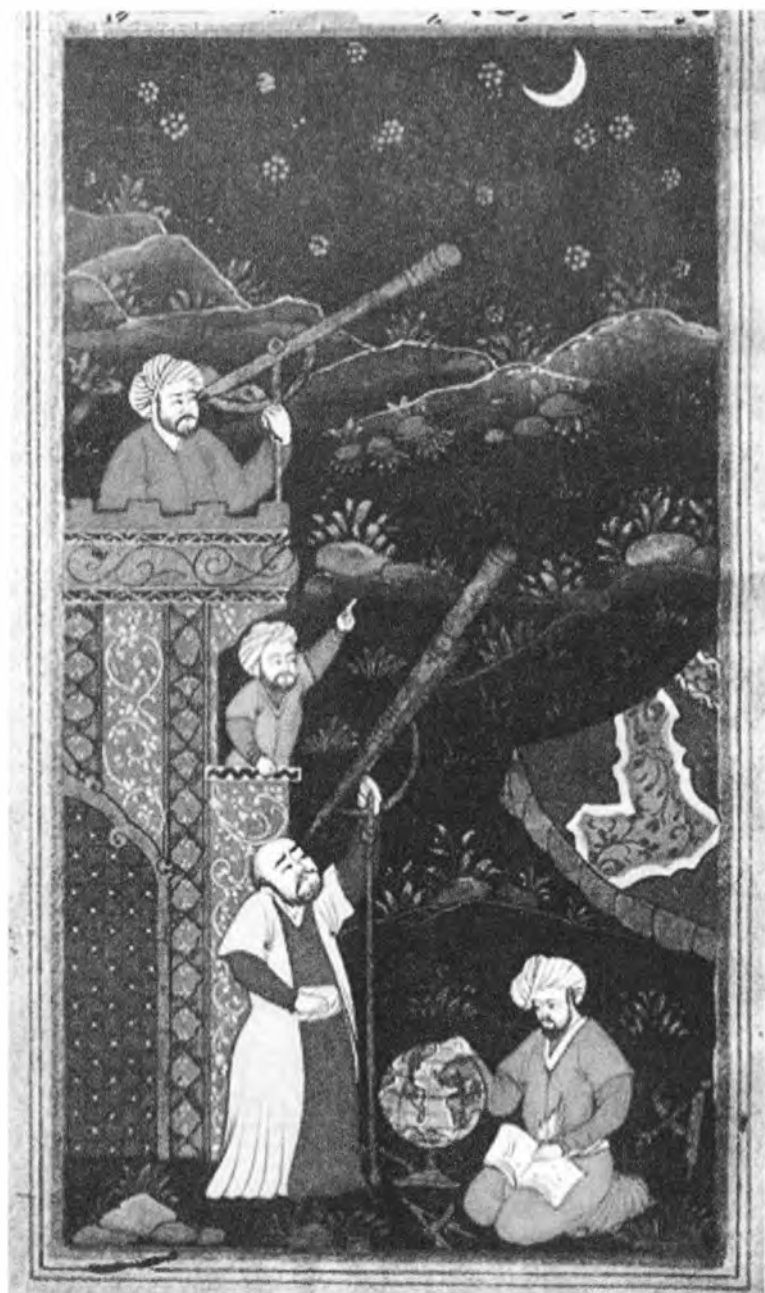
(Tekvir Suresi, 24. Ayet)

ANTİK GÖK BİLİMİ:

MÜNECCİMLİK KURUMU

Günümüzde herkes “müneccim” kelimesinin anlamını “falcı” zannetmektedir. Ancak Arapçada “yıldız” anlamına gelen “necm” kelimesinden türetilmiş olan “müneccim” aslında “yıldız bilimci” yani “astronom” demektir. Osmanlı’da müneccimler saraya bağlı çalışan bilim adamlarıydı. Birincil görevleri, gök cisimlerini gözlemleyerek ve matematiksel hesaplar yaparak takvim sistemini düzenlemektir. Bütün tarihsel kayıtlara ait takvimler onların sayesinde günümüze birer bilgi olarak kalmıştır.

İmsak vakitleri de onlar tarafından belirleniyordu. Ve onların diğer görevleri arasında kuyruklu yıldızların

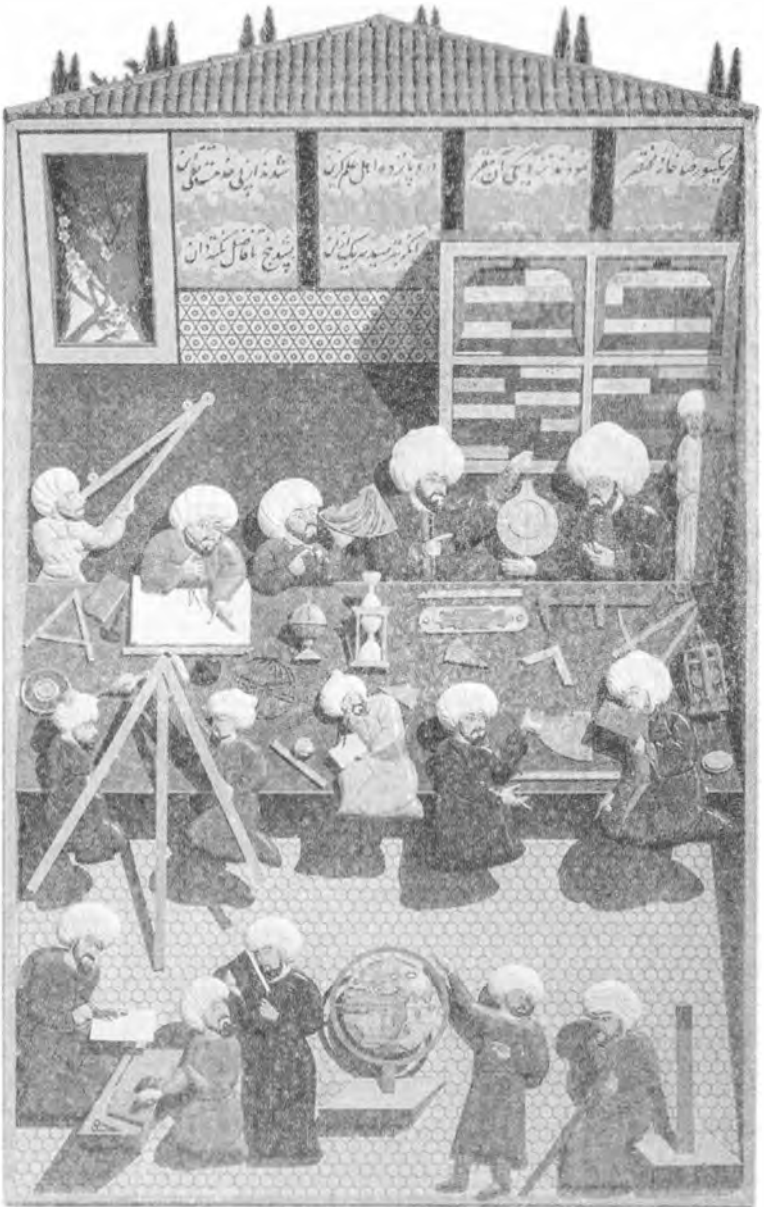

geçiş, deprem, yangın, güneş ve ay tutulmaları gibi önemli olayları takip ederek yorumları ile birlikte saraya rapor etmek de vardı.

Bilinen tarih içerisinde müneccimlik kurumunun çıkış noktası İran'dır. Gaspar, Melkior ve Baltazar isimli üç krala atfedilen bir hikâye vardır ve bu hikâye İncil kaynaklıdır. Matta İncili'nin 2. bölümünde anlatılan bu hikâyede isim ve sayı verilmeden müneccimlerden bahsedilir. İşte bu hikâye meşhur **"Üç Bilge Kral"** efsanesinin kökenidir.

Bu krallar aynı zamanda müneccimdir. Üçü de Anadolu ve Fars kökenlidir. Yaptıkları göksel gözlemler ve hesaplamalar neticesinde İsa Mesih'in doğacağı tarihi hesaplarlar ve onu bulup kendisine bağlılıklarını sunmak için Yahudiye'ye (İsrail) doğru yola çıkarlar. O sırada Yahudiye kralı, Roma kaynaklarında Hirodes olarak geçen Herod'dur. Herod, kendi oğullarını bile öldürecek kadar

İstanbul rasathanesinin canlandırıldığı bir minyatür.

zalim bir adamdır. Müneccimler Herod'un huzuruna çıkıp yeni doğan Mesih'i yani Yahudilerin yeni ve gerçek kralını ziyaret etmek istediklerini söylediğinde Herod çılgına döner ancak bunu o anda belli etmez. Onlara Mesih'i buldukları zaman kendisine de bildirmelerini ister ve gidip ona bağlanmak istediğini yalanını söyler. Müneccimler, kendilerine yol göstereceğini bildikleri yıldızı (Beytlehem Yıldızını) Yahudiye semalarında tespit ettikten sonra onu izleyerek İsa Mesih'i Beytlehem'de (Beytüllahim) bulup beraberlerinde getirdikleri hediyeleri Mesih'in annesine sunarlar. Sonra gördükleri bir düş ile Herod'un kötü niyetli olduğu ve Mesih'i öldürmek istediği kendilerine bildirilir ve takip edilmemek için farklı bir yoldan ülkelerine dönerler.

Bu müneccimlerin sayıları Doğu geleneğinde on iki olarak kabul görse de Batı geleneği günümüzde daha

Istanbul rasathanesinin kurucusu
Takiyüddin Efendi.

baskın olduğu için söz konusu hikâye “üç bilge kral” hikâyesi olarak ün yapmıştır. Ve bilinen tarih içinde yazıya dökülmüş ilk müneccimlik hikâyesidir. Ancak tabii ki bugün bilinen insanlık tarihinin, gerçek ve henüz bilinmeyen insanlık tarihinin yanında devede kulak bile sayılamayacak kadar küçük bir kesit olduğunu da eklemekte fayda vardır. Ve aslında müneccimliğin kökeni çok daha eskilere dayanmaktadır.

Tarihteki tüm krallar müneccimlerden çeşitli konularda danışmanlık hizmeti almıştır. Ve bunlara geleceğe dair öngörüler de dâhildir. Osmanlı’da en bilinen müneccim M.S. 1521 ve 1585 yılları arasında yaşamış bir astronom olan Takiyüddin Efendidir. II. Selim tarafından müneccimbaşılığa atanan Takiyüddin Efendi 1574 yılında Galata kulesinde gözlem çalışmalarına başlamış ve 1577 yılında III. Murad’ın fermanı ile Tophane sırtlarında kurulan İstanbul Rasathanesinin yöneticiliğini yapmıştır. Takiyüddin Efendinin el yazması eserlerinin bir bölümü bugün Boğaziçi Üniversitesi Kandilli Rasathanesi ve Deprem Araştırma Enstitüsü’nde bulunmaktadır. Takiyüddin’in en bilinen kehaneti İran’a karşı yapılan savaşlarda elde edilen Çıldır Zaferidir.

Türk devlet geleneğinde müneccimlik kurumu 1924 yılına kadar varlığını sürdürmüştü ve bu tarihten sonra tavsiye edilmiştir.

PSİKOTRONİK ÜRETEÇLER

Hitler ve yakın çevresi astrolojiye, ezoterizme ve gizli ilimlere son derece düşküncüydü. Şu kadarı söylenebilir ki SS'leri yöneten Heinrich Himmler'in, Rudolf Hess'in, Alfred Rosenberg'in ve diğerlerinin özel astrologları ve okültizmle uğraşan elemanları vardı.

Adolf Hitlerin 1 Mayıs 1945'te öldüğü veya ortadan kaybolduğu gecenin sabahı Berlin'e giren Kızıl Ordu birlikleri, işgal ettikleri bir Nazi karargâhında gözlerine inanamadıkları bir olayla karşılaştılar. Gerçi bina terk edilmişti ama büyük salonlarda yan yana dizilmiş bin kadar Nazi üniformalı ceset yatıyordu. Askerler cesetlerin kimliklerini incelediklerinde bunların Himalaya'dan gelmiş Tibetli Budist keşişler olduklarını gördüler. Bu keşişler niçin ve ne zaman Berlin'e getirilmiş ve hangi sebepten topluca intihar etmişlerdi, hiçbir zaman anlaşılamadı. Hitler'in kişisel kütüphanesi okültizm ve ezoterik ilimler alanında yazılmış kitaplarla doluydu.

Adolf Hitler ve Nazilere gelinceye değin Avrupa tarihinde büyü, astroloji ve okültizmle uğraşmış; gündelik siyaseti ve halkın yaşamını bu gizli ilimlerle yönlendirmiş sayısız kral, devlet adamı, din adamı ve asker vardı.

Papa IX. Benedict çok ünlü büyücü olarak tanınır ve kara büyü'nün her türlüsünü bildiği iddia edilir. En güçlü siyasi rakibi olan Malatesta'nın ölümüne bile onun ölüm büyü'sünün sebep olduğu söylenmiştir. Napolyon da parapsikolojiye çok ilgi duyan bir devlet adamıydı. Paris'li

nl kadın khin Marie Le Normand (1793-1843) Napolyon'un özel khiniydi. Napolyon her ay bir tam gününü bu khin ile beraber geçirirdi.

Günümüzde de birçok devlet adam büyücülerden, okltistlerden, astrologlardan ve Őifacılardan yardım almaktadır. Sovyetler Birlięinin unutulmaz devlet baŐkanı Leonid Brejnev bile bunlardan sadece biriydi.

Parapsikoloji alanından kurumsal ve uygulamalı çalışmalar yapan bir grup ek bilim adam, 1968 yılında Dr. Z. Redjak'ın başkanlığında Moskova Uluslararası Parapsikoloji Konferansına sunulan ve İngiltere'de *Paraphysics Journal* dergisinde yayınlanan manifestolarında, parapsikoloji adı yerine yeni "**psikotronik**" terimini kullandıklarını bildirdiler. Bu terimi ilk benimseyen Fransız araştırmacı Fernand Clerc olmuştu. Bu grubun yeleri, parapsişik olaylara neden olan enerjinin yapısını keŐfetmek ve bu psikotronik enerjiyi kullanmak çabasında ol-

duklarını belirtmişlerdi. İddialarına göre psikotronik enerji, telepatik dalgaları taşıyabildiği gibi psikokizenzi (zihinsel odaklanma ile nesneleri hareket ettirebilme), durugörü, Psi-tıp gibi herhangi bir paranormal olayın temelini de oluşturunabiliyordu. Bu enerjinin birimine “psikotron” denilmektedir.

Dr. Rejak, psikotronik konusunda şu açıklamayı yapıyordu:

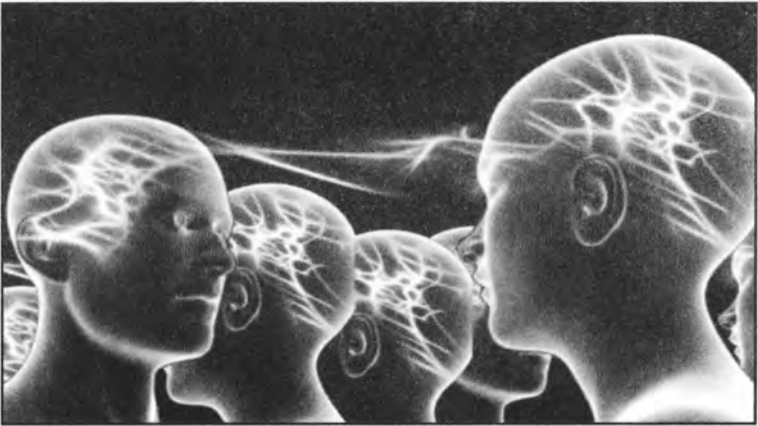
“Psikotronik, özde insanla ilgili olan bir biyonik bilimdir (biyonik, canlıların davranışlarını inceleyerek bunların bilgisayar ve elektronik cihazlar alanında uygulama imkânlarını arayan elektronik bilim dalıdır). Biz, Psi olayını öncelikle insanda, ikincil olarak da tek başına bir enerji şeklinde etüt etmeye çalışıyoruz. Amaç ya ara bağlantı olarak insanı ya da insanı saf dışı bırakıp yapay bir sentezi kullanarak (örneğin elektromanyetik enerji ya da bilinen diğer enerji biçimlerinin çalışma prensiplerine dayanan ‘telepatik enerji nakli’ üreteçleri vasıtasıyla) bu konuyla ilgili sorunların uygulamaları çözümlerini arayıp bulmaktır.”

Çekler bu iddialarının geçerliliğini kanıtlama fırsatını önce 1968 Moskova Uluslararası Parapsikoloji Konferansı’nda gösterdikleri bir video sunumuyla ve sonra da 1973 Prag Uluslararası 1. Parapsikoloji ve Psikotronik Kongresinde düzenledikleri konferans ve gösterilerde

buldular. Söz konusu sunumlarda izlenen kimi cilalanmış ve parıldayan, kimi pürüzlü ve pürtüklü yüzeye sahip çelik, bronz, bakır, demir, alüminyum ve altın gibi malzemelerin değişik şekillerde bir araya getirilmelerinden oluşan ve değişik biçimdeki çeşitli objeler yani bilimsel adıyla **“Psikotronik Bio Üreteçler”**, olağandışı bir olguyu gözler önüne seriyordu.

Dr. Rejdak ve jiletlerin keskinliğini koruyan küçük piramit modelleriyle ün yapan Karel Orbal, birlikte yazdıkları *“Enerjinin Üçüncü Biçimi Üzerine”* başlıklı yazıda (1967) Psikotronik üreteçler hakkında şunları söylüyorlardı:

“İnsanlar ile tüm canlılar yakın zamana kadar Batı bilimince bilinmeyen bir tür enerjiyle doludurlar. Bizim psikotronik enerji diye adlandırdığımız bu bioenerjinin psikokinezi ile radyestezinin (insan bedenindeki titreşim alanlarının, canlı veya cansız nesneler hak-

kında bilgi sağlamak için kullanıldığı bilim dalı; diğer bir deyişle ışımduyu) temelini oluşturduğunu sanılmaktadır. Bu enerjinin tüm parapsişik olaylarla ilgili olduğu da ortaya konabilir. Psikotronik üreteçler bu bioenerjiyi bir insandan alarak biriktirmekte ve kullanılmaktadır. Üreteçler bir kez sizin enerjinizle yüklendiğinde parapsişik yeteneklere sahip hassas bir kişinin yapabildiği bazı şeyleri yapabilir.

Çek Robert Ravlita'nın geliştirdiği söz konusu bu üreteçler anlaşıldığına göre bir kimseden kendilerine aktarılan bioenerjiyi toplayıp depo etmekte ve bu gücü çeşitli etkiler oluşturacak bir şekilde yeniden düzenlemektedir. Operatör, üreteçleri örneğin üzerlerinde bulunan bir bakış odaklama noktasına gözlerini dikerek belirli bir düzenek altında parmakla veya elle dokunarak ya da çoğunlukla açıklanmayan yöntemlerle enerji naklederek etkin hâle getirir. Böylece yeterince enerji depolandığında, üreteç daha başka objeleri harekete geçirebilir, bir

elektrik motorunu döndürebilir, telepatik olarak alıcı işlevi görebilir ve su altında dahi bir mıknatıs gibi faaliyet göstererek ipek veya ahşap da dâhil olmak üzere her türlü objeyi çekebilir. Bunun en ilginç örneği telepatik üreteçlerde görülür. ESP test kartları bir daire şeklinde bu üretcin altına dizilirler. Yukarıda anlatılan biçimde enerjiyle yüklenen üreteç artık “alıcı” niteliğine bürünmüştür. Başka bir odada bulunan bir şahıs da verici olur ve kendisindeki kart destesini karıştırarak kartları teker teker önüne açar ve sırasıyla her bir kart üzerine dikkatini odaklar. Vericinin faaliyetleriyle birlikte üretcin tepesinde bulunan bir ibre de yavaşça dönmeye başlar. Ardından vericinin içerideki odada bakışlarını üzerinde yönelttiği kartın üzerindeki sembolün aynısını taşıyan kartın üzerinde durur. Verici destedeki kartları bir biri ardına açtıkça üreteç de bir karttan ötekine dönmeye devam eder. Sonuçları kaydeden gözlemcilerin ifadesine göre doğru tahmin oranı yüzde yüz olan üreteç hiçbir zaman hata yapmaz. Psikotronik üreteçler tekerlekleri döndürmekte, bitkilerin büyümesini hızlandırmakta, kirlenmiş suları arıtmakta ve bekli de suyun molekül yapısını değiştirebilmektedirler. Psikotronik araştırmacılar gerçek bir güç üzerinde çalıştıklarına inanmakta, olur olmaz şekillerde ve hatalı kullanımında ise çeşitli tehlikelerin doğabileceğini düşünmektedirler.

Psikotronik bioüreteçlerin sırlarını biçimlerinde aramak gerekir: “Bu düzeneklerin böylesine bir özellik göstermelerinin nedeni çeşitli metaller ve hata bazen ahşaptan oluşan malzemelerin belirli bir biçimsel çerçeve

dâhilinde bir araya getiriliş şekillerinde yatar.” Birçok psikotronik araştırmacı Büyük Priamdinkine benzer biçimlerin kozmik bir enerji seviyesinde faaliyet gösterdiklerini, üreteçlerin ise bu gücün bir başka şekli olan bioenerjiyle çalıştıklarını ileri sürmektedir. Buna (Ch’i) adını vermişlerdir. Onlara göre bu hayati enerji kâinatı da kapladığından, insanlar ile Kozmos arasında bir bağlantı söz konusudur. Hindistan’da ise **“Prana”** adı altında bir hayati güce inanılır. Baron Karl Von Reichenbach’ın bulduğu **“Od Gücü”** ya da Dr. Wilhelm Reich’in **“Orgon Enerjisi”** de bu düşüncenin yakın zamanlarda ortaya çıkmış ilginç şekilleridir.

SONSÖZ

Artık eşiğe nasıl ulaşılabilceği bilindikten sonra eşiğin ötesine geçip geçmemek bir tercih meselesidir. Onu ancak deneyim ederek gerçek anlamıyla idrak edebilirsiniz. Ölüm hakkındaki bu bilgileri insanlara anlatmaya çalışmayın çünkü bunlar sadece arayanlar için olan bilgilerdir. Merak eden arar ve bulur. İlmin bir izzeti vardır ve anlayana anlayacağından fazlası söylenmez. Bunun aksi ilme saygısızlık olur. Bilgiye değer verenler onu merak eder, zaman ayırır, okur, kafa yorar ve bir kısım önemli bilgiler toplar. Kişi daha fazlasını isterse, ona daha fazlası da gelecektir. İlim arayanlar içindir ve bu arayışın sınırı yoktur; hiç bitmez.

Ölüm ötesini deneyimlemek isteyenler, ilk denemelerinde bilinçleri henüz formda olmadığı için uykunun ağırlığına dayanamayabilir ve uykuya dalabilir. Bu yüzden ilk denemelerde başarısız olmak muhtemeldir. Ama hemen pes etmemek gerekir. Beden ve bilinç forma sokulmaya çalışılırsa, uykunun ağırlığına karşı dayanıklılık

artar. Eğer istenirse, bu kitaptaki tekniklerle birkaç denemeden sonra REM'e girmek başarılabilir. Ve anlatılanların gerçekliğine şahit olunabilir. İsteğinizin dışında size bazı görüntülerin gelmesi, o büyük ağırlığı hissetmeniz ve gözlerinizin kendiliğinden hareket etmesi, sürecin ilk işaretleri olacaktır.

Zaman, algı sırasıdır
Mekân, mesafeler farkıdır...
Her olay tek andadır
Her yer tek noktadadır
Şahit olan yakındır

KAYNAKÇA

Kur'an-ı Kerim

Eski Ahit

Yeni Ahit

Evrım Aldatmacası, Harun Yahya, Vural Yayıncılık, 2000

İzafiyet Teorisi, Albert Einstein, Say, 1996

İlk Üç Dakika, Steven Weinber, Tübitak, Çeviri: Zekeriya Aydın & Zeki Aslan, 1996

Evrenin Kısa Tarihi, Stephen Hawking, Çeviri: Selma Ögünç, Doğan Kitap, 2006

Exposing the Greatest Cover-up in History: Jesus Papers, Michael Baigent, Harper

Collins, 2006

The Mind of Egypt, Andrew Jerkins, New York, 2002

The Ancient Egyptian Pyramid Texts, R.O. Faulkner, Oxford, 1996

Temple of the Cosmos, Jeremy Naydler, Rochester, 1996

In the Mysteries of the Egyptians, Apamealı Iamblichus, Çeviri: Thomas Taylor, 1821, Frome, 1999

Knowledge of the Afterlife: The Egyptian Amduat, Theodor Abt & Erik Hornung, Zurich, 2003

"Mysticism in Pharaonic Egypt", Edward Wente, Journal of Near Eastern Studies 41, 1982

The Frogs, Aristophanes, Çeviri: Kenneth McLeish, London, 1998

Piomandres, Peter Kingsley, Journal of the Courtauld Institues 56, 1993

In the Dark Places of Wisdom, Peter Kingsley, Inverness, Calif., 1995

Kutsal Klon, Hamza Yardımcıoğlu, Kuzey Yayınları, 2006

Reading the Enemy's Mind: Inside Star Gate America's Psychic Espionage Program, Paul H. Smith, Forge Books, 2005

Ronson, Jon (2006). The Men Who Stare at Goats, Simon & Schuster 2006 s.70

Memoirs of a Psychic Spy : The Remarkable Life of U.S. Government Remote Viewer 001 Joseph McMonagle, Hampton Roads"

Waller, Douglas (11.12.1995) "The Vision Thing" Time Dergisi s. 45

Metafizik İstihbarat, Hakan Yılmaz Çebi, Nokta Kitap, 2007

www.sirayayinlari.com

%40

indirim

ve

avantajlı kampanyalarla
hizmetinizde

@sirayayinlari

@sirayayinlari

şira yayınları